

COLECTIA ALBAȘTRA

WILL KROEGER

**CALAREȚII
FĂRĂ ȚINTĂ**

ROMANELE DE AVENTURI

WILL KRUEGER

CĂLĂREȚI FĂRĂ ȚINTĂ

2793

BUCUREȘTI I, STR. BREZOIANU Nr. 8

TELEFON 4.29.91

EDITURA EXPRESS

a lansat în colecția

MASCA ROȘIE

cele mai bune romane polițiste:

CLUBUL MASCAȚILOR

**Un roman de aventură, dragoste și splonă),
de un intens dramatism datorită scriitorului
englez ALLEN UPWARD**

și

J. B. CARSON

CONTRA GANGSTERILOR

**Cel mai formidabil roman polițist în care
sunt descrise luptele din're gangsterii din
Chicago și poliția americană.**

**Romanul a fost scris de renumitul scriitor
VAN DYK**

MASCA ROȘIE

COLECȚIA DVS. PREFERATA!

CAP. I

Un om uimit c ge uime te un ora 

De c nd există America, în toată Arizona,  n Texas  i peste tot aiurea, nu s'a mai văzut un om at t de uimit cum a fost în ziua ceea Dick Madison.

Acest Dick Madison venea de departe, de foarte departe, din mai multe locuri, unele mai depărtate ca altele..

De at t de departe, că i-au trebuit zece ani să se întorcă.

Dar se întorcea mul umit, ceea ce e foarte bine  i arăta ca un om cu bani, ceea ce e  i mai bine. Ce e drept, avea bani mulți, fiindcă umblase pr n   ri unde se g se te aur.

 i se întorcea mul umit că- i revede scumpa lui Arizona.

Mul umit, dar  i întristat fiindcă în drum aflase, c n întâmplare, moartea lui taică-su.

 stfel st nd lucrurile, Dick trebuia să preia conducerea ranch-ului părintesc devenit al său pr n mo tenire, dar fiind că era singurul copil.

Deci, Dick Madison se întorcea la ranchul drock, acolo'n Texas unde sunt deșeurile mari, numeroasele turme, caii cei buni cu de cowboys unice'n lume, marii cactuși, florile frumoase, râurile, stâncile, copaci, fetele drăg puștile asurzitoare, pocniturile repezi de revolvy într'un cuvânt acolo unde e viața care merită trăiești !...

După o călătorie care a durat zece ani, Dick se întorcea acasă la Redrock, în Texas, în vecinătatea fortului San Martin, care totdeauna ține ochi bine deschis spre frontiera Mexicului.

Ca să ajungă la ranchul părintesc, Dick Madison trebuie să coboare în gara Sandburg.

Căci pentru a se întoarce mai repede în Statele Unite, Dick luase trenul.

Dela Sandburg avea timp berechet să se îndrepte pe cal către ranch.

Oh ! desigur, debarcând în Statele Unite ar putea foarte bine să cumpere un cal și s'o poartă cu la drum în galop.

Dar orice părere veți fi având despre viteza unui cal bun, trebuie să admiteți că trenul aleargă mult mai repede.

Ori, Dick voia să ajungă acasă cât mai repede.

Deci, cam pe la prânz, a coborât în gara Sandburg.

Sărind pe peron, Dick a pus jos valiza.

El se pregătea să strângă câteva mâini de oameni, să întâlnească pe câțiva bravi cowboys

ranchul părintesc veniți să-l întâmpine pe fiu, acum noul stăpân. Căci își anunțase sosirea.

Dar marea lui uimire abea începea.

Pe peron nu-l aștepta nimeni.

Nimeni nu veni să-i strângă
valiza.

Șar Diok nu se p'erdea așa ușor cu firea și totdeauna găsea câte o explicație pentru micile neajunsuri ale vieții.

Asta o consolare.

Probabil că trenul a venit mai devreme, își spusese el. Ei n'au sosit încă.. Îi voi aștepta puțin...

Tot n'am altceva mai bun de făcut.

Maî gândindu-se, își spuse :

— Sau mai degrabă trenul este în întârziere și ei au plecat... Atunci îi aștept de pomană...

Apoi iar se răzgândi :

— Poate că mă așteaptă afară cu caii...
vedem.

Deci, înșfăcă valiza și intră în gară.

Vesel, surâzător, mulțumit că s'a întors, Dick se îndreptă cu mâna întinsă spre șeful gării.

— Hello.. Șefule.. Salutare.. Ia spune-mi...
nu s'a sosit la timp ?

Șeful gării îl măsură pe Dick d'în creștet până'n

și nu apucă mâna ce i se întindea, ci, făcând cu încredință stângă-nprejur, fugi și se închise'n biroul
său.

— Treaba lui, își spuse Dick Madison surâzând,
șefii de gară, sunt totdeauna prost dispuși.

Și fără să dea vreo importanță acestui mic incident, eși din gară și ajunse la intrarea'n oraș.

Acolo se afla marea piață unde așteaptă trăsurile și caii celor ce vin în întâmpinarea călătorilor.

În momentul de față, acolo erau cinci-șase trăsurile și cam o duzină de cai.

— Trebuie să fie și-ai mei aici, își spuse Dick Madison... dar cum n'au de unde să mă cunoască să le dau un semnal.

Zis și făcut: Dick Madison își scoase pălăria lui cu boruri mari și o agită frenetic.

Apoi sbieră plin de veselie:

— Hello, boys... Hello, băeți!... Iată-mă!...

La aceste strigăte, oamenii care păzeau caii și trăsurile, și care vorbeau între ei, se înlocuiră.

Toți se uitară cu gura căscată la Dick Madison.

Apoi, dintr-o dată pe figurile lor se zugrăvi o mare spăimă.

— Da, strigă iarăși Dick Madison. Da, băeți... Chiar eu sunt... Eu, Dick!...

Atunci, cât al ei pi din ochi, toți cei ce până acum stătuseră liniștiți păzind caii și trăsurile, săriră cu iuteală pe cai în trăsură, și se risipiră'n galop în toate direcțiile, strigând înspăimântați:

— Diavolul!... Diavolul!...

Dick Madison privea goana aceasta, ținându-și coatele de răs.

— Oamenii ăștia trebuie să fi făcut un match între ei... Fără să știu, probabil că am dat semnalul de plecare.

Și adăugă liniștit:

— Oricum, băieții mei nu erau printre ei.. Ei n'ar fi plecat fără mine.

Și chicotind încă, Dick se uită după fugarii ce se grăbeau să dispară pe toate străzile ce porneau din piață.

După o clipă, Dick își spuse iar :

— Totul e foarte bine, dar nu pot sta aici la infinit, așteptându-mi oamenii..

Atunci îi veni o idee :

— Tot n'am altoeva mai bun de făcut ; ce-ar fi să mă duc în întâmpinarea lor ?

Sprinton, surăzător, cu o țigară burnă'n gură, și cu valiza'n mână, Dick Madison o porni pe cea mai frumoasă stradă a orașului.

În America lucrurile nu se petrec deloc ca în Europa.

În Europa, nimic nu se mișcă, totul e înțepenit.. toate rămân nemișcate timp de secole.. lucruri și oameni.

În America, totul se mișcă.. toate se modifică.. toate se schimbă, de la zi la zi.. de la ceas la ceas.

Astfel, un călător european care s'ar în'oarce'n țara lui după o lipsă de o sută de ani, ar regăsi totul așa cum l-a lăsat.

Aceleași magazine pe aceleași străzi, cu aceleași mărfuri și chiar clienți, aceiași prieteni întâlnindu-se și continuând aceeași conversație. Acel călător ar recunoaște pe toată lumea și toată lumea l-ar recunoaște.

Or', Dick se întorcea după o lipsă de numai ani.

El nu mai recunoscuse oraşul şi încă şi mai puţin pe locuitori.

Totuşi, toţi păreau că-l recunosc, sau, cel puţin îl priveau cu ochi ce nu păreau că-l văd pentru prima oară.

Dick Madison nu era deloc prost şi nici cea păreri greşite despre persoana sa.

El nu se socotea dăruit de natură cu un fi păşind media obicinuită.

Prin urmare el nu socotea curiozitatea acestuia ca pe un tribut adus frumuseţii sale fatale.

— Poate costumul meu e de vină, îşi spuse el.

Dar costumul său era absolut la fel cu cel al celorlalţi cetăţeni.

Dick îl cumpărase dintr'un magazin bun, la un loc cu pălăria şi oizmele.

Revolverul îl avea de mai înainte..

Dar revolverul era ascuns împreună cu centura şi cartuşele sub jiletca elegant împodobită cu desene de diverse culori.

Dick Madison începea să nu mai înţeleagă nimic.

De mai multe ori, pe când trecea, îi observa pe negustori trăgând oblonul. La apariţia lui, oamenii se repezeau în magazinul cel mai apropiat.

— Probabil, îşi spuse Dick, că locuitorii acestui oraş au suferit ceva din partea străinilor.. Se ferească..

Dar mai târziu, când mă vor cunoaşte, vor fi amabili..

Şi adăugă :

— Dealtfel, nici nu mi pasă și n'am ce face cu amabilitatea lor..

Și disprețuindu-i pe orășeni, Dick începu să examineze orașul lor.

Ce e drept, nu mai recunoștea Sandburgul..

Strada asta pe care pășea, când plecase el avea doar câteva case de cărămizi, niște cocioabe vechi și stil colonial. Restul era format doar din barăci de lemn..

Azi, peste tot se ridicau clădiri masive, luxoase, confortabile, enorme.

În locul unei dughene unde se vindea tutun, basmale și ceva de ale gurii, se ridica o bancă cu o fațadă de vre-o două sute de metri pătrați.

Și acolo unde băuse ultima limonadă, într'un biet salon-bar, unde sbiera un gramofon, acum se afla un balcon de marmură pînă cu vazeți galonați, rocking-chair-uri, palmieri în lăzi de lemn, și în fund, o orchestră de jazz făcând un tapaj infernal ca să distreze pe femeile tinere, elegante și frumoase, așa cum vezi pe la cinema !..

Însfârșit, strada asta care, odinioară, o străbătea în cinci minute cu un cal mergând la pas, acum se întindea cât vedeai cu ochii și era străbătută de o ploază de mașini.

Dar nu întâlneai un cal !..

Cei care veniseră la gară dispăruseră pe străzi.

— Foarte bine, își spuse Dick, după cât se pare, asta înseamnă progres.. Treaba lor.. Sper că mașinile astea nu vor veni după mine'n deșert..

Și el își continuă drumul netulburat, schimbând doar din când în când valiza dintr'o mână'n alta.

Ii trebui destul timp ca să străbată strada cea mare a Sandburgului.

Apoi de odată-i veni în cap :

— Cum naiba de nu m'am gândit până-acum ?.. Mi-am pierdut timpul degeaba.. Pe strada asta mare nu trec căi.. deci oameni! mei nu pot veni pe aici ! Atunci, în timp ce eu merg în spre ei, ei sunt în urma mea.. ajunși la gară pe alte străzi.

Totuși ideea aceasta nu-l tulbură prea mult..

El începu să râdă.

— Ce complicată e viața în orașe, exclamă Dick.

În deșert, nu sunt străzi! numai pentru automobile.. căi pot trece pe oriunde.. În deșert te poți întâlni cu oricine..

Dar îi veni o altă idee.

Dick era un băiat cu o mulțime de idei.. printre care se găseau unele bune.. sau cel puțin acceptabile.

— Nu zău, își spuse el, îmi pierd timpul umblând după străzile pentru căi.. Voi face singurul lucru înțelept : îmi voi aștepta oamenii la marginea orașului, pe drumul unde vrând, nevrând, oameni! mei trebuie să treacă spre a veni la gară sau ca să se întoarcă la ranch.. În felul acesta, nu se poate să nu-i întâlnesc..

Apoi Dick, iar se răsândi :

— Poate că oameni! aceștia sunt noi. Poate nu mă cunosc.. Dar șeful gării, deși era în toane rele, o să le spună că am sosit.. și că am apucat-o spre

ranch.. Și când o să treacă pe-aici o să vadă un om mergând pe drumul spre ranch și or să mă întrebe dacă eu sunt Dick...

Deci, Dick Madison părăsi strada cea mare, prea civilizată, prea modernă pentru un om al deșertului, un cowboys ca el.

El o apucă pe o stradă mai lăturalnică.

Și acolo, oamenii, văzându-l se repezeau la cel mai apropiat adăpost.

Dar Dick era obicinuit cu acest fel de a fi al orășenilor.

Nu-i mai dădu nici o importanță.

— Așa-i, își spuse el, când ajungi într-o țară străină... La început ești uimit de costume, de accent, de felul de-a fi al locuitorilor. Dar după puțin timp te obicinuești și termini prin a crede că asta-i tot ce-a' văzut toată viața..

Și Dick se simți înveselit de gândul acesta.

Când oamenii îl priveau înspăimântați, el își scolea pălăria și le spunea „bună ziua” surâzând.

Iar când ei o luau la sămăloasa, Dick le striga plin de politică, la revedere.

Tot eu sunt mai bine crescut, își spuse el.

CAP. II

Salonul-bar

În cele din urmă, Dick ajunse la marginea orașului.

În fond, orașul nu se întinsese în partea a-
nchilă.

Pe-aici, lucrurile rămăseseră cam aceleași, acum zece ani, când plecase Dick.

Scăpând de străzi, în fața câmpiei:
Dick respiră ușurat.

— Ah ! își spuse el, aici începi să simți
ești... Nu mai miroase a benzină ci a iarbă...

Inima lui care se strânsese, pe străzi, acum se dilată plină de veselie.

Și stomacul său făcu la fel.

Dick observă că murea de foame.

— După câte-mi amintesc, își spuse el, pe vremea mea se afla prin părțile astea un salon-bar, unde se bea, se dansa și unde găseai de toate, de la șuncă și până la cartușe.

Mărind pași, Dick se îndrepătă spre acest salon-bar. După un sfert de oră de mers, îl descoperi.

— Ah ! el, cel puțin, nu s'a schimbat !... N'a devenit un palace !...

Era o dorință pe care fura îndoită că acest salon-bar o avea, dar din nefericire nu era așezat la loc bun.

În părțile acestea se termină orașul...

Sălășluiau doar câțiva grădinari, italieni mexicani, care cultivau zarzavaturi.

Locul părea pustiu și sărăcăcios.

Cât despre bar, la ora aceasta nu părea să aibă nici un mușteriu.

Dick urcă totuși sălonul-bar
de stradă.

El apăsă pe clanță.

Și intra în salonul-bar care și pentru salon și

pentru bar nu poseda decât o singură încăpere slujind și de băcănie, prăvălie de mărunțișuri, cizmarie și magazin de pălării... fără să mai vorbim de debitul de tutun.

În salonul-bar nu se afla decât nevasta lui, în fața tejghelei.

„Unul spăla într'un lighean cu zoi niște pahare.

Patroana, aranja marfa răscolită de rari clienți.

Pe tejghea, într'o farfurie se găsea o jumătate de șuncă, iar în altă farfurie, câțiva cârnați și niște tartine cu unt.

Patronul și patroana își vedeau tăcuți de treabă, pregătindu-se pentru clientela sărăcuțioasă care venea seara.

Amândoi tresăriră mirați când se deschise ușa și apărură un client la ora aceasta neobișnuită.

— Bună ziua ! le strigă Dick cu veselie, intrând. Dar îi răspunse un acelaș strigăt scos de amândoi :

— Oh ! Dick !

El nu observă spaima din acest strigăt dublu.

Dick își auzi numai numele, și crezu că ulmirea e cauzată doar de prezența sa.

El își spuse :

— Ah ! cel puțin ăștia mă recunoșc...

Și veni vesel la tejghea.

El îi întinse mâna patronului în spatele căruia se ascunsese nevastă-sa.

Termurând, bătrânul, prefăcându-se că se cură, îi strânse mâna lui Dick.

— Bună ziua, domnule Dick, repetă el mașinal...

De, bună z'ua, domnule Dick.. Bună ziua, domnule Dick..

Nevastă-sa, repetă și ea :

— Bună ziua, domnule Dick..

Ea adăugă :

— Bună ziua, domnule Dick.. Suntem niște bieți oameni săraci.

— Mă'ndocesc... căci confratele vostru de pe strada mare și-a transformat salonul său bar, care era mai prost ca al vostru, într'un magnific palace.

— Vai !... Orașul e departe de noi..

— L-am văzut... Și-mă pare rău pentru voi, dragi prieteni... păreți oameni de treabă.

— Ah ! da, domnule Dick, dar n'am avut noroc.

— Dar în țara oamenilor de treabă, în locul norocului este fericirea. Într'o bună zi, se va abate și pe la voi.

— Să te audă cerul, domnule Dick.. Dar e vai capul nostru.. Vă rugăm, să nu ne luați tot.

— Nu, nu, prieteni.. n'o să vă iau decât ce-mi trebuie.

— Da, domnule Dick.. Nădăjduim că n'aveți nevoie de prea mult.

— Sigur că nu.. Uite, câteva felii de șuncă.

— Imediat, d-le Dick.. Le pun la pachet. Le doriți pe toate ?

— Da, cu felțiile astea de pâine.

— Poftiți, d-le Dick, poftiți..

Bătrânul se grăbi să facă pachetul.

— Pune și-o sticlă de lmonadă.

— Imediat, d-le Dick.. imediat.. Doriți, ceva căr-
nați? Câteva biscuiți?

— Da.. Fă un pachet.. pe care să-l pot purta
ușor.

Patronul legă pachetul cu o sfoară solidă.

— Dă-mi și niște țigări..

— S'a făcut, d-le Dick..

— Și niște tutun de pipă.

— Poftiți, d-le Dick.

Dick puse țigările și tutunul în buzunar.
pachetul cu merinde la subț oară.

Apoi aprinse satisfăcut o țigară și i

— S'a făcut !.. Cât costă ?..

Patronul și bătrâna săriră 'n sus.

— Cum ?.. strigară ei într'un glas, păr-
n'au înțeles.

Dick repetă :

— Cât vă datorez pentru toate ?

Patronul șovăi, ne știind ce să răspundă.

— Dar, d-le Dick.. se bălbăi el într'un t...
Dați-ne cât credeți..

— Ce caraghios negustor ești, răsă Dick. Cum,
știu cât face oeeace vinzi unui client ?

Atunci fixă el însuși prețul.

— Bine, spuse el, iată cinci dolari !

— Cinci dolari !.. strigară în acelaș timp cei
bătrâni înspă mântați.

— Nu-i destul ?

— Ba da, d-le Dick.. ba da, prea destul.

Dick puse cinci dolari pe tejghea în fața patro-
nului care-i privi fără să 'ndrăznească încă să-
atingă.

Bătrânii tremurau acum și mai neliniștiți.

Atunci Dick le spuse :

— Bun ! Atunci să vă întreb ceva mai serios.

Bătrânii abea se mai puteau ține pe picioare de frică.

— Ah ! d-le Dick, behă bătrâna, noi suntem niște bieți oameni.

— Bine.. bine.. Bizuiți-vă pe mine.. Sunteți niște oameni cumsecade.. Vă voi ajuta cât voi putea.

— Ah ! d-le Dick ! ah ! d-le Dick !

Dick întrebă :

— Aveți un cal ?

Bătrânii făcură o săritură.

— Un cal ! Ah ! N'avem decât unul ! prea tânăr și nici prea în putere..

— B'ne. Credeți că o să mă poată duce cu cele două pachete ?

— Nu știu.

— Hai să vedem.. Unde-i

— În grajd.

Toți trei trecură 'n curte.

Calul era în boxa lui.

Dick îl privi cu ochi de cunoscător.

Era un cal bătrân, liniștit, bun pentru corvoada.

— Fără îndoială, exclamă Dick, nu e un p... sânger.. o stea de câmp de curse !.. Dar cred că o să-mi convină.

— E singurul nostru cal.. behăi bătrâna.

— Bine. O să-l iau totuși.

— Ah ! d-le Dick.. d-le Dick !..

— Mai bine cumpărați-vă un altul..

— Suntem atât de săraci...

— Ai răbdare, bătrânico, ai răbdare!.. N'am c-bioeul să iau ceva fără să plătesc...

— Ah! d-le Dick..

— Bine. Cât vrei pe calul ăsta?

— Nu știu, d-le Dick.. cât vrei d-ta, răspunse patronul.

Dick surâse.

— Pentru c'ncizeci de dolari, vă puteți lua unul la fel, nu-i așa?

— Poate, d-le Dick...

— Bine. Atunci, ține o sută de dolari.

Bătrânii orezură că visează:

— O sută de dolari!

O sută de dolari pentru bătrânul lor cal care făcea cel mult zece dolari.

Generos, patronul adăugă:

— Vi-l dau, d-le Dick, vi-l dau.. cu șea cu tot.

— Bine.

Dick le numără o sută de dolari.

Bătrâna numără bancnotele și le examinează minuțios una câte una.

Ceace-l făcu pe Dick să suradă, pufăind din țigară.

În timp ce Dick înșeuă calul, patronul îi aduse valiza și pachetul cu merinde.

După ce le legă de șea, Dick întrebă:

— Cum îl cheamă pe hărmăsarul ăsta?

— Arrow..

— Oh! oh! strigă Dick răsând.. Nădăjduesc că își merită numele.

În englezește, Arrow înseamnă săgeată..

Privindu-l pe bătrânul cal, demn cel mult de cărucioara unei zarzavagioaice, puteai găsi acest nume puțin cam exagerat.

— Bine, își spusese Dick. Nu se știe. Aparențele înșală.

Și adresându-se lui Arrow :

— N'avea frică, băiete. O scoatem noi la capăt pe drum.

Apoi le strânse mâna celor doi bătrâni, care de data aceasta i-o strânseseră și ei fără frică.

Dick se urcă în spânarea lui Arrow.

— Țiu să vă mai spun, le strigă el, că de îndată ce voi ajunge printre ai mei, o să vă trimit calul înapoi.

Și înainte de a eși din curte, adăugă :

— Dacă oamenii mei trec pe-aici, vă rog să le spuneți că sunt în drum spre ranchul Red Rock.. La revedere, prieteni.. la revedere..

— La revedere, d-le Dick ! răspunseră cei trâni, scoțând un oftat de ușurare.

Patronul aăugă :

— La revedere, d-le Dick !
secade..

— Da, răspunse călărețul. Vedeți și voi că fac tot ce e posibil.

Și încet, fără să-l grăbească pe bătrânul Arrow, Dick o apucă pe drumul prăfuit ce ducea spre deșert..

CAP. III

Impușcături

Cam o oră, calul tropăi mulțumitor. Dar, încetul cu încetul Săgeata, Arrow, începu să șchiopăteze.

— Ia te uită, își spuse Dick, mă tem că n'o să prea ajungem departe.

El îl încurajă pe cal și încetini mersul.

— Bine, își spuse Dick, fără îndoială că mârtoaga asta nu-i făcută să galopeze. E un cal de grajd. Deci să mergem la pas..

Mai merse o bucată de drum în condițiunile acestor deplorabile.

Acum nu mai întâlnește decât pe câțiva grădinari cari trebuiau pe lângă grădinile lor.

Și ei, ca și cei de pe străzile Sandburgului, au ochii înspăimântați, văzându-l.

Dick îl auzi chiar pe unul exclamând :

— Dar ăsta-i Arrow !

— Cred și eu, băiete, răspunse Dick. Crede-mă că n'am putut face altfel. Dacă-mi puteți da alt cal, îl primesc cu bucurie.

Dar grădinarul nu răspunse nimic tăcu chiar văzându-și de morcovii și verzele lui.

Dick își continuă călătoria în condiții din ce în ce mai proaste.

Până la urmă trebui să descalece și începu să încurajeze gloaba :

— Dă-i drumu, moș Arrow. Nu mergem prea departe. Așa nădăjduiesc.. Cât o să mai mergem ?

Habar n'amt.. Câte mile mai avem ?.. Nu știu.. Dar crede-mă că nu se poate să mai avem prea mult.

Cu toate aceste încurajări prietenești, Arrow refuza din ce în ce mai mult să-și justifice numele de Săgeată.

Acum de-ăbea mai mișca copitele.

A'unci, lui Dick îi fu rău.

El luă pe sarma lui valiza și pachetul cu merinde și legându-le cu un capăt de frânghie, și le petrecu pe după umărul drept, pachetul în față, valiza în spate.

Apoi își spuse :

— Bine !.. Tovarășul ăsta nu-mi mai e de nici folos, ba chiar mai mult mă încurcă.. Ași vrea să trimet înapoi la părinții lui.

Și plictisit să tot poarte de grija unui cal care nu numai că nu-l ducea în spălare, dar îl mai și împiedeca să umble, Dick se așeză la marginea drumului, la umbra unui tufiș de cactuși.

— Bine !.. Când o pornești la drum totdeauna trebuie să te pregătești de o surpriză. Nu face nimic !..

Și adresându-se calului :

— N'am nimic cu tine, moșule. Eu sunt vinovatul.. În locul tău ar fi trebuit să fi ales un altul mai sprinten.. Am ceea ce mi se cuvine.

Pe când era în totu' acestor gânduri pe d'naintea lui trecu un băiețuș fluierând. Băiețușul se'nforcea de la câmp și purta pe umeri două brațuri de iarbă proaspătă.

El zări calul.

— Oh ! strigă el, ăsta-i Arrow !.. Ce cauți pe-aici cumetre ?..

Dar în clipa următoare îl descoperi și pe călățul de la umbra stufigului de cactuși.

Băiețușul exclamă speriat :

— Dick !..

Și rămase cu gura căscată, ca și cum s'ar fi pre-schîmbat în stană de piatră, de frică.

Dick văzu în el un salvator :

— Hei ! băete, îi spuse el, vrei să-mi faci un serviciu ?

Se ridică și se'ndreptă spre băiețuș.

Dar din stană de piatră, puștiul se transformă în cerb.

El o luă la picior, țipând ca d'n gură de șarpe.

Dick, dorind să afle ce pățise acest tânăr imbecil de țipa așa, se repezi după el.

D'n fericire puștiul nu voia sau nu putea să scape de iarba pe care-o ducea în spate.

Deci Dick puse mîna pe el cu ușurință.

Băiețușul, pe care-l apucase de guler, începu să tremure și să smiorcăie :

— Ah !.. Dom'le Dick, nu-mi fă nimic !..

— Bagă-ți mîntîile'n cap.. Ce să-ți fac ?..

— Ah ! iartă-mă, dom'le Dick, fie-ți milă..

— Aha, va să zică ai furat iarba asta ?.. Dar nu-
a mea.. Deci n'ai nici o frică de mine.

Și-l târî înapoi, până la cal.

— Ia ascultă, puștiule, spuse Dick. Il cunoști pe acest nobil animal.. Știi al cui este ?.. Al patronului salonului bar.

— Da, dom'le Dick.

— Bine.. I-am făgăduit să i-l dau înapoi.
duci tu.

— Da, dom'le Dick.

— Stai puț n.. Pune-ți iarba deasupra.

Și ajutându-l pe băețăș, Dick îi sui în șea.

Apoi îi strecură cinci dołari în palmă

— Ține, uite pentru osteneala ta. Acum, dă-i
drumul... Călătorie sprincenată.

Puștiu, n'asteptă să i spună de două ori.

Văzându-se'n șea, începu să dea cu călcăele în
orupa lui Arrow.

Dick isbucni în răs.

— Ia te uită, și caii au o direcție preferată..
cea care duce către grajdul lor.

Ce e drept, Săgeata pornise în galop.

Dick își luă valiza și pachetul și o porni cu filozofie la drum.

— Dacă o merge așa, își spuse el, cred că până la
ranchul meu o să merg numai pe jos.

Și începu să socotească 'n gând că dacă se grăbea,
în cîteci zile ajungea.

Dar în curând simți atari crampe în stomac încât
înțelese că-i e foame.

— Ce curios, își spuse el.. un prânz e mai ușor de
punctat în pântece, decât pe umăr.

În curând ajunsese la o colină care fusese carieră
de piatră.

De pe această colină puteai vedea până departe.

Colina aceasta, se ridica chiar din câmpie.

Platoul ei forma un fel de altă mică câmpie, acoperită de copaci.

Dick se instală acolo foarte satisfăcut și începu să devore felile de șuncă, pâinea cu unt, stropindu-le cu lichidul răcoritor din sticla cu lemonadă.

— Bine, își spuse el, de-ocamdată e destul, să mai păstrăm și pe mâine.. Nu se știe dacă nu vom avea nevoie.

Și împachetă la loc resturile de șuncă și pâine.

Le legă cu sfoară și-și aprinse o țigară, când se auzi o împușcătură la câțiva pași de el.

Dick nu avu nici cea mai mică îndoială.

Se trăgea asupra lui.

Glonțul se turti la doi pași de el.

Apoi se auzi altă împușcătură.

Și glonțul se strivi și mai aproape.

— Bine!.. își spuse Dick, pe al 3-lea îl voi primi în corp.. E fatal!..

Dar Dick era un West-man și cunoștea toate și-retlicurile preeriei.

Un altul în locul său, s'ar fi sculat în picioare ca să descopere din ce direcție vin împușcăturile..

Acest imprudent n'ar fi văzut însă nimic, fiindcă cel sau cei ce trăgeau, trebuie să fi fost perfect ascunși.

Și ucidându-se, imprudentul ar fi oferit o țintă admirabilă.

A atunci Dick, atât ca să satisfacă orgoliul țintașului cât și din prudență, se prefăcu că a fost atins.

El căzu cu fața 'n jos, cu mâinile de-alungul corpului.

Ca și cum ar fi murit.
Și așteaptă fără să se miște.
Se hotără soarta sa.
Moartea îl putea găsi.

Într'adevăr, dacă țintașul nevăzut cunoștea la fel de bine șireteniile deșertului, ca să fie sigur, putea să-i tragă din apropiere, liniștit, o nouă lovitură și să-i sboare ordorii.

După această lovitură, cred că admiteți că orice șiretenie rămânea fără nici un folos.

Deci, Dick jucă totul pe o carte.

Îi trebuia, ce e drept un curaj fantastic ca facă pe mortul în aceste condiții.

Și totuși Dick nici nu clint.

El așteaptă.

Dar era sigur că supliciul acesta nu va dura prea mult.

De-obicei u, lovitura fatală pomește aproape imediat.

Atunci când întârzie puțin, înseamnă că cel care a tras crede că a țintit bine și socotește că risipirea unui nou caruș este inutilă.

Sau vrea să tragă de mai aproape.

Toate astea. Dick le știa.

El cunoștea deci toate risourile sale.

Când căzu, se sbātu de câteva ori ca un murenbund adevărat.

Apoi se înțepeni într'o imobilitate absolută.

Aceasta îl făcuse pe ucigașul său să creadă că e mort.

Căci șiretenia deșertului în cazul acesta constă în

accea de a cădea în apă fel încât să-ți poți vedea adversarul.

Dar, Dick, căzuse cu fața 'n jos.

El nu-și putea vedea asasinul.

El putea doar auzi.

În clipa ceea, Dick nu se întrebă pentru ce se trăsese asupra lui.

Nu-i păsa cine trăsese și nici pentru ce.

El preocupau doar focurile care se trăsuseră și focul probabil din viitor.

CAP. IV

[Dublul călăreț

Pe acest ultim foc de pușcă voia să-l evite Dick. Deci, stând cu fața 'n jos, nici nu se clinti.

Așteptă.

Suprema lovitură nu veni.

— Bine, își spuse Dick, șansa mea se mărește..

După câteva minute care i se părură veacuri, auzi o voce pe care n'o cunoștea, rostind :

— Cred că e mort !

O altă voce, la fel de necunoscută, îi răspunse :

— Da.. și eu cred.

Apoi Dick auzi sgomotul cizmelor scârțând pe pietriș.

Pași se apropiară.. ajunseră lângă el.

Dick avu senzația că doi oameni stăteau lângă el privindu-l.

— Am chef, spuse unul din ei, să-i abor creierii, ca să fim sigur că e mort.

Și Dick simți răceala țevii unei carabine în ceafă. Răceala aceasta i se cobori pe șira spinării. Dar Dick nici nu se clintî.

El știa prea bine că nu trebuie să atingi deloc țeava armei cu ceva.

Căci te expui să înfunzi carabina și s'o faci să explodeze.

Toți cei ce se folosesc de armă știu aceasta.

Prin urmare, Dick se îndoia că cei doi indivizi vor comite această greșală.

Deci atunci când i se pusese țeava 'n ceafă, Dick știa că era mai mult o amenințare ca să-l facă să se miște dacă n'ar fi fost mort..

Și Dick o făcu de minune pe mortul, altoum i prima mișcare celălalt ar fi apăsat pe trăgaci.

Cei doi se convinseră în felul acesta că nu-și greșiseră lovitura și că victima lor murise de-a binelea.

Atunci, Dick se întrebă neliniștit ce voiau să facă cei doi cu el.

În curând află.

Primul, cel care vorbise până atunci, îi spuse :
varășului său :

— Hai să-l ducem.

— Da, răspunse celălalt.. Să-l punem pe unul din caii noștri.

— S'a făcut !.. Să-l ridicăm deci. Eu îl iau de umeri, tu ia-l de picioare..

— Perfect.. Pune-ți pușca de oparte. Dick auzi patul lovindu-se de pământ și țeava de pietre.

Apoi, cei doi cumeetri înceară să-l întoarcă pe Dick, ca să-l ridice mai ușor.

Unul îl apucă de umeri și încercă să-l întoarcă pe spate.

Era clipa pe care o așteptase Dick..

Își riscă încă odată viața.

Și de data aceasta, nu voia să piardă.

Șansa nu îi se oferă de două ori.

Atunci când omul îl apucă de umăr, Dick scoase un strigăt puternic și dintr'o săritură se ridică în picioare.

Într'o mână avea țărâni iar în cealaltă un revolver.

Cei doi rămaseră o clipă împietriți de spaime, auzind mortul strigând și văzând cadavrul că ridică.

Ei holbară ochii și căscară gura de mirare.

Dick aruncă țărână în fața celui care era departe.

Omului îi se umplu gura și ochii cu praf.

Celălalt, Dick îi puse pistolul în pîet.

— Bine, cumeților, le spuse el rînjind... N'ați pus încă mâna pe mine.

Șin timp ce celălalt își freca ochii și scuipa înjurând furios, Dick cât ai clipi din ochi îi luă primul revolverul de la brâu.

— Veniți încoa, tovarășilor, le spuse el, vi tu lângă el... Sus labele..

Omul ascultă și veni lângă prieten, freca ochii cu disperare.

— Sus labele, îi spuse Dick acestui mai târziu la ochi.

Omul trebui să se supună.

Când ai un pistol sub nas, nu-ți merge s'o mai faci pe șmecherul..

Cel mai bine e să taci și să te supui.

Cei doi oameni ridicară mâinile sus.

Prevăzător, Dick îi luă celui de-al doilea nu numai revolverul, ci și centura de cartușe.

— Bine, spuse el liniștit. Nu văntreb pentru ce ați tras în mine.. de ce ați voit să mă transportați.. Tot n'o să mi spuneți adevărul.. Dar nu-mi pasă. Ca să mă pun la adăpost, trebuie să-mă iau toate măsurile de prevedere.

El adăugă:

— La rândul meu ași putea, cu un glonț de fiecare, să vă fac să jucați mai bine ca mine pe mortu.. Ași fi în dreptul meu, și în deșert legea, în privința aceasta, e împede și formală. Dar nu-mi place să imi mănjesk înapoerea acasă cu două crime.. N'o să vă ucid azi.. Sunteți bucuroși?... Bine!.. E i util să-mi mulțumiți..

Și în timp ce vorbea, Dick deslegă de la pachetul cu mâncare sfoara cea groasă pe care o pusese patronul salonului-bar.

Alăturând mâna dreaptă a fiecăruia di el le legă solid.

Făcu la fel cu mâna stângă a lor.

— Bine! spuse el, asigurându-se că nodurile erau bine făcute. Iată o mică lecție ca să știți să vă purtați de-acum înainte. Nu se tulbură liniștea cuiva trăgând cu pușca.. Și asta o să-mi îngădue în același timp să plec fără grijă.

El îi împinse înainte.

— Ați venit călare, spuse Dick. Hai să vă vedeți caii. Înainte marș !.. Stânga 'nprejur, spre cai.. fără fasoane, vă rog.

Cei doi, vrând-nevrând, trebu'ă să se supună.

Se urcară pe platoul colinei.

Cei doi cai, pe care Dick îi găsi foarte pe gustul său, așteptau liniștiți ca stăpânii lor să-și termine treburile.

Dick îi împinse pe cei doi către unul din cai.. cel care i se păru mai puțin frumos.

— Sus, băeți, le spuse el. O să fiți un călăreț dublu... Urcați !.. Calul o să vă ducă acasă, unde nădăjduesc că doamnele soții ale voastre nu vor fi neliniștite de întârziere.

Cei doi oameni, se căzniră să se urce 'n șea.

Dick le dădu o mână de ajutor.

Dar scoase hățurile calului.

Apoi își scoase politicos pălăria :

— La revedere, prieteni, drum bun.. Salut acasă.

Și luându-l de dârlogi pe cel de-al 2-lea cal, îl trase până la locul unde luase masa și unde o fusesse atât de reușit pe mortul..

CAP. V

Puțin bluff !

Fără să se mai sîndhisească de cei doi oameni, cu stocara care-i mai rămăsese, Dick refăcu pachetul punând înăuntru ce mai rămăsese din feliile de șuncă și din pâinea cu unt.

Apoi legă valiza și pachetul la șeaua celui de-al 2-lea cal și după ce-și verifică revolverele și carabina, se săltă în șea.

— Bine, spuse el, am uitat să-î întreb de numele calului... Dar nu-î nimic...

După câțiva pași, adăugă :

— În amintirea acestui loc plăcut îl voi numi Colină... Cred că o să fie mai bun ca Săgeata... Și m'au costat mai puțin.

Apoi porni la drum.

— Numa de mi-ai întâlni oamenii înăi căderea nopții, își spuse Dick.

Dar nu prea părea posibil, căci noaptea era foarte aproape.

— Va fi destul de neplăcut, își spuse iar Dick, căci dacă trec oamenii mei, n'o să-î pot vedea... și nici ei n'o să mă vadă... V'a trebui să 'noptez pe drum.

Zis și făcut. Dick începu să caute în câmpie un loc unde să-și poată petrece noaptea fără prea multe riscuri.

După câțva timp, descoperi un tufiș de cactuși care, ca de obicei, creștea în fața unei movile de pietriș.

Dick îl ocoli de jur împrejur și descoperi un fel de trecătoare prin care intră cu Colină în interior. El închise intrarea aceasta cu țepi uscați, aflându-se astfel într'un fel de cetate apărată împotriva vizitelor unor mosafiri nepoftiți cum ar fi lupii preeriei sau indienii.

În valiză, Dick avea rufe de schimb
avea și pățuri.

Și noaptea amenința să fie friguroasă.

Pentru multe motive, el nu voia să așpi

Nu i păsa de țânțari.

Probabil că i-ar fi alungat fumul dar e mai sigur
că i-ar fi atras pe indienii curioși sau pe fețele-pa-
lide nu mai puțin ostile.

Atunci, Dick strânse o provizie bună de ierburi
uscate.

Ii făcu un așternut camaradului său Colină, care
nu părea să-l regrete prea mult pe fostul său
stăpân.

Iar pentru el făcu un culcuș dublu.

Adică se strecură în mijlocul ierburilor, făcân-
du-și o saltea și o plapumă.

În felul acesta dormea pe moale și-i era cald.

Și avea și aer curat.

Nu era de o sută de ori preferabil unei camere
proaste de han în care animale perfide și antro-
pofage îl pândesc pe imprudentul călător?

Cu pistolul și carabina la îndemână, Dick așteptă
să-i vină somnul.

Se bizuia și pe Colină ca să-l vestească în caz de
vizită neprevăzută.

Se știe că noaptea caii nechează de îndată ce s
aprope cineva de ei.

Dick constată cu satisfacție că făcuse un pat cu
totul pe gustul calului, care nu întârzie să-i urmeze
exemplul și să se culce.

Încet, încet, Dick se simți cuprins de dulceața a-

celui somn pe care-l are un bărbat de 30 de ani, puternic, solid, sănătos, atunci când și-a întrebuințat bine ziua și când s'a culcat sub privirea blândă a stelelor ce clipeșc pe cerul splendid al deșertului..

..Dar, în timp ce Dick se pregătea să doarmă în felul cum am văzut, în împrejurimile Sandburgului se petreceau evenimente grave.

Evenimente ale căror cauză primă și absolută era bietul băiat, fără să aibă habar.

La început, a fost obișnuita uimire și apoi bucurie.

Mirare la apariția lui Arrow, și bucuria de-al remite grajdului părintesc..

Patronul și patroana barului, tocmai le povesteau clienților peripețiile teribilei vizite pe care-o avuseseră în cursul zilei, atunci când salonul-bar era pustiu.

— Oh ! strigă patroana, el cunoaște prea bine orele când omul meu și cu mine, doi bieți bătrâni, suntem singuri.

Unul din clienți trase un pumn în teighea și exclamă cu însuflețire :

— Ah ! Ce păcat că n'am fost și noi de față.

Alții și mai însuflețiți adăugară :

— Trebuia să ne chemați !

Și se asigurau, pipăindu-se, că au pistolul la brâu.

Totuși, la cererea clienților, patronul își continuă povestirea.

— A intrat, vă închipuiți cu ce aere, ca un stăpân.. ca un boss al deșertului... așa cum se pretinde... și mi-a spus : „Ai un jambon strașnic cum

n'am mai întâlnit nicăieri în Statele Unite, nici măcar la Chicago.. Ia dă-l încoace".

— Fără doar și poate!.. spuseră clienții. Era jambonul pentru noi. I l-ai dat?

— Da.. Nu voiam. I-am spus, și eu și femeia mea.. i-am spus: „E pentru clienții noștri".

— Foarte bine.

— Dar el ne-a aruncat o privire teribilă!.. Ah! dacă i-ați fi văzut ochii.

— Aruncau flăcări, spuse și bătrâna, ca ochii lui Belzebulh la judecata de apoi.

Era o comparație pe înțelesul tuturor.

Clienții părură foarte impresionați.

Patronul continuă:

— Apoi s'a uitat la sandwichurile cu unt.. Le-a mirosit și a strigat: „Oh! o pâine ca asta nu mănânci nici la Casa Albă.. și untul ăsta.. și Președintele ar vrea să-l guste".

— Chiar așa e!.. aprobară clienții.

— Atunci mi-a spus să fac un pachet din toate..

— Și te-ai supus?

— A trebuit.

Patroana intervine:

— Din fericire, am ascuns o provizie din untul acesta unic, pentru voi..

— Hurrah!.. răcniră clienții.

Patronul continuă cu vitejiile lui:

— M'a obligat să fac un pachet cu o sticlă de limonadă și cu țigări..

— Păi sigur. Asta știe să trăiască..

— Și încă cum.. Nu-l place să umble pe jos și mi-a luat calul meu.

Toți izbucniră 'n hohote de râs :

— Arrow ?

— Da. Și a fugit în deșert călare pe Arrow.

Hohotele de râs se prefăcură într'un adevărat iad.

Fuga aceasta părea lucrul cel mai fantastic, cel mai caraghios din U. S. A., din lumea întreagă..

Răsetele fură întrerupte de intrarea unui băiețuș care purta două brațe de iarbă în spate.

— Hei !.. răcnî el din ușa către patron.. Hei !
l-am adus înapoi pe Arrow !

Aceste cuvinte fură urmate de o tăcere și de o uimire generală.

Patronul și patroana nu-și credeau urechilor.

Clienții nu înțelegeau nimic.

Dar puștiul întră mândru cu iarba lui de care — din prudență — nu voia să se despartă.

Și văzând toate privirile acestea ațintite asupra lui, această uimire generală, el înțelese că sosise clipa să-și joace rolul.

Bătându-se mândru ca un curcan, el rosti :

— Mă întorceam cu iarba asta când l-am zărit pe Arrow, la marginea drumului.. L-am recunoscut imediat.. Arrow m'a recunoscut și el printr'un nechezat care voia să spună multe și pe care de altfel l-am înțeles perfect.

— Înțelegi limba oailor ? întrebă prostește unul din clienți.

— Și pe a măgarilor, răspuse puștiul, după cum vezi..

Și continuă dându-și și mai mari aere :

— În clipa aceea, l-am zărit pe Dick !.. Am strî-

gat la el : „Calul ăsta nu-*i* al tău !.. Eu îl cunosc pe stăpânul lui.. E un prieten al lui tata.. O să i-l duc înapoi“.

— Bine ! Bravo ! strigară clienții. Și pe urmă ?

— Dick mi-a răspuns : „Ai dreptate. Calul ăsta e foarte bun, dar cam bătrân pentru mine.. Am ochit unul mai tânăr.. Du-l înapoi la părinți..“

Aceste cuvinte îi făcură pe clienți să rădă din toată inima.

Puștii continuă umflându-se'n pene :

— Atunci eu i-am spus lui Dick : „Duc calul înapoi, dar trebuie să-mi plătești osteneala..“

— Perfect..

— Atunci, Dick mi-a dat cinci dolari.

Și puștii scoase triumfător din buzunar dolarii săi și-i arătă clienților uimiți, patronului și patroanei care surădeau cam în doi peri, fiindcă știau ce ce știau..

Băiețușul băgă dolarii în buzunar și continuă :

— După ce mi-a plătit înainte, fiindcă eu nu fac credit celor din deșert, după ce mi-a dat dolarii, eu i-am spus : „Bine !.. Acuma ajută-mă să mă urc în șea..“ Și el mi-a apucat piciorul și m'a săltat.. Și gata !.. Uite-mă-e.. Arrow e în grajd..

Toată lumea îl felicită călduros pe tânărul și viteazul băiat..

Este probabil că acești americani n'au crezut chiar pe de-a întregul povestea asta eroică.

Toți știau, din uzul propriu, că blufful face parte integrantă din viața americană.

Toți știau că lucrurile nu se petrecuseră chiar așa cum le povestiseră patronul și puștiul..

Dar acestor copii mari, care sunt americanii din sudul S. U., le plăcea teribil blufful pe care chiar dacă nu-l credeau, îl aplaudau cu însuflețire.

După succesul avut, puștiul se rebrase strălucind de mândrie.

Se grăbi să se întoarcă acasă, temându-se, el care vorbise cu atâta dispreț de teribilul Dick, de a nu primi o chelfăneală maternă sau un pîcior patern, dacă sosea prea în întârziere..

..D'n salonul-bar, clienții îl urmară pe patron î grajd.

Toți voiau să-l sărbătorească pe Arrow, una din victimele acestui Dick care răspândea teroarea în Arizona.

Patronul îi dădu caku! : o rație dublă de ovăz, patroana câțiva morcovi, iar clienții îl bătură prietenește cu palma pe crupă.

Toată lumea era satisfăcută.

Totuș', mai târziu, patronul îi spuse patroanei :

— Da, Arrow s'a întors.. Dick m-a promis să ni-l dea înapoi.. Dar noi i l-am vîndut cam scump.. S'ar putea să vină să ne ceară banii înapoi.

La gândul acesta, bătrânii petrecură o noapte agitată.

Căci ei știau că de-ar fi fost salonul bar clienți, când va veni Dick să le ceară banii, bui să i-l dea.

Să i-i dea fără bluff.

CAP. VI

M-rs Bindler și M-rs Kimbly

Tementile eroicului puștiu nu se justificară când se întoarse acasă.

Maică-sa nu-i dăde nici măcar o palmă.

Ea nu-i spusese nimic.

Băiatul se putu deci duce în liniște la grajd și să distribue cele două brațuri de iarbă verde.

Era mâncarea pentru o capră.

Acestea fiind săvârșite, puștiul se întoarse în casă.

— Tu ești, Buster, strigă maică-sa. Nu e prea de vreme.

Mama viteazului Buster era o demnă și excelentă femeie devotată cu totul casei sale.

Ea se ocupa de obicei cu bucătăria

Dar avea un caracter îngrozitor.

Caracterul lui Mrs Bindler era celebru în toate Statele-Unite.

Mrs Bindler era înaltă, ațoasă, slabă, toată numai ciolane; corpul său era alcătuit numai din unghii ascuțite.

Iar soțul ei, Mr. J. K. Thos Bindler, afirma că și sufletul ei era ascuțit.

Buster știa din experiență că mâna lungă, slabă și uscată a maică-si, semăna cu o scândură de lemn.

Și el afirma că era lemnul din care se fac elicele de avion, căci mâna aceasta cădea pe obrajii lui cu o rapiditate ca în povești.

De altfel, Mrs. Bindler era o femeie foarte demnă,

certată veşnic cu vecinii ei, dar absolut respectabilă, şi neputându-se împăca cu nimeni.

În oda de faţă ea pregătea prânzul.

Din când în când, se uita tot mai neliniştită spre deşteptătorul de pe bufet, şi devenea tot mai furioasă.

Căci Mrs. Bindler pregătea un fel de mâncare favorit — al său şi al bărbatului ei — şi de asemenea şi al fiului lor.

Acest fel de mâncare trebuia mâncat imediat ce se prăjea, altfel ne mai putând fi mâncat deloc.

Şi Mrs. Bindler calculase precis ora când acest fel de mâncare va fi prăjit.

Această oră precisă se apropia pe cadranul deşteptătorului şi în tigăe.

Soţul ei, J. K. Thos Bindler ar fi trebuit să fie acasă, gata să se așeze la masă.

— Buster !., strigă Mrs. Bindler.. Ce-i cu talcătu?

— Habar n'am.

Mrs. Bindler îşi apropie figura sa ascuţită de fereastră şi cu degetele ei uscate dădu perdeaua la o parte.

Pe fereastra aceasta Mrs. Bindler putea vedea până departe pe stradă şi în vecinătate.

Ea nu-l văzu deloc pe Mr. J. K. Thos Bindler apărând la orizont.

Totuşi, privi către salonul-bar şi strigă spre fiul ei :

— Buster !

— Ma !

— Aleargă la salonul-bar și adă-l pe tată imediat.

— Tata pu-i acolo.

— Dar unde naiba e ?

— Asta nu știu.

— Atunci de unde ști: că nu-i la salonul-bar ?

— Fiindcă de acolo vin.

— Tu, la salonul-bar ?

Buster se sumeți în fața mamei-si, dar de cealalt parte a mesei, în afară de raza de atingere a mamei de lemn de elice.

El răspunse :

— Perfect !.. Așa e... Mă duc la salonul-bar atunci când e datoria mea să mă duc acolo.

Mrs. Bindler nu îndrăzni să lase oala de coadă ca să alerge după obraznicătura de feciorul său.

— Și ce dator e, mă rog, te obligă să te duci la salonul-bar ?

— L-am adus înapoi pe Arrow.

După cum e și firesc, Mrs. Bindler nu pricepu o iotă.

Ea întoarse nasul ascuțit spre fiu-său și-l fulgeră cu ochii ei străpungători.

Atunci Buster îi povesti vitejia sa.

Desigur, că el, Buster, îl silise pe Dick să dea înapoi calul.

Ba și mai mult !.. Il silise pe Dick să-i plătească, lui, osteneala, timpul pierdut ca să-l înapoieze pe Arrow părinților întristați.

Și cu un gest victorios, ca un erou de cinema, Buster îi arătă mamei-si dolarii câștigați.

De data aceasta, Mrs. Bindler se arătă încântată și convinsă, mândră să aibă așa un odor de f'u, atât de viteaz, atât de puternic, care-l putuse sili pe teribilul Dick să-i dea bani.

Și ca mamă grijulie, ea voi să-i i i Buster acest dolar ca să i-l pună de-oparte.

Dar Buster, ca orice bun american, îi răspunse că acești bani câștigați de el îi aparțin pe de-a întregul și că înțelegea să-i folosească așa cum poarteste.

— De altfel, îi spuse el malcă-si, le-am și găsit întrebuințarea acestor bani.. I-am plasat într-o nouă societate de „Iarbă pentru capre L-tă” pe care am fondat-o împreună cu doi prieteni.

Atunci, Mrs. Bindler nu mai insistă.

Ea îi sfătui doar pe băiat să ajungă președinteii consiliului de administrație a acestei noi societăți.

Dar după puțin timp, Mrs. Bindler începu să se infurie de-a binelea.

Sosise timpul ca faimosul fel de mâncare să fie mâncat.

Și Mr. J. K. Thos Bindler, încă nu venise.

Atunci, Mrs. Bindler îi spuse fiului ei :

— Hai la masă, vom mânca fără tată..

Dacă o veni la spartul târgului, o să se lipsească de mâncare..

Buster luă cuvintele acestea în serios, și socoti că e de datoria sa să nu mai lase nimic în farfurie.

Dar cina se termină de mult, și J. K. Thos Bindler tot nu-și făcu apariția în sălul familiei sale.

E inutil să mai vorbim de starea de furie în care ajunsese acum Mrs. Bindler.

— Taică-tu, îi spuse ea lui Buster, trebuie să fi întârziat iar pe la salonul-bar.

— Habar n'am.

— N'am spus că ai habar. Îți spun asta ca să te duci să vezi.

Buster nici nu cerea altceva : să lase din încăperea aceasta cu electricitate.

Dar Mrs. Bindler îl opri în prag cu un cuvânt :
— Stop !

Buster se opri.

— N'ai nevoie să intri în salonul-bar, îi spuse ea.

Uită-te numai dacă în fața ușii nu e calul i taică-tu.

— Bine, ma..

Buster plecă glonț.

Adeseori, maică-sa îi dădea o însărcinare de felul ăsta.

Dar Buster încheiase o convenție cu taică-su.

Atunci când J. K. Thos Bindler întârzia la salonul-bar cu prietenii, Buster trebuia să vină să-l prevină de gradul de furie a lui Mrs. Bindler.

Aceasta însemna câteva monede de fiecare dată, pentru fiul devotat.

Și Buster, ca om de afaceri, dorea ca taică-su să întârzie 'n fiecare seară, fără să-i pese de scena teribilă ce urma după întoarcerea stăpânului casei.

Capitalul său era în plină creștere.

Ca în fiecare seară, Mrs. Bindler îi recomandă fiului ei să nu intre în salonul-bar.

Din mândrie, nu voia ca lumea să-și inchipue că bărbatul ei îi lipsea și că-l trimitea pe băiatu-su să-l cheme acasă.

De fiecare dată el se întorcea în fugă acasă.

— L-am întâlnit pe tata pe drum., spunea Buster așa cum erau înțeleși conform convenției.. Nu era la salonul-bar.. Vine..

Restul nu-l privea. Având în vedere că în contractul său verbal nu era specificată intervenția, îl lăsa pe venerabilul său tată și pe demna sa mamă să se descurce cum or ști.

...In seara aceasta, el nu văzu calui părintesc la ușă, așa cum s'ar fi convenit să fie.

Intră totuși în salonul-bar pe care mai înai umpluse cu sgomotul sprăvilor sale.

Îi văzu pe aceiași clienți, dar nu-l văzu pe taică-su, și nici pe prietenul lui taică-su, N. M. Kimbly.

De obicei, J. K. Thos Bindler bea în tovărășia acestui N. M. Kimbly.

E' se întorceau împreună acasă fiindcă erau vecini.

Un simplu zid, de două ori înălțimea unui om, separa grădinile ce urmau după grajdul celor două case.

În plus, J. K. Thos Bindler și N. M. Kimbly erau asociați la toate isprăvile lor.

Dar Mrs. Bindler îl acuza pe N. M. Kimbly că-i conrupe soțul.

Iar Mrs Kimbly îi aducea aceeași acuzare lui J. K. Thos Bindler.

Aceasta cred că e suficient să vă arate că cele

două femei se urau de moarte și că fără zidul dintre ele s'ar fi iscat bătăi la tot momentul.

Totuși, Mrs. N. M. Kimbly, femeie respectabilă și credincioasă, făcea parte din aceleași societăți de binefacere ca și vecina sa.

Fără îndoială că scriitorii de romane și nuvele nu născocesc nimic. E lucru prea bine știut.

E' se servesc de documente adevărate, de fapte precise.

Și oricine, v'ar preciza, vorbind de această ură dublă ce creștea în fiecare zi, de fiecare parte a zidului, că în timp ce Mrs Bindler era lungă și slabă, Mrs. Kimbly era scurtă și grasă.

Dar amândouă aveau un caracter la fel.

Ceeace dovedește că oamenii nu trebuiesc judecați după aparențe..

..În salonul-bar, Buster îi întrebă pe cei de față dacă nu-l văzuseră pe taică-su.

Nimeni nu-l văzuse pe Thos Bindler din ajun.

După cum nici pe N. M. Kimbly.

Dar băieșul fu sfătuit să-i spună lui maică-sa să nu-și facă sânge rău. Desigur că Thos Bindler o să se întoarcă acasă.

Buster de data aceasta desamăgit că nu-și poate câștiga suma obicinuită readucându-l pe taică-su acasă, se întoarse furios.

— Nu-l acolo !.. îi spuse el maică-si.

Ceeace provocă o explozie de mânie.

Apoi timpul trecu.

Thos Bindler tot nu se întoarse.

Buster alergă de mai multe ori până la salonul-bar fără nici un rezultat.

Mrs. Bindler îl făcea din ce în ce mai mult răspunzător pe vecinul detestat, de întârzierea aceasta a soțului ei.

Thos Bindler știa ce-l așteaptă acasă dacă târzie.

Atunci ce motiv avea să o facă ?

Thos Bindler plecase călare, cu N. M. Kimbly.

Deci, vecinul era cel ce-l reținea pe Thos Bindler.

Lui Mrs. Bindler îi veni ideea să vadă dacă vecinul N. M. Kimbly se întorsese acasă.

Ea ar fi putut să-l trimită pe Buster să o întrebe pe Mrs. Kimbly.

Dar n-o lăsa amorul propriu și demnitatea ca să se înjosească până într'atât.

Ea se duse în grădină și rezemă o scară de zid.

Apoi se urcă pe scară și când ajunse sus și începu cu mari precauții să ridice capul, se trezi nas în nas cu Mrs. Kimbly care făcea același lucru.

Ah ! a fost o scenă frumoasă de ocări și reproșuri.

— Te-am prins, sbieră Mrs. Bindler, spionându-mă.

— Dar d-ta faci același lucru ! îi spuse vecina.

Și urmă un lung duel oratoric pe scară, fără ca cele două vecine să poată stabili care s'a urcat prima.

În sfârșit, Mrs. Bindler aruncă un argument suprem :

— Fiindcă soțul d-tale îl corupe pe soțul am voit să văd dacă nu cumva e acolo..

La care Mrs. Kimbly replică imediat :

— Dat fiind că soțul meu are slăbiciunea să asculte prostiile soțului d-tale, am voit să văd dacă nu cumva e la d-ta...

Scurt. Timp de o oră, cele două vecine se răstiau una la cealaltă.

Toți vecinii de prin prejur se distrară mai bine de cât la comediile de la cinematograful din cartier.

Atunci când cele două cumetre băgară de seamă, mânia lui Mrs. Bindler se îndreptă împotriva vecinilor.

Ea o lăsă în pace pe Mrs. Kimbly și se năpusti asupra curioșilor.

Apoi, după ce dăruia fecăruia câte o binecuvântare, ea coborî cutremurându-se de furie și intră în casă.

Noaptea sosi.

Dar Thos Bindler nu-și făcu apariția.

La fiecare cinci minute Mrs. Bindler își fiul la salonul-bar.

Plictisindu-se să tot facă naveta între salonul-bar și casa părintească, tânărul Buster care, după cum ați putut constata, era dotat cu un spirit din cele mai practice, îi spuse mamei sale :

— Hei, ma... În loc să tot mă duc și să viu mereu pe degeaba, să-mi stric pîngelele pe drum fără nici un folos, mai bine rămân la salonul-bar... Voi

aștepta acolo sosirea lui Pa.. și îndată ce-l văd, viu și te anunț.

Și fără să mai aștepte aprobarea maternă, Buster se duse și se instală pe terasa salonului-bar, de parte de mâna ei din lemn de avion.

Insfârșit se lăsă întunerecul și Mrs. Bindler i cepu să se îngrijoreze serios de lipsa soțului ei.

Ea urcă scara din grădină :

— Hello !.. Mrs Kimbly, chemă ea.. Hello !., Soțul d-tale nu s'a întors ?

Mrs. Kimbly răspunse, urcând scara pe cealaltă parte a zidului :

— Hello !.. Mrs. Bindler.. Nu, soțul meu nu s'a întors încă.. N ci al d-tale ?

— Nu.

Ole două vecine strigară 'n același timp :

— Atunci desigur, că soților noștri li s'a întâmplat o nenorocire.

Această perspectivă dublă și dureroasă făcu să se dărâme dacă nu zidul despărțitor, cel puțin ura dintre cele două vecine.

De fiecare parte a zidului, scările fură udate de lacrim neliniștite.

Mrs. Bindler mai energică, spuse :

— Ar trebui să mergem la șerif.

— Tocmai voiam să-ți propun, spuse Mrs. Kimbly.

Mahalaua orașului Sandburg asistă la acest spectacol care părea fantastic, de necrezut :

Mrs. Bindler mergând lângă o altă femeie fără să se certe cu ea. Și ce e mai uluitor, tovarășa ei era

Mrs. Kimbly, vecina cu care se certa fără încetare.

Un vecin curios, apoi doi... apoi zece, apoi douăzeci, în sfârșit o sută, o mică armată, începu să le urmeze pe cele două cumetre ce se îndreptau spre șerif.

Căci încă nu se cunoșeau amănunte și se așteptau cu toții la cine ște ce comedie obicinuită care făcea bucuria mahalalei.

Șeriful circumscriptiei, Pattkey, fu m'rat, nu fiindcă le văzu în biroul său pe cele două cumetre, ci fiindcă veniseră la această oră târzie.

El se gândi :

— De obicei găinile astea turbate se liniștesc la apusul soarelui... Dar iată-le că se ceartă și după răsăritul lui! Asta ne promite o seară foarte plăcută.

Și — mașinal — el se uită să vadă dacă are vre'o celulă goală.

Căci îi veni ideea să le'nchidă pentru câteva ceasuri, până când vor obosi și s'or liniști.

Dar spre marea lui surprindere, nu le auzi deloc certându-se și amenințându-se reciproc cu scaunul electric și cu funia săpunită.

Și le văzu pe amândouă sm'orcăindu-se.

Borțoasa Mrs. Kimbly plângea.

De altfel nici nu era de mirare.

Dar și Mrs. Bindler, uscată ca un st în preerie, avea și ea lacrimi în ochi.

Acesta era un spectacol extraordinar.

Amândouă în acelaș timp îi spuseră Șeri

— Soțul meu a dispărut.

Mrs. Bindler, care nu putea fi prea mult timp de aceeași părere cu cineva, adăugă :

— Kimbly l-a corupt pe bietul Thos Bindler.

Și bortoasa Mrs. Kimbly, imediat sări în sus :

— Ba de loc ! Bietul Kimbly a fost corupt de nebunul de Thos Bindler.

Mrs. Bindler sări în capul vecinei sale :

— Ți interzic să-l faci nebun pe Thos Bindler..

E un om demn și brav, în timp ce întreg U. S. A.-ul știe că Kimbly al d-tale e o ființă absolut stupidă.

Bătălia era pe punctul de a se declanșa.

Dar Șeriful, ajutat de oamenii săi, le despărți pe cele două vecine.

Și profită de o scurtă pauză ca să le spună :

— Vă previn că dacă nu vă astâmpărați, vă bag pe amândouă la rîcoare..

Înfărșit, după câteva cuvinte schimbate din ambele părți, Șeriful isbui să obțină o tăcere aproape suficientă ca să poată înțelege despre ce era vorba.

El află că cei doi prieteni plecaseră călare, în cursul zilei și că nu se mai întorseseră acasă.

Era un lucru destul de neliniștitor.

Chiar dacă aveau de neveste două scorpii, Bindler și Kimbly erau doi oameni de ispravă ale căror purtări nu lăsau deloc de dorit.

Auzind declarația aceasta, șeriful se simți destul de încurcat.

De unde să înceapă cercetările ?

Nici Mrs. Bindler nici Mrs. Kimbly nu-l putură

spune în ce direcție se îndreptaseră cei prieteni.

— Ar trebui cercetat întreg ținutul.. spuse Șeriful.. o treabă anevoioasă și lungă.

Dar un client al saloanelor-bar, un anume Samy Snarry, aflând despre ce e vorba și voind să-i dea Șerifului o mână de ajutor declară că credea că știe ce li s'a întâmplat celor doi prieteni.

Dar voia să-i vorbească Șerifului între patru ochi și nu în fața celor două femei.

Șeriful Pattkey trecu deci cu Samy Snarry într-o cameră alăturată.

Samy Snarry îi spuse :

— Iată, Șerifule, ce știu. Azi, Bindler și Kimbly au fost la gară.

— Au plecat undeva.

— Dimpotrivă..

— Ah !

— L-au văzut când a sosit, știi

— Nu.

— Ba da.. Di

— Dick ?..

— Chiar el. L-am văzut pe Dick debarcând Sandburg și îndreptându-se spre strada mare, 22-a avenue.

— Sunt mulți Dick.

— Da, dar ca el nu mai

Șeriful sări ca ars :

— Ce spui, strigă el, Dick ?..

— Da.

— Dick Teribilul ?

- Chiar el.
- Dick-Diavolul ?
- În persoană.
- N'am știut, mărturisî Șeriful.. N'am știut..
- Ești sigur ?.. Absolut sigur că era Dick-Diavolul ?..
- Da, absolut.
- Cine poate depune mărturia ?.. Cine l-a vă-
- zut ?
- Tot orașul.
- Oh !
- Eșînd din gară, s'a plimbat liniștit pe strada
- mare.. a 22-a Avenue.
- Șeriful scoase un suspin de ușurare :
- Ah ! spuse el, a 22-a Avenue.. Atunci înțeleg..
- nu e în circumscr pția mea.. în districtul meu.. Nu
- mă privește..
- Dar Sammy Snarry îndrăzni să-i spună Șerifului :
- Nu mă'ndoesc că plimbarea lui Dick-Diavolul
- în afara districtului d-tale, nu te privește.
- Nu.. deloc.
- Bine. Dar Mrs. Bandler locuiește în distri-
- d-tale.
- Din nefericire.
- Și Mrs. Kimbly la fel.
- Vai !
- Și soții lor de asemenea.
- Evident.
- Perfect !.. Ei bine, ac te onorabile femei au
- venit să vă spună că soții lor au dispărut.
- Asta știu.. Au dispărut.. dar se vor întoarce.
- Lucru foarte puțin sigur.

- De ce ?
- Iată de ce am voit să-ți vorbesc în particular și nu în prezența acestor respectabile femei.
- Atunci, dă- drumul.
- Iată. Fără îndoială știi, că Bindler și Kimbly, doi gentlemani foarte onorabili, mă onorează cu prietenia lor..
- Ei și ?..
- Astăzi, tocmai eram pe punctul de a începe toți o part dă de poker la salonul bar când cineva, care s'a întors de la gară, ne-a spus că l-a întâlnit pe Dick.
- Dar din moment ce tot orașul l-a văzut în celălalt district..
- Așteaptă !.. Dick tocmai trecea în districtul d-tale.
- Ce idee.. Celălalt e mai șic, mai monden..
- Mai bogat.. Evident, mai profitabil.
- Din toate punctele de vedere.
- Da, dar districtul d-tale e în drumul deșertului, unde-i place lui Dick să se plimbe.. Dick nu lucrează niciodată în oraș.
- Și u asta, continuă..
- Atunci în timp ce ne pregăteam să începem partida, iată că onorabili mei prieteni Bindler și Kimbly de-odată spun :
- „Se oferă o primă frumoasă celui care-l va prinde pe Dick..“
- Exact. Ei și ?
- „Dacă-l prindem noi, își spuseră cei doi prieteni, punem mâna pe primă..“

— Natural.

— E împede. Dar nu-i totul să pu-
primă.

— Trebuie să-l prinzi pe Dick..

— Iată ceea ce le-am spus și
prietenii.

— Și ei ce-au răspuns?

— Că azi erau mari sorți de izbândii...
torea singur, fără cal, fără complice
înarmat..

— Îndoelnic... Ei și după aceea?..

— Era un calcul simplu dar just. Atunci, cei
onorabili prieteni ai mei, s'au dus să-și caute cai.

— Ah!

— I-am văzut pornind la drum, înarmați până'n
dinți și înflăcărați...

— Încotro au pornit-o?

— Nu știu exact.. dar voiau să-i întindă o cursă
lui Dick. Vorbeau de Colina cu pietre.

— Într'adevăr, aceasta se află pe drumul preeriei...

— Da, cred că cei doi onorabili prieteni ai mei
s'au dus să se posteze pe Colina cu pietre... și că au
pândit sosirea lui Dick.

— Din moment ce au și spus-o.

— Așteaptă... Da.. Ei au spus-o.. Dar ceea ce n'au
spus, este că Dick-Diavolul, fără îndoială mai șiret
ca ei, a știut să ocolească cursa.

— E posibil.

— E sigur! Și după părerea mea, Dick-Diavolul
cred că i-a împiedecat pe vecie pe onorabili mei
prietenii de a mai încasa prima oferită.

— Samy Snarry, s'ar putea să ai dreptate.

— Mă tem și eu. Iată, Șerifule, ce ținam să-ți comunic eu, cetățean din circumscripția d-tale... dar nu în fața soților furioase și întristate ale nefericiților mei prieteni.

Șeriful luă notă de ceea ce-i comunicase Samy Snarry.

— Îți mulțumesc pentru informații, spuse el. Voi ține seamă de ele.

— Și ai face bine ?

Samy Snarry adăugă :

— De altfel, toată afacerea se petrece acum în circumscripția d-tale, căci Dick-Diavolul, cam la o oră după ce noi am părăsit salonul-bar, a sosit acolo.

Șeriful sări în sus :

— Cum ?... A fost el la Salonul-bar ?

— Încetîșor... A luat șuncă, pâine cu unt, o sticlă cu limonadă.

— Și-a făcut provizii.

— Da. Mai trebuie adăugat și calul cela bătrân, Arrow.

— Cred că nu ca să-l mănânce ?..

— N'aș putea să-ți spun...

— Nici ca să-l călărească...

— Cred că a încercat s'o facă, dar bătrânul cal a protestat. A refuzat să meargă.

— Calul acesta are sentimente bune.

— Da, ca toată lumea din districtul d-tale.

Samy Snarry adăugă lingușitor :

— Iată pentru ce temnița d-tale e aproape totdeauna goală..

- E adevărat..
- Dar trebuie să adaog că tânărul Buster dler..
- Fiul lui Thos Bindler ?
- Exact. L-a putut aduce pe Arrow înapoi acasă.
- Arrow s'a întors ?
- Da, la grajdul său.. Buster s'a întâlnit cu Dick pe drumul preeri i.. Ceeace dovedește că pe acest drum va trebui să-l cauți pe Dick..
- Exact.
- Ceeace mai dovedește că, Colina cu Pietre, aflându-se în apropierea acestui drum.. acolo îl vei putea întâlni.. Dumnezeu știe ce le-o fi făcut banditul onorabililor mei preteni..
- Șeriful îi mulțumî lui Snarry pentru prețioasele lui informații.
- Apoi trecând în cealaltă cameră, le sfătui pe cele două femei să se întoarcă acasă, promițându-le să le dea în curând vești despre soții lor.
- Apoi, dădu ordine, și însoțit de oamenii săi, se urcă pe cal și porni pe drumul preeri , în direcția Colinei cu pietre..

CAP. VIII

Pe Colină

Înainte de a porni, Șeriful Patkey crezu că e necesar să culeagă informații mai multe, să-l pună câteva întrebări eroicului Buster care-l întâlnise pe Dick, care-i vorbise..

Dar pregătirile polițenești făcură cine știe ce impresie pustului.

Își spuse că Șeriful și oamenii erau pe punctul de a pleca — ca totdeauna — într-o expediție fără rezultat. Deci Buster nu era amenințat de perspectiva de a fi confruntat cu Dick care ar fi putut spune adevărul..

Prin ummare, foarte ferm și cu o admirabilă siguranță, Buster repetă blufful.

Șeriful îl ascultă fără să clipească.

El ascultă pe Buster cu titlu informativ.

Dar în sinea sa își spuse că Dick voise probabil să scape de bătrânul cal și că-l însărcinase la întâmplare pe eroticul băiat ca să-l readucă la grajd.

Pesa de cinci dolari îi confirmă teoria.

Căci nu prea credea că un bărbat, care el singur oprea diligențele încărcate cu aur, bine păzite, bine apărute, putea fi silit de puștul ăsta să-i plă'ească cinci dolari.

Dar Șeriful nu spuse nimic.

Din toată povestea lui Buster, se alese cu certitudinea că Dick se afla într'adevăr pe drumul preeriei.

Atunci se urcă pe cal și însoțit de oamenii săi plecă în galop în direcția Colinei cu pietre.

Cu toți, cu Șeriful în cap, erau oameni curajoși..

Însă la fiecare pas, se așteptau să audă pocnetul sec al unei carabine și șueratul glonțului.

Căci se știa că Dick e un țintaș fără pereche și-și înfige glonțul acolo unde-i place.

Ohiar și noaptea își doboră adversarul.

Astfel că o expediție făcută în condițiunile acestea nu prea era plăcută.

Dar datoria e datorie.

Șeriful Pattkey și oamenii săi: călăreau fără ezitare ca să-l prindă pe Dick-Diavolul.

Ah! Dacă ar fi știut ei că acest teribil Dick după care alergau ei, dormea liniștit sub o plapumă din lerburi uscate, alături de calul său Colină!..

..Între timp, Mrs. Bindler, ajungând acasă tră furioasă poarta în nasul vecinilor curioși.

Cât despre Buster, el adormise îmbrăcat în fotoliu.

La vecina Mrs. Kimbly, câteva cumetre o încurajau pe buna și grasa femeie care suspina și se lamenta..

Iar ceilalți cetățeni cumsecade, în așteptarea evenimentelor își sorbeau ceaiul întovărășindu-l de un respectabil număr de toast-uri.

Astfel trecu această parte din noapte în mahalaua orașului Sandburg, în timp ce Șeriful Pattkey și oamenii săi alergau după nefericiții și onorabilii dispăruți, Bindler și Kimbly, și după Dick cel de negăsit.

..Însfârșit, Șeriful și oamenii săi, fără să fi descoperit ceva, ajunse la poalele Colinei cu pietre.

Incepea misiunea cea mai grea de executat.

Șeriful Pattkey își opri trupa.

El își strânse oamenii.

— Iată-ne ajunși la punctul cel mai spuse el. Atenție..

- Bine, Șefule..
- Până acum, n'am văzut nimic, n'am descoperit nimic.
- Nu șefule.
- Nimic care să ne poată spune ce s'a petrecut între Dick-Diavolul și Binder și Kimbly.
- Nimic.
- Nu știm ni i măcar dacă s'a întâmplat ceva.
- Nu!
- Ceeace înseamnă că mergem în marele necunoscut.
- Absolut.
- Și acest mare necunoscut poate fi plin de surprize.
- Tot ce se poate.
- Și cum aceste surprize sunt cele mai neplăcute..
- De obicei.
- Prin urmare trebuie să acționăm prudent și pe tăcute.
- Ne-am înțeles...
- Prin urmare ne vom lăsa caii sub paza unuia din voi.
- Bine, șefule.
- Iar noi, vom urca cu toții pe colin.
- S'a făcut.
- Dar nu la un loc și nici pe aceeași parte ci ne vom risipi... Vom cerceta.. Și cel care găsește ceva îi cheamă pe ceilalți.
- Bine, șefule.
- Oamenii se împrăștiară.

Începură să urce colina prin mai multe părți.
Trebuiau să se întâlnească pe platou.

Ascensunea începu cu revolverele în mâini.

Căci toți se temeau de o lovitură din partea lui Dick-Diavolul.

Șeriful Pattkey și oamenii săi se urcau cercetând fiecare tufiș de mărăcini, cea mai movilă de petriș.

Dar în zadar cercetară peste tot, căci periră nimic.

Și se strânsură toți pe platou.

— N'am găsit nimic, șefule! fu
care-l dădu fiecare.

Șeriful Pattkey nu era nici nervos, nici impresionabil.

Dar povestea aceasta începea să-l plictisească.

El se așeză pe un petroi.

Oamenii făcură cerc în jurul său.

Șeriful Pattkey își aprinse o țigară.

Oamenii își aprinseră care o țigară, care pipa.

Ai fi spus că e un trib de piei-roși fumând pipa-păcii.

Dar Șeriful Pattkey, cu cât fuma, cu atâta era mai prost d spus.

Cu cât tăcea, cu atâta se gândea tot mai mult la aventura aceasta și cu atâta se descoperea tot mai ridicol.

În sfârșit, după o lungă tăcere, el rosti:

— Măi băeți, mi se pare că am căzut într'o istorie caraghioasă.

— Tot ce e posibil.

— Cel puțin am căpătat certitudinea că Bindler și Kimbly nu l-au prins pe Dick.

— Nu, asta-i sigur.

— Și atunci fiindcă nu văd nici urmă, nu numai de Dick, dar și de Bindler și Kimbly, încep să-mi pun o întrebare...

— Ce întrebare, Șefule?

— Mă întreb dacă cei doi cumetri nu oumva au șters-o, sub pretextul că-l urmăresc pe Dick.

— Au șters-o?

— Da.. amândoi.. ca să scape de scorpiile de neveste și ca să-și facă de cap.

Toți oamenii Șerifului izbucniră în râs.

— E foarte posibil, șefule..

— Da, dar din toată farsa aceasta, noi suntem caraghioși.

— E adevărat.

Oamenii acum se priveau supărați..

În nici o țară din lume, polițiștilor nu le place să fie luați în râs.

După o lungă tăcere, șeriful Pattkey continuă:

— Cred că e destul, băeți.

— Da, șefule, destul.

— Ne întoarcem.

— Foarte bine.

Șeriful adăugă:

— Mai am o idee.

— Da, șefule.

— Se poate ca în timp ce noi îi căutăm aici, ca cei doi onorabili prieteni să se fi întors la căminul conjugal.

- Da, e foarte posibil, aprobă oamenii.
 - Ei stau la căldură și mănâncă, în ti ne scribuim aici.
 - Foarte just.
 - Prin u mare, trebuie să ne duc dacă nu s'au întors.
 - Așa e.. Chiar așa e..
 - Atunci să ne luăm cai și să ne întoarcem.
- Oamenii coborără colina de o sută de ori mai repede decât o urăseră.

CAP. IX

C a l u l N a p

- După puțin timp, polițiștii ajunseră la cai.
- Nici tu n'ai văzut nimic? îl întrebă Șeriful pe polițistul care-i păzea.
 - Nu, șefule, nemi .. răspunse omul.
 - B'ne, băte.. Nici noi!.. Hai să ne întoarcem.
- După aceste cuvinte, Șeriful și oamenii săi se întorceau în galop pe drumul spre mahalaua Sandbungalui.
- Ceeace dovedește că în toate polițiile d'n lume, totdeauna Șeful are dreptate.
- Oamenii nu vorbeau, pufăind din țigări, legănați de mersul încet al cailor.
- Căci e de regulă că, plecând în expediție, toți polițiștii și Șerifi trebuie să se repeadă în galop, așa cum e prin filme.
- Dar atunci când se întorc, aceeași regulă impune ca ei să meargă mai încet.

Aceasta înseamnă că polițiștii se reped cu maximum de viteză în mijlocul cetățenilor.

Că fac treabă bună, și că se întorc obosiți, cărora le-au cerut maximum de efort.

Și toată lumea e mulțumită.

Dacă polițiștii, Șerifii, nu-i aduc pe vinovați, puțin au făcut tot ce le-a stat în putință.

Dar nu totul reușește în viață..

..Oamenii se întorceau deci în liniște, cu conștiința liniștită.

Când de-odată se auzi un nechezat de cal la care caii lor răspunseră cu politeță.

În clipa aceea, trupa se și apropiase de prăcase din mahalaua Sandburgului.

Ea traversa maidanele, grădinițele, terenurile cele cu cocioabe din bidoane vechi de petrol, cu vagoane reformate amenajate în chip de vilă, într'un cuvânt terenurile care formează contura sordidă și pitorească a marelor orașe.

Calul acesta bine crescut care ura în felul acesta bună seara confrăților săi putea fi una din gloabele care atunci când stăpânul n'are casă nu poate avea pretenție la grajd și care e lăsat să pască de capul lui.

Deci, Șeriful și oamenii săi nu-i dădură nici o importanță acestei politețe matinale, pe care dealtfel confrății săi i-o întorseseră.

Dar acest cal politicoș, părea că nu vrea să se mărginească la atât.

El alergă după trupa Șerifului, ca și cum ar fi avut să-i spună ceva.

În doi timpi și trei mișcări de galop o ajunse.

Necheză satisfăcut și fără fasoane începu să alunge la pas cu confrății lui.

Atunci polițiștii în cap cu Șeriful, se uitară acest cal ciudat.

Și cu toții scoaseră aceeași exclamație :

— Dar ăsta-i Turnip !.. Asta-i Nap !..

Toți îl cunoșteau pe acest Turnip.. acest Nap, astfel numit fiindcă era alb.

Toți îl cunoșteau prea bine fiindcă-! văzuseră adesea, mai ales seara, așteptând în fața Salomului-bar, în tovărășia lui Tomalo, Pătăgică, vechiul său prieten, care era roșcovan.

Ș. tot împreună, cu Șeriful în cap, polițiștii mară :

— Dar e calul lui Bindler.

Acest cal era coșmarul tânărului și eroicului Buster.

Căci Busten avea îndatoririle să hrănească cu iarbă capra lui Mrs. Bindler și să curețe calul lui Mr. Bindler.

Și acest Turnip era alb..

Cea mai mică pată de noroi pe trupul lui se vedea de-o poștă.

Turnip nu era nîciodată atent unde călca și avea nu mai puțin de patru picioare..

Patru picioare care improșcau vesele noroiul în toate direcțiile.

Aceste improșcături nu-l murdăreau pe trecător, fiindcă în preerie trecătorii erau rari, ci printr-o inexplicabilă simpatie, se îndreptau spre burta și coapsele lui Turnip însăși.

Și a doua zi, trebuia spălat, periat.

Buster încercase în zadar să-l ungă pe un strat de ulei alb.

Căci Mrs. Bindler și Mr. Bindler fără să ție socoteală de ingenozitatea aceasta, i-au tras fiecare pe rând așa o mână de bătae, că i-a pierit cheful să mai încerce.

Cu tot enormul progres american, Buster trebuia să lupte eroic cu șomologul, cu peria și cu apa, ca un simplu european întârziat, ca să-i redea lui Turnip albeața părului.

Deci acest cal b necrescut, după ce-și salută confratii, se amestecă printre ei.

Fără îndoială că înțelesese că ei se întorceau spre grajdul guvernamental, și dorea să facă împreună cu ei, drumul spre grajdul său, părintesc.

Dar Șeriful și oamenii lui, nu fură numai să-l vadă pe Turnip.

Căci acesta, deși era un fenomen bizar, totuși nu prezenta nimic fantastic.

Ceeace era realmente surprinzător, ceeace mai ales îl ntrigă pe Șerif și pe oamenii lui, a fost să-l vadă pe Turnip, fără Bindler în spinare.

Cu atât mai mult cu cât Turnip era înșăuat.

— Turnip, strigă Șeriful, Turnip înșăuat și fără călăreț!

— Fără Bindler! adăugară oamenii

Și ma mirat, Șeriful remarcă:

— Turnip înșăuat, fără Bindler, și fără hățuri...

— Fără hățuri, într'adevăr..

Iată marea problemă ce i se punea Șerifului și oamenilor săi.

— Dece umblă hai-hui calul, noaptea, cu șea, fără hățuri și fără călăreț?

Și un acelaș gând se ivi simultan în
turor :

— Nu ne mai întoarcem acasă.

Cu toții bar fi dat la naiba cu plăcere pe afuris-
tul acesta de Turnip.

Dar înainte de toate, Șeriful și oamenii
reprezentanți ai legii, devotați datoriei.

Atunci Șeriful spuse :

— Trebuie să aflăm ce caută Turnip ai
aceasta.

— Fără călăreț.

— Poate i s'a întâmplat o nenorocire lui!

— Și lui Kimbly, adăugară oamenii.

Într'adevăr, o nenorocire nu vine ni-
gură.

— Bine, încheie Șeriful, trebuie să cercetăm.

— Da, spuseră oamenii fără convingere, dar su-
puși, să cercetăm.

— Stânga'mprejur.

Și iată trupa întorcându-se și luându-l pe Nap,
foarte mirat și neînțelegând dece acum când era a-
tât de aproape de grajd, trebuia să se întorcă din
drum.

— Bine, zise Șeriful, dar încotro o apucăm?

— Vă urmărm, spuseră oamenii.

— Foarte bine, dar nu știu încotro să vă conduc.

Oamenii răspunseră cu convingerea devotamen-
tului absolut :

— Să mergem totuși !...

Șeriful se gândi puțin.

Își aprinse o nouă țigară și spuse :

Dacă acest cal ar avea mirosul și deșteptăciunea unui cățel, i-am spune să ne ducă la stăpânul său..

— Ar face-o.

— Da, dar nu poate.

— Nu.

— Un cal nu simte decât grajdul.

— Numrai.

— Ori noi îl facem să se depărteze de locuința onorabilului Bindler.

— Acest animal nu ne va fi de nici un ajutor.

— Să nu ne bizuim pe el.

— Nu.

— Șeriful adăugă :

— Totuși l-am întâlnit pe drumul ce duce spre Colina cu pietre.

— Pe câmp.

— Bine. Atunci să cercetăm pe câmpul de la poalele Colinei.

— Da, șefule.

Și de data aceasta, ca și înaintea, Șeriful împrăștiă oamenii în trăgători.

El le dădu la fiecare o pozițiune de cercetat.

— Ne vom întoarce numai după ce vom găsi orice, un indiciu, o p^ostă. Fie măcar hățurile.

Fiecare se gândea că în aventura aceasta probabil că-și vărâse Dick coada.

În calitate de călăreți, ei se gândeau de asemenea că Bindler își legase probabil calul.

Pentru un motiv oarecare, Nap se sbătuse și isbutise să se deslege.

Deci acest hăț trebuia găsit după un trunchiu de copac sau într'un tufiș de spini.

— Poate că o să-l găsim pe Pătlăgică încă legat, spuse Șeriful.

Tot ce e posibil.

Dar în cazul acesta, celor doi onorabili prieteni trebuie să li se fi întâmplat ceva neplăcut.

Șeriful și oamenii lui nu mai doreau decât un lucru: să-i găsească pe cei doi cât mai repede.

Dar în același timp nădăjduiau să nu aibă de-a face cu Dick.

Șeriful exprimă gândul tuturor spunând:

— Ah! băeți, să ne ferească Dumnezeu de gura venerabilei Mrs. Bindler și de gemetele sensibilei Mrs. Kimbly, la întoarcere.

Dar Dumnezeu le pregătea pe curând vorbele și gemetele, nu din partea celor două femei ci a soților.

Timp de o oră sau două, nu știu precis cât, Șeriful și oamenii săi cercetară câmpia.

Ei nu obținură nici un rezultat.

Se pregăteau tocmai să întreprindă cercetări într'un sector nou, când fură atrași de un sgomot ciudat care-i alarmă.

Era un fel de suspin puternic, regulat, un fel de respirație sgomotoasă, un fel de sforăit.

Sforăitul ieșea dintr'o groapă acoperită cu iarbă și spini.

— Stop! strigă Șeriful.

Ei cobori de pe cal.

Oamenii săi îl imitară.

Înaintând prudenți, cu revolverele în mână
înconjurară groapa.

Sforăitul continua, puternic și regulat.

Șeriful dădu atunci terburile și spinii la o parte.

Se uită înăuntru.

Și răsând, le spuse oamenilor :

— Iată-i !

— Ah ! în sfârșit... iată-i...

În fundul gropii, unul lângă altul, cei doi onorabili prieteni dormeau profund.

Șeriful și oamenii săi se uitară cu gurile căscate la această ciudată pereche care dormea în poziția aceasta originală.

Ei avură o explicație văzând că mâinile lor drepte și stângi erau legate la un loc.

— Bieți băeți, spuse Șeriful, cred că nu dorm prea comod.

— Ah ! sigur că nu...

— Ca să doarmă în poziția aceasta trebuie să fie frânți de oboseală.

— Au hainele sfâșiate.

— Să ne păzim de Mrs. Bindler la întoarcere.

— Bietul om.

Șeriful, socotind că cei doi prieteni dormiseră fără îndoială destul, luă hotărârea să-i scoale.

Ei coborî în groapa care din fericire pentru ei conținea apă.

Și dintr-o lovitură de cuțit se pregăti să le taie legăturile.

Dar fiindcă humorul american nu și pierde savoarea nici în cele mai dramatice circumstanțe, făcu un semn oamenilor săi.

Toți ridicară pistoalele spre cer și traseră.

Cei doi somnoroși săriră 'n sus sperați.

Dar fiindcă erau legați, nu se putură scula.

Începură deci să se sbată, să-și tragă lovituri de picioare..

Uitând tăria legăturii, iau să se deslege ca să fugă.

Dar nu reușiră decât să alunece mai adânc în groapă, spre marea veselie a Șerifului și a oamenilor săi pe care — somnoroși și speriați — nu-i vedeau, nu-i recunoșteau..

CAP. X

Iarăși bluff

Atunci cei doi prieteni treziți pe neașteptate, ne înțelegând ce li s'a întâmplat, începură să sbiere :

— Banditul !.. Asasinul !.. Mizerabilul !..

Fiindcă ei se credeau încă în puterea lui Dick.

Și nedându-și seama că s'au deșteptat, se credeau încă pradă acestui coșmar.

Dar Șeriful, văzând că gluma a durat destul, le strigă :

— Hello.. prieteni.. Hello Bindler !.. Hello Kimbly !.. Noi suntem.. Eu, Pattkey, Șeriful.. și oamenii mei..

Și le tîe legătura ca să-și vină 'n fire.

Apoi adăugă :

— Am venit ca să vă căutăm, fiindcă Mrs. Bindler și Mrs. Kimbly vă așteaptă acasă..

Auzind aceasta, cei doi prieteni își venură înăuntru în fire.

— Ei eșiră din groapă cât al zice pește.

— Și a urmat un răs general..

După ce trecu veselia, cei doi prieteni exclamară:

— Ce-o să spună Mrs. Bindler ?

— Și Mrs. Kimbly ?

— Ah ! scumpele noastre soți ! ...

— Ce neliniștite trebuie să fie că nu ne-am întors.

Șeriful li potoli :

— Fiți liniștiți.. Ele sunt avertizate.

— Ah ! Dommul fie lăudat !

Șeriful întrebă :

— Ia ascultați, cum se face că v'ați petrecut roaptea în groapa aceasta când voi ați plecat pe Colină ?

Foarte mirați, cei doi prieteni întrebă :

— De unde știți asta ?

Șeriful răspunse cu seriozitate :

— Știu tot ce se petrece în sectorul meu.

— Foarte just.

— Și dacă Colina și groapa nu s'ar găsi în sectorul meu, nu v'ași întreba.

— Asta-i drept.

— Prin urmare, ce s'a întâmplat ?

Cei doi prieteni, gândindu-se, ca și eroicul Buster, că Dick n'o să-i desmintă niciodată, vo'ară să-și atribue un rol ceva mai puțin ridicol decât cel pe care-l

jucaseră în realitate și în consecință începură să bluffeze.

Șeriful și oamenii săi făcură cerc în jurul celor doi prieteni, ca să-i asculte.

Bindler începu :

— Știți că noi doi, viteazul meu prieten și eu, am alcătuit planul ca să-l prindem pe Dick-Diavolul... căruia nimeni nu reușește să-i vină de hac..

— Foarte bine.

— Am profitat de trecerea lui prin oraș, spuse Kimbly, ca să ne luăm după el.

— E un fapt de mare curaj.

— Da, continuă Bindler. Și fiindcă știam că Dick trebuia să se ducă la Colina cu pietre, ne-am dus să-l așteptăm acolo.

Și Kimbly adăugă :

— Il aveam în palmă.

— L-am prins.

Șeriful și oamenii lui tresăriră :

— L-ați prins pe Dick?... Dick-Diavolul.. L-ați prins?..

Cei doi prieteni aprobară.

— Desigur.

Bindler luă din nou cuvântul :

— Il aveam în palmă.

— Oh !..

— Da. Eu, Bindler, îl țineam de umeri.

— Eu de picioare.

— Ca să-l ridicați ? întrebă Șeriful.

— Ca să-l punem pe unul din caii noștri.

— Ah ! foarte bine.

Șeriful și oamenii săi ascultară cu atenție, întrebându-se ce era bluff d'n povestirea aceasta care totuși părea foarte sinceră.

Căci ei nu-și închipuiau că cei doi oameni ar avea îndrăzneala să mintă, sau cel puțin să mintă prea exagerat, în fața reprezentanților justiției.

Ei ascultau deci cu seriozitate, încercând să descopere adevărul în povestea aceasta fantastică.

În realitate, erau impresionați...

Dar ca oameni vechi în meserie, știau că în viață trebuie să te aștepți la faptele cele mai de necrezut.

— Continuați, le spuse Șeriful celor doi prieteni.

Bindler continuă :

— Deci, îl aveam în mână, prizonier, absolut la discreția noastră, pe banditul Dick-Diavolul.

— Ne pregăteam să-l ridicăm.

— Ca să-l punem pe cal și să-l ducem la oraș...

— Când ?

— Când toată banda lui Dick își făcu apariția.

— Ea se năpusti asupra noastră.. adăugă Kimbly...

— Ca un uragan.. urlând asurzitor..

— Și aruncându-ne nu știu ce proiectile...

Astfel eu am avut ochii fripți.

— Oh !..

— Da, un timp am fost orb.. altfel..

— Altfel, afirmă Bindler, s'ar fi schimbat lucrurile.

— Ce s'a petrecut ? întreabă Șeriful.

Bindler răspunse :

— Cred că vă închipuliți..

— Spune totuși..

— Desigur că am sărit în ajutorul onorabilului meu prieten Kimbly pe care-l vedeam suferind îngrozitor.

Kimbly confirmă :

— E purul adevăr. Fără ajutorul excelent meu prieten, m-ași fi pierdut vederea..

— E teribil !

— Da, dar în timp ce-l îngrijeam pe Kimbly, banda lui Dick ne-a înconjurat.. Atunci ce puteam face ?

— Da ! Ce puteam face ?..

— Nu mare lucru, într'adevăr !.. spuse Șeriful.

— Am fost prinși..

— Puși în imposibilitate de a ne apăra.

— Atunci ne-au legat mâinile după cum ați zut..

— Mâna dreaptă de mâna dreaptă..

— Mâna stângă de mâna stângă..

Șeriful declară :

— Într'adevăr e un sistem bun. Pe urmă ?

— Pe urmă, ne-au suit pe un cal.

— Pe Turnip, spuse Șeriful.. pe Nap..

Cei doi preteni exclamă :

— Și asta o știți ?

— Sunt dator să știu totul..

— Foarte just.

— Și după aceea ?

— După aceea au luat hățurile bietului meu Turnip, acest brav animal, și ne-au lăsat de isbeliște.

— Ce puteam să facem fără hățuri ?

— Și fără mâni ca să conducem ?

— Într'adevăr. Ați rămas la discreția calului...

— Absolut.

Bindler continuă :

— Nădăjduiam că Turnip se va îndrepta spre grajd.

— Dar el nu s'a îndreptat spre grajd.

— În zădar strigam la el : Heeep Turnip !

Acasă... Repede băele..

— Turnip nu pricepu.

— Sau, afurisitul, nu voia să înțeleagă..

Cobora însă Colina.

— Și în câmpie, a găsit arbă verde...

— Atunci, Turnip, luând aventura aceasta drept o vacanță, a început să se plimbe prin iarba înflorită.

— Și cum nu avea hățuri, s'a pus pe păscut lege.

— Fără să se sinchisească de ce avea în spinare

— O parte din noapte, s'a plimbat pe sub stele cu noi în spinare.. obosiți, frânți, morți de foame, de sete, de somn.

— Apoi l-a apucat pofta de alergat..

— A voit să sară peste groapă ca să-și talentul..

— Și sărind, ne-a asvârlit jos.

Bindler încheie :

— Și ou asta am terminat.

Șeriful spuse atunci pe un ton lugubru :

— Fără Nap.. ați fi stat mult și bine în fundul gropii.. poate pentru totdeauna..

Cei doi prieteni se cutremură.

— Adevărat..

În sfârșit, după toate aceste povești, oamenii improvizară niște hățuri pentru Turnip pe care cei doi prieteni îl copleșeau cu mângâieri.

Și cortegiul se îndreptă spre mahala.

Întreg sectorul ieși înaintea celor doi prieteni.

La început se intenționa să fie duși imediat în triumf la salonul-bar ca să li se sărbătorească reînțoararea.

Dar cortegiul trebui să treacă pe d'naintea casei celor doi prieteni.

Și în prag se aflau, înconjurate de toate cumețele din cartier, Mrs. Bindler care mârâia furioasă și Mrs. Kimbly care suspina și plângea.

Mrs. Kimbly se aruncă în brațele soțului ei :

— Ah ! binecuvântat fie cerul care te-a readus sufletului meu.. exclamă ea.

Mrs. Bindler țipă lui Thos Bindler :

— Marș în casă !..

Și înainte de a închide ușa după el :

— Tâmpitule.. Îți închipuiai că tu ești în stare să-l prinzi pe Dick.. Dick-Diavolul..

Thos Bindler ripostă :

— Cât plăci să pun mâna pe el.

— Tu ?

— Da, eu !.. Pe jumătate l-am prins.

— Atunci du-te și cere jumătate d'n primă.

Ceeace-l făcu pe Buster, fiul, acest erou obraznic, să râdă..

Bindler îi povesti lui nevastă-sa aventura sa minunată... prinderea pe jumătate a faimosului bandit.

Mrs. Bindler întrebă cu răceală :

— Şi cât ți-a adus aventura aceasta strălucitoare?

— Încă nimic.

— Nimic. Ei bine, fiu-tău... da, Buster.. el nău și-a petrecut noaptea într-o groapă, ca un broscoi.. și a avut și el de-a face cu Dick.

— Cum?... strigă Bindler. Tu !.. Ai avut de-aface cu Dick-Diavolul ?..

— Cred și eu.. Ce crezi c'ai pus monopol pe Dick?

— Nu, totuși..

— Totuși... asta i-a adus cinci dolari ...

La rândul său, Buster trebui să-și mai povestească odată eroica întrevvedere cu teroarea Arizonei, întrevvedere pe care o mai înfrumuseță puțin..

CAP. XI

Capul îndebântat

Dar Dick ?

Ce făcea el în acest timp ?

Dick, a petrecut în liniște o noapte excelentă.

S'a deșteptat în zori, odată cu cântecul păsărilor, la primele raze ale aurorei.

Dick se simțea complet refăcut.

— Acum, își spusese el luându-și break-fast-ul, acum, nu cred să-mi mai întâlnesc oamenii în drum. Voi fi deci obligat să mă duc singur până la ranch.

Și privind-l pe Pătălăgică, adăugă :

— Din neferice am un cal., care pare prea cumsecade ca să meargă și repede., dar sper că va fi totuși în stare să întreprindă călătoria... mergând la pas..

Și-și aprinse o țigară din cele de la salonul-bar.

Apo~ recapitulându-și diferitele evenimente din ajun, începuse să rădă singur și foarte puternic cât doi oameni la un loc..

Căci Dick credea că cei doi cu care avusese de-aface erau doi bandiți vulgari, jefuitori de deșert.

El habar n'avea că acești pseudo-bandiți erau cetățeni foarte pașnici din circumscripta Șerifului Pattkey, unul soțul resemnăt al teribilei Mrs. Bandler, iar celălalt bărbatul docil al sensibilei Mrs. Kimbly.

Nici prin cap nu i-ar fi trecut că pe el îl urmăreau acești bravi oameni, ca pe un bandit.

Căci și aceasta l-ar fi făcut să se îmbolnăvească de râs.

El.. Dick.. bandit.. El D'ick-Diavolul !..

Căci reputația aceasta teribilă o căpătase în timpul celor zece ani petrecuți în țări străine.

Ce nebunie, ce fantezie, ce poveste caraghioasă o să i se pară.. când o va cunoaște.

Căci pentru moment, Dick nu știa nimic din toate acestea, și după cum știm, credea doar că-i pusese cu botul pe labe pe doi tâlhari.

Astfel vin marile aventuri în deșert ; astfel începea aventura lui Dick Madison, fiul defunctului Joe Madison, bogatul proprietar al celebrului ranch Redrock.

Dar cu toată v'ctoria asupra bandiților, Dick voia acum să se întoarcă acasă cât mai repede.

Plecase de acasă acum zece ani, în urma unei încăpățănări.. după o ceartă cu taică-su.

Venerabilul său tată Joe Madison era un om excelent, dar avea un caracter infernal.

Fiul său, Dick Madison, îl moștenise pe de-a întregul..

Asta înseamnă că tatăl și fiul, deși se iubeau mult, se certau veșnic, și până la urmă au trebuit să se despartă.

Într'un cuvânt, după o ceartă teribilă cu taică-su, Dick și-a luat pălăria, s'a urcat pe cal și p'aci ți-e drumul.

Într'un moment de furie, taică-su a spus în fața cow-boy-lor că fiul său avea noroc de el că tată, fiindcă nu era bun de nimic.. Dick, a voit să-i dovedească că se putea lipsi de tatăl său, ca să-și câștige viața.

Și a dispărut.

Joe Madison, tatăl, a crezut la început că e o simplă toană a încăpățănatului de fiu-su.

El crezu că după câteva zile, după câteva luni, după un an, Dick se va înapoia la ranch.. cu capul în pământ, rușinat că n'a isbutit.

Dar Joe Madison se înșela..

Dick Madison nu se întoarce.

Totuși, de două ori pe an : la „birthday", ziua numelui, și la „Christmas", de Crăciun, Joe Madison primea regulat o scrisoare de la fiul său afectuos.

Această scrisoare spunea invariabil :

„I am happy.. I wish same for you“.

Ceeace înseamnă :

„Sunt fericit.. Îți donesc și d-tale la fel“.

Dar niciodată Dick nu spunea de unde-și trimite scrisorile.

Joe Madison afla după marcă și după ștampila poștei unde se găsea fiul său.

Și niciodată o scrisoare nu venea din același loc.

Cu timpul, Joe Madison se mai îmbălnzi.

El se simți foarte singur în mijlocul nenumăratelor sale turme, a sutelor de cowboys, a fermierilor, a miilor de persoane cu care avea mereu de-a-fa-
ce.

Singur în imensa lui proprietate.

Fiul său îi lipsea.

Ar fi voit să se mai certe odată cu el, dar până la urmă să-l îmbrățișeze din toată inima și să-i spună :

— Vino.. să ne certăm, dar rămâi pe lângă bătrânul tău tată care te iubește atât !

Poetul avea dreptate să spună că nu trebuie să blestem.

Căci cerul pedepsește totdeauna și îndeplinește blestemele chiar când sunt spuse la furie :

— Pleacă !.. îi spuse Joe Madison, cu furie, fiului său Dick.. Pleacă.. Să nu te mai văd în ochi !..

Și Dick Madison a plecat..

Iar Joe Madison nu l-a mai văzut niciodată..

..Intr'o seară, corpul lui Joe Madison fu găsit în preerie..

Se crede.. s'a spus că infernalul său caracter pricinuit moartea.

S'a pretins că a avut o congestie în urma unui acces de furie.

Dar niciodată nu s'a putut stabili adevărul.

În consecință, a trebuit să se accepte explicația aceasta probabilă, pe care violente accese de furie din ce în ce mai frecvente, o justificau.

..Și totuși, lucrurile s'au complicat la maximum.

De câțva timp, cam de doi ani, Joe Madison, simțindu-se cam obosit și în așteptarea lui fiu-su, își luase un girant care de altfel îl seconda foarte abil în exploatarea ranchului și care se arăta foarte devotat, foarte credincios.

Acest girant, James Lawson, era un bărbat cam de treizeci de ani, foarte înalt, foarte puternic, cunoscând admirabil administrația fermelor și acomodându-se perfect cu cow-boii.

El era foarte inteligent și se părea că primise o educație destul de îngrijită.

Pe acest James Lawson, i-l recomandase lui Madison, un vechiu prieten.

El îl cunoștea pe tatăl său, și-l știa pe James de copil.

Acest prieten, Algy Fenton, era un solcitor-avocat-notar destul de cunoscut din Sandhills, un mare oraș din Vestul Arizonai.

Lui îi încredința de mulți ani Joe Madison toate procesele isvorâte din caracterul său dificil.

Algy Fenton îl mulțumea pe deplin pe irascibilul său client redactându-i actele și contractele și câștigându-i procesele.

Solicitorul venea câteodată să-și petreacă vacanța la ranchul Redrock, la vechiul său prieten Madison, care se arăta tot mai încântat de James, gărăntul său.

— Este exact omul care-ți trebuia! spunea solicitorul lui Joe Madison, până s'o întoarce fiul d-tale.

— Foarte adevărat.. Îți mulțumesc că mi l-ai recomandat pe băatul ăsta de treabă.

În sfârșit, după zece ani, întoarcerea lui Dick, părea aproape imposibilă.

— Ba da, ba da, afirma Algy Fenton, să vezi c Dick o să se întoarcă.

— Nu mai nădăjduesc.

— O să se se întoarcă așa cum a plecat, pe neașteptate, într'o bună zi.. sau într'o seară.. Însfârșit, o să vezi..

Și cu un aer puțin misterios, solicitorul adăuga :

— Cine știe, scumpe prietene.. cine știe.. poate că Dick nu e chiar atât de departe cum crezi d-ta.

Dar cu toate insistențele lui Joe Madison, solicitorul nu voi să-și explice vorbele lui misterioase.

Vorbe pe care le pronunță de altfel nu numai înaintea lui James Lawson, ci și în prezența altor persoane.

Și aceste vorbe le pronunță exact în timpul ultimei sale vizite la ranch, după care la puțin timp Joe Madison fu găsit mort de o congestie în preerie..

..Cu toate demersurile întreprinse de solicitor și de James Lawson, cu toate cercetările ambasadelor, a consulatelor, a detectivului, fu imposibil ca Dick să fie descoperit.

Fu imposibil să i se anunțe moartea tatălui.
Scrisorile fiului afectuos sosiră ca de obicei
Birthday și la Christmas, cu aceleași urări.

Aceasta era puțin lugubru, dramatic chiar.
Dar ce se putea face?

Nimic. Să se aștepte. Să se aștepte..

Apoi, fără să se știe cum, prin ținut prinse a umbra svonul în șoaptă că Dick Madison, nu era în străinătate, ci de foarte mult timp se afla prin împrejurimile ranchului Redrock.

Și se pretinse că se afla la ranch cu mult timp înainte de moartea tatălui său.

Se afirmă că tatăl său știa.

Că-l văzuse și că-i vorbise de câteva ori.

Și începu să se vorbească chiar că viața și purtarea fiului său.. că însuși fiul său.. nu era cu totul străin de purtările misterioase ale lui Joe Madison!

De aici și până la o acuzație formală împotriva lui Dick care, în tinerețe, era disperarea lui taică-su, nu era decât un pas.

Și nimeni nu trebuia să se mire, dacă într-o zi va fi acuzat Dick, Dick-D'avoul, de moartea lui Joe Madison !...

Dar între timp, iată că la Redrock sosi o scrisoare din Mexic.

Această scrisoare veni ca de obicei la una din datele obicnuite.

Dar de data aceasta, părea mai grea.

Ea îl intrigă mult pe girantul James Lawson ca și pe ceilalți.

Căci, de când venise la ranch, James era acela care desfăcea corespondența lui Joe Madison.

El continua s'o facă și acum când gira proprietatea fiului absent.. fiul ce era mereu așteptat..

În scrisoarea aceasta, mai importantă, mai grea decât cele sosite până acum, girantul James Lawson găsi, nu fără mirare, o fotografie.

Portretul unui tânăr voinic și surăzător.

Scrisoarea glăsuia :

„Îți trimit portretul meu ca să vezi și d-ta că sunt fericit și că-mi merge bine, așa cum îți doresc și d-tale“.

Girantul puse de-o parte scrisoarea aceasta și mai ales fotografia.

La ranch și în district viața își urmă cursul obicinuit.

Dick tot nu eflase de moartea lui taică-su și nu vorbea deloc de întoarcere.

Dar acum, în salonul ranchului Redrock, era expus într'o ramă aurită alături de cel al regretatului Joe Madison.

Toată lumea îl putea vedea.

Și fiecare-l felicita pe James Lawson pentru gestul său pios de a pune la locul de onoare portretul noului stăpân.

— Când se va întoarce Dick, i se spunea, va fi încântat.

Dar în curând districtul fu în fierbère.

De mai mulți ani, în district se comiteau furturi de vite, atentate și tâlhării la drumul mare.

Trebue să recunoaștem, că în deșert, astfel de

fenomene nu sunt prea rare. Totuși de data aceeași toată lumea fu impresionată de îndrăzneala bandiților.

În sfârșit, de câteva ori, exact ca la cinema, bandiți mascați atacară diligența ce face cursa Sandhills.

Acești bandiți erau comandați de un șef din cei mai îndrăzneți, care cel mai adesea ataca singur diligența.

Ori acestui bandit i se spuse, niciodată nu s'a știut pentru ce, Dick.

În sfârșit, atunci când isprăvile îl făcură pe cât de celebru pe atâta de temut, i s'a dat porecla de „Diavolul”.

Acesta era Dick-Diavolul !

Și în curând, Dick-Diavolul deveni teroarea Arizonai.

Se organizară poteri, adevărate expediții la care participa întreaga poliție călare.

Dar totdeauna fără nici un rezultat.

Dick-Diavolul nu putea fi prins.

De altfel, nimeni nu-l cunoștea.

Nimeni nu-i văzuse vreodată chipul și toți cei ce jucau rolul de Dick-Diavolul erau niște maeștri.

Nu era cunoscut.. Cum putea fi deci arestat ?

Căci acest Dick opera totdeauna în acest costum pe care-l cunoașteți de la cinema, din filmele care se petrec în Arizona.

El purta o vestă bogat împodobită, o jiletă fină, cartușieră, inseparabilul revolver, pantaloni largi, cizme cu pînteni.

Apoi o pălărie mare de feutru.

Și sub pălărie, figura îi era mascată printr'o baptistă multicoloră.

Intr'un cuvânt, nu i se vedeau decât doi ochi negri strălucind de o lumină rece, care îi impresiona pe cei ce aveau nenorocul să-l întâlnească în cursul unei călătorii.

CAP. XII

Atacul diligenței

Acest bandit, Dick, oprea singur diligența.

El n'o oprea niciodată în același loc și numai când o știa bine garnisită.

Adică atunci când avea valori sau câteva personaje bogate.

În aceste cazuri diligența era puzită de câțiva polițiști.

Dar printr'un inexplicabil hazard, totdeauna polițiștii erau puși în imposibilitate de a acționa.

Și Dick-Diavolul reușea totdeauna să dea lovitură.

Aceasta părea fantastic, de necrezut.

Reputația lui Dick-Diavolul trecuse acum hotarele Arzonei și ale Far-Westului și se răspândiră în tot U. S. A.

Se încheiau pariuri importante pe Dick-Diavolul.

Trebue să menționăm că Dick era marele favorit.

Marle case de filme îi făcuseră pe toate căile posibile oferte de miliarde pentru o serie de filme.

Dick-Diavolul, fără să răspundă, își continua misterioasa sa existență.

Nimeni nu-l cunoștea, nimeni nu-l putea prinde.

Și iată că Josua Bridgepont, reporterul unui mare ziar din New-York, *Morning Dispatch*, își luă misiunea să obțină pentru ziarul său, fotografia banditului misterios.

El călătorise de nenumărate ori cu diligența.

Dar Dick-Diavolul, cocoțat pe o stâncă, pe calul său murg pe care-l numea Fritz, privea diligența cum trece fără să se ostenească s'o alace.

Probabil că ea nu conținea nimic care să-l facă să se deranjeze.

Și totuși răbdarea e totdeauna răsplătită.

Intr'un cuvânt. Intr'o zi, Josua Bridgepont se sui în diligența care, de data aceasta, ducea un mare transport de aur.

Reporterul nu mai putea de bucurie. El șterse conștiincios obiectivul aparatului său de fotografiat.

Acest aparat era foarte mic... construit special pentru el.

El îl ținea ascuns în palmă, mereu înarmat, mereu pregătit.

Și fotografia de la un metru, cu o precizie admirabilă.

O minune de aparat pentru un reporter.

În plus, reporterul nu se sui în diligență.

Asta însemna că n'a luat loc pe un scaun ca toți călătorii. El se ghemui pe acoperiș, și se lungi pe bagajele călătorilor.

Astfel putea vedea în toate părțile și lua fotografii.

Acum nu mai rămânea decât să apară Dick-Diavolul.

Diligența era escortată de patru polițiști călări.

Alți doi polițiști luaseră loc printre călători.

Deci Compania își luase toate măsurile de siguranță.

Cei câțiva călători ce se aflau în ziua cea în diligență, se credeau deci în absolută securitate.

Unii, ce e drept, se gândeau că e imprudent să fie escortați de poliție.

Căci aceasta li indica lui Dick că diligența transporta ceva de preț.

În sfârșit, se încerca norocul.

După un urcuș greu, a unuia din acești munți veșnic arși de soare, plini de praf, ce par creați numai pentru diligențe, pe când trăsura ajungea în vârf, se auzi un pocnet de armă.

El nu lovi pe nimeni.

Nici nu trebuia să lovească pe cineva.

Era doar un avertisment al lui Dick-Diavolul.

Vizitiul care cunoștea pocnetul carabinei sale le spuse călătorilor :

— Dick !

Și imediat opri caii.

Toți din diligență înlemniră de frică.

Bine înțeles, cu excepția reporterului, mai putea de bucurie.

Lungit pe bagaje, cu aparatul în mână Josua Bridgepont îl căuta pe bandit ca să-l fotografieze sub cel mai favorabil aspect.

Lângă vizitiu, un călător pașnic începu să se lamenteze.

— Am asupra mea un ceas de aur, amintire de la răposata mea soție.. cum să-l ascund ca să nu mi-l ia Dick.

— Inghite-l ! spuse vizitiul scos din fi.

El adăugă :

— Până 'n prezent, Dick n'a căutat niciodată în pânțele călătorilor.

Reporterul strigă furios către acest călător :

— Apleacă-te.. Mă împiedeci să fotografiez.

Intr'adevăr, la douăzeci de pași în față, pe marginea drumului, stătea Dick pe calul lui murg, cu câte un pistol în fiecare mână.

— Nu e singur !.. strigă călătorul îngrozit. Mai văd doi sau trei în tufșuri !..

Cei patru polițiști se și repeziseră în galop.

Iar cei doi polițiști din diligență coborâseră ca să-i ajute pe colegii lor în atacul contra tovarășilor lui Dick.

Atunci se petrecu ceva neprevăzut, nemai senzațional, care-l umplu pe reporter de bucuri

Josua Bridgepont îl putuse fotografia de c'ori pe Dick și pe polițiști.

El sbiera, entuziasmat :

— Hurrah !.. Dă-i înainte !.. Dă-i înainte !..

De-odată, călătorul cel pașnic care, îngrozit, își ștergea fruntea asudată, îl apucă de ceafă pe vizitiu.

Il pocni de marginea diligenței și-l azvârli jos.

Apoi îi luă locul.

Și apucând hățurile biciuri caii făcându-i să coboare panta cu toată viteza.

— Hurrah!.. răcnî și mai tare reporterul nebun de bucurie. Hurrah... Bine jucat!.. Perfect!.. Ah!.., ce articol o să fac!.. Ce articol senzațional!.. Ce carte!.. Ce succes.. Intreg U.S.A. se va cutremura!

Și vorbind, prietenește, îl lovi cordial pe umăr pe cumsecadele călător care râdea cu hohote.

Și în același timp îl fotografie de la un metru.

Banditul poză foarte bucuros.

Diligența merse o bucată bună, în ritmul acestor nebunesc.

La capătul acestui drum ce șerpuia printre stânci, începea o pădure deasă.

Banditul vizitiu, ex-călător cumsecade, își mână caii la pas..

Atunci Josua Bridgepont, spre marea sa uimire, îl văzu pe Dick-Diavolul pe calul său murg, eșind dintre arbori...

Fritz părea foarte odihnit.

El nu alergase deloc.

În timp ce reporterul îl fotografie din nou pe acest de-al 2-lea Dick, vizitiul, foarte amabil, spuse:

—Asta-i adevăratul Dick.

— Ah!.. Dar celălalt?

— Celălalt? N'ai înțeles? E un băiat de treabă..

— Și calul lui murg?

— E un cal vopsit.

— Ah, perfect.

— Rolul său este să atragă departe, pe o păt falșă pe polițiști și să-i depărteze de diligență.

— Formidabil.

— Oamenii pe care i-ai văzut prin tufișuri, sunt doar niște manechine.

— Perfect !.. Admirabil pus la punct ! Minunat !.. Ah ce film s'ar fi putut face..

— Acum suntem liniștiți.. Dick poate opera de mirune.

— Sper că-mi îngăduiți să asist la operație.. pentru ca să pot vorbi de ea, în ziarul meu.. Morning Dispatch ?

— O să-l întreb pe Dick.. Cred că n'o să vă refuze această plăcere.

Reporterul își vedea înșfârșit răbdarea, îndrăzneala, încununată de succes.

Socotind probabil că cei din diligență coborâseră la prima alarmă, Dick-Diavolul se arută fără batistă pe față..

El o avea la gât, așa cum obișnuiesc cow-boii.

Josua Bridgepont avu tot răgazul să-și manevreze aparatul.

El putu să-l fotografieze chiar de la mică distanță, în primul plan..

Pașnicul călător coborî de pe capră.

El se duse la Dick și-i spuse câteva cuvinte arătându-l pe reporterul care aștepta răspunsul cu nerăbdare.

El îl cunoscă imediat.

Dick înțoarse capul spre el și începu să râdă.

Atunci, Josua Bridgepont coborî de pe imperi

El se duse spre bandit, îi strânse mâna cu putere, îi mulțumi în numele ziarului său și a întregii prese din U.S.A.

Dick merse cu amabilitatea până la a poza ca la fotograf.

El îl lăsă pe reporter să-l fotografieze până când acesta sfârși pelicula..

Apoi își văzu de treburile lui, golind diligența de marea sumă pe care o transporta. *

Acestea fiind făcute, Dick le spuse călătorilor să aibă răbdare.

Desigur că le va veni cineva în ajutor..

Apoi strânse iar mâna reporterului.

Merse cu amabilitatea până la a-i da câteva rânduri scrise, certificând autenticitatea evenimentelor și a fotografiilor.

După care, Dick și pașnicul călător, împreună cu aurul, dispărură în păduri..

Ce-a urmat cred că vă închipuiți.

Polițiștii îl urmăriră 'n zadar pe falsul Dick și ciuruiră fără nioi un rezultat manechinele din tufș.

Apoi vizitiul, cel adevărat de data asta, se întoarse schiopătând spre diligență în tovărășia lor.

Diligența plecă mai departe, și, cu reporterul nebun de bucurie, ajunse în cele din urmă la destinație.

Câteva zile mai târziu, toate ziarele din U.S.A. reproduceau fotografia lui Dick-Diavolul.

Figura lui Dick-Diavolul deveni la fel de cunoscută ca a lui Garry Cooper sau a lui Rita Hayworth.

Era gloria, marea glorie.

Dar, fapt ciudat.. care pricinui la ranchul Redrock, în împrejurimi și în toată Arizona o puternică emoție, acest portret al lui Dick-Diavolul seamăna ca două picături de apă cu cel pe care Dick Madison îl trimisese lui taică-su.

Asta făcu să se creadă.. cu toate că James Lawson se infuria când i se spunea.. făcu să se creadă că Dick Madison și Dick-Diavolul erau una și aceeași persoană..

De unde credința aceasta generală că acest Dick Madison, care după zece ani se întorcea acasă, era Dick-Diavolul !..

CAP.XIII

Prîmirea la Johnsoni

Dar după cum spuneam, întorcându-se acasă, Dick Madison habar n'avea de toate astea.

El nu pricepea de ce-o luau oamenii la fugă de îndată ce dădeau cu ochii de el.

Habar n'avea de teroarea pe care o stârnea peste tot, de îndată ce-și făcea apariția.

Portretul său apăruse nu numai în ziare, ci fusese afișat și pe ziduri cu o mențiune ce făgăduia câteva mii de dolari aceluia care-l va prinde sau care va ajuta să fie prins Dick-Diavolul.

Dick văzuse afișul acesta.

Și chiar zâmbise constatând că acest Dick-Diavolul îi seamănă puțin.

Dar toți cowboii cu pălăria mare și fular la gât, seamănă între ei.

— Un nou film senzațional, își spuse el.. E o reclamație originală!.. Dick-Diavolul!.. Frumos titlu pentru o extra-super producție..

Și fără să-și mai bată capul, își continuă drumul. După felul cum mergea Pătlașnică, Dick socoti că fără nici un accident, îi trebuiau trei zile întregi ca să ajungă acasă.

Proviziile luate de la salonul-bar erau pe sfârșite.

O șuncă nu e inepuizabilă, și câteva sandwichuri nu se înmulțesc în preerie, ca peștii în deșertul Judeii.

Dar Dick socoti că va mai găsi în drum vreun salon-bar sau vreo fermă, unde se va putea aproviziona cu ușurință.

..În acest timp, Șeriful Patkey și oamenii săi sfătuiau în biroul poliției districtului.

— La ascultați, băeți, le spuse Șeriful, mă tem că în aventura aceasta am jucat un rol cam caraghios.

— Da, șefule! îl aprobă — ca de obicei — oamenii.

— Fără îndoială că ne-am atins scopul care era regăsirea celor doi oameni, dispăruți în împrejurări misterioase..

— Au fost regăsiți..

— Și înapoi ați scumpelor lor neveste cu inima frântă de durere.

— Perfect.

— Deci, până la punctul acesta toate sunt în regulă și confrății noștri din districtele vecine n'au nimic de spus.

— Absolut nimic.

— Da, dar noi n'am făcut ia de făcut.

— Cum asta?

— Oamenii aceştia au fost victimele lui Dick-Diavolul.

— Ei au pretins-o...

— Când i-am găsit în groapa ce le slujea de dormitor, trebuia să pornim imediat în urmărirea banditului care de sigur că nu era departe.

— E adevărat.

— Eram atât de grăbiţi să-i readucem acasă pe Mr. Bindler...

— Şi pe Mr. Kimbly...

— Că n'mănuieşti nu i-a dat aşa ceva prin cap.

— Nu şefule.

— Bine... Ori eu cred că e un lucru pe care confracţii noştri din celelalte districte ni l-ar putea imputa.

— Ar pulea, ce e drept.

— B'ne. Dar m'am gândit că le-am putea lua imediat piuitul, pornind-o imediat după bandit.

— Perfect.

— Bine. Atunci să ne pregătim...

Zis şi făcut.

O oră mai târziu, Şeriful şi oamenii săi părăseau districtul, ieşeau din mahala şi intrau pe drumul deşertului.

Ei se îndreptau plini de neînfricare spre locurile pe unde tâlhărea adesea Dick-Diavolul.

Totuşi, Dick-Diavolul le-o luase înainte cu două nopţi şi o zi.

Singura teamă a Şerifului era că Dick, prins în

vre-o nouă aventură, să n'o fi şters din locurile acestlea.

În felul acesta, Şeriful şi oamenii săi riscau o aventură zadarnă.

Se putea iarăşi ca Dick, pe care-l urmăreau, să-i urmeze la o distanţă mică, bălându-şi joc de ei...

Şeriful se gândea la toate ipotezele.

Şi era atât de ocupat, încât uitase să-şi fumeze ţigara.

Ori, când un bun american lasă să i se stingă ţigara, e grav!..

Dar noi putem spune că aceste temeri ale viteazului Şerif Pattkey erau zadarnice.

El nu-l depăşise pe Dick-Diavolul..

Şi Dick-Diavolul nu o ştersese..

De altfel n'avea deloc intenţia aceasta.

Dick nu avea decât un scop: să ajungă la Redrock cât de repede îi îngăduiau picioarele lui Pătlăgică..

...Ori, spre sfârşitul celei de-a 3-a zi, Dick care-şi terminase proviziile, începu să simtă că-i chiorăie mâţele.

Iar calul său Pătlăgică, puţin obicinuit cu o călătorie atât de lungă, deşi Dick îl cruşa cât putea, începuse să dea semne evidente de slăbiciune şi epuizare.

Dim fericire, peste puţin timp Dick ajunsese la un ranch.

Pe o pajişte frumoasă păşteau, alături de o turmă numeroasă de boi, patru cai.

Dick, îi aprecie cu ochi de cunoscător.

Animalele erau păzite de doi cowboys.

Dick descălecă și veni la ei :

— Hello, boys !.. le spuse el pe un ton prietenesc.

Cei doi ridicară privirile.

Se uitară la călător.

— Dick ! strigară ei

Și sărind cu iuteală pe cai, o luară la fugă.

— Ia te uită ce efect produc prin părțile astea...
își spuse Dick râzând.

Cerându-î un efort suprem lui Pătlî încă, el
cepu să alerge după cowboys.

Aceștia intraseră în ranch.

Intrând, ei dădură alarma.

După puțin timp, Dick ajunse și la poartă
fermei.

Poarta aceasta se deschise imediat și trei oameni,
cei doi cowboys și un bărbat mai în vârstă, desigur
stăpânul, apărură cu puști în mâini.

— Sus mâinile ! strigă stăpânul.

Dick, se supuse imediat, râzând.

— Poftim !..

Și strigă pe acelaș ton :

— Jos armele.

Cei trei oameni se supuseră mașinal.

— Bine, spuse Dick intrând. Acum putem sta de
vorba. Fi-ți fără grijă... O să ne înțelegem...

În fundul încăperii se aflau două femei, înspăi
mântate.

Dick, le salută foarte politicos.

Apoi i se adresează stăpânului.

— Eu sunt Dick Madison, spuse el. Sunt în drum
spre ranchul meu Redrock.

— Bine, spuse stăpânul, eu sunt William Johnson și aici e ranchul meu White Fountain.
Dick îi întinse mâna.

— Bine.. spuse William Johnson. Bine!.. Acum, ce dorești d-ta de la mine?

— De la D-ta?... Dar nu vreau să-ți cășunez cu nimic.

— Pe urmă.

— Să-ți propun un mic târg..

— Spune.

— Iată... d-ta ai câțiva cai frumoși.

— Da.

— Eu vreau să cumpăr unul.

— Să cumperi?

— Și să-l plătesc bine.

— Ah!

William Johnson păru să se moaie.

— Dacă-mi plătești, spuse el, îți cedez unul cu dragă inimă.

— Ne-am înțeles.. Rămâne să-l alegem.

— S'a făcut..

— Pe urmă vreau să-ți mai cer două servicii.

— Care?

— Iată primul. Am un cal roșu care nu prea face parale.. A trebuit să-l împrumut de la un tâlhar.

— Un tâlhar?

— Da, un tâlhar care a tras asupra mea... fără să reușească însă.

— Ei și?

— Și atunci te rog să-l păstrezi d-ta calul acesta... și când vei avea timp să-l conduci la Șeriful districtului.

— Bine.

— Al doilea serviciu e mai ușor. Miroase frumos la d-ta.. Mor de foame.. De două zile n'am mâncat decât câteva felii de pâine cu unt și câteva feliuțe de șuncă.. Atunci o să te rog să mă primești la masa d-tale și fiindcă sunt un străin, o să-mi permiți să plătesc.

William Johnson scutură din cap cu energie.

— Dick Madison, roști el, d-ta cunoști obiceiurile preeriei... Un oaspete nu trebuie niciodată să plătească.

— E adevărat! În cazul acesta, să-mi îngădui să-ți trimit mai târziu o mică amintire pentru doamnele acestea.

— Bine, asta te privește. O să te descurci cum vei ști cu ele..

Acum, în fermă toată teroarea se potolise.

William Johnson și oamenii săi știau că Dick Diavolul nu e niciodată singur și că se răsbună teribil atunci când era trădat.

Deci pentru moment cel mai sănătos era să între 'n voe.

De altfel nici nu se arăta prea pretențios.

Făgăduia să plătească calul.

Și Dick își ținea totdeauna cuvântul.

Cerea să mănânce.

Era mai bine să i se servească o masă substanțială decât să ia ferma foc, cum se întâmpla când era rău primit.

Și în plus Dick părea politicos și bine dispus.

Ce e drept era un oaspete vesel și îndatoritor.

El distribui ultimele țigări pe care le avea.

Masa fu excelentă.

Pe urmă se duseră să vadă calul.

Dick plăti fără să se toarnească.

Dar la plecare, William Johnson îi spuse :

— Ascultă, Dick Madison.. Dacă vrei, te pot găzdui până mâine.. Te poți culca aici.

Dick acceptă.

Mrs. Johnson îi pregăti la iuteală o cameră.

Și peste puțin timp, toată lumea dormea la ranch.

Toată lumea dormea, afară de un metis care îndeplinea funcția de grăjdar.

Acest metis îl văzuse pe Dick.

El știa că-și petrece noaptea la ranch.

Deci până mâine va fi aici.

Și atunci metisul acesta se gândi să pue mâna ei pe prima oferită celui ce-l va prinde pe Dick-Diavolul.

CAP. XIV

Prinderea lui Dick-Diavolul

În timp ce toată lumea dormea, metisul o șterse pe furtș de la ranch.

El plănuia să se ducă la stația de poștă a diligenței de Sandburg, de unde să telefonez dând alarma să fie prins Dick-Diavolul și în felul acesta să încaseze prima oferită.

Făcând calul să galopeze, masimal își spunea că ru va rămâne cu bani: aceștia în U.S.A.

Va trece în Mexico, unde cu bani, metisă pot trăi bine.

Unde cei ce au bani își pot îngădui să se îmbete după pofta inimii.

Așa cum există un Dumnezeu pentru oamenii cinstiți, există și un Diavol pentru ticăloși.

Tot socotind cât rachiu ar putea să bea zilnic, după ce ar încasa prima oferită pentru prinderea lui Dick, metisul se întâlnește cu grupul Șerifului Pattkey.

— Marele Spirit îmi este favorabil! își spuse metisul fericit.

În câteva minute îi explică Șerifului motivul cavalcadei sale nocturne.

— Prima oferită pentru prinderea lui Dick-Diavolul mai este disponibilă? întrebă el.

— Desigur.

— Bine. Va să zică, dacă vă pot face să-l prindeți pe Dick, voi încasa prima?

— Absolut.

— Exact ca și cum ași fi o față palidă?..

— Fără nici o deosebire... Dacă ai fi alb sau indian în întregime, în loc să fii metis, tot ai încasa prima întreagă.

— Bine. Atunci urmați-mă..

— Până unde?

— Până la ranchul lui William Johnson.. la ranchul White-Fountain.

— Foarte bine.

Cu toate că Șeriful știa din experiență că nu trebuie să te încrezi într'un metis, de data aceasta își dădea seama că metisul nu-l păcălea.

E în firea metişilor să trădeze pe cineva.

De data aceasta, consecvent cu caracterul său de metis, își înșela stăpânul.

În ceea ce-l privea pe el, Șeriful, nu trebuia să se teamă de nici o surpriză.

Se mai gândi, că metisul putea fi trimis de Dick, Diavolul, dornic să dea o lovitură, capturând un grup de polițiști.

Și atunci, îl escortară pe metis cu oamenii săi.

— La primul semn de trădare, le porunci el, să-l sburați scâfânlia b.-coloră.

— Da, Șefule.

Și o porniră repede la drum către ranchul William Johnson.

În zori, trupa ajunse la White-Fountain.

Șeriful bătu în poartă.

Ii deschise chiar William Johnson, care ca orice stăpân grijuliu, se sculase primul.

Cu toate protestele, un polițist îl duse departe de casă pe bunul ranchman, credincios oaspetelui său.

Oaspetele său pe care în ajun voise să-l împuște.

Și Șeriful putu pătrunde în casă.

Și fiindcă Mrs. Johnson și fiica sa Edith, refuzară la rândul lor să-i indice camera în care se afla oaspetele, Patkey începu să percheziționeze casa.

Ea nu cuprindea chiar atât de multe camere, astfel că Șeriful o descoperi cu rapiditate pe aceea în care Dick, fără să aibă habar de cele ce se petreceau, își continua somnul.

Șeriful abea putu să-l trezească.

Mai întâi, din prudență, luase centura cu revolverul pe care Dick o pusese pe un scaun.

Apoi caută și sub pernă.

Nu găsi alte arme.

— Trebuie că Dick e foarte sigur de adăpostul a-
postea, își spuse Pattikey, din moment ce nu și-a luat
nici o altă măsură de prevedere..

În sfârșit, scuturat puternic de braț, Dick se
deșteaptă.

Țimp de câteva clipe, încercă să se desmeticească,
apoi începu să râdă și strigă cu veselie :

— Bună dimineata !..

El i întinse mâna, orezând că în fața sa se află
William Johnson care-l deșteptase pentru breakfast.

Dar ca și William, cu puțin timp înainte, fu foarte
mirat văzând un Șerif.

Dar nu-și pierdu capul pentru atâta lucru.

— Bună ziua, Șerifule ! spuse el.

— Da.. da.. bună ziua, Dick.. răspunse Șerifui.
Acum îmbracă-te fără gălăgie.. fără rezistența..

Casa e înconjurată.. Nu poți scăpa, orice luptă e
inutilă.

— Dar, spuse Dick, nu intenționez deloc să-ți fac
vreo neplăcere acestui excelent William Johnson.

— Destul !.. Îmbracă-te.

— Ia-o încet, Șerifule.. ia-o încet !.. Tot lucrul
la vremea lui.. Nu știu cât e ceasul.. Dar o să-mi
cer scuze de la Mrs. Johnson dacă am făcut-o să
aștepte pentru breakfast.

Dick se așază pe marginea patului.

— Ești în trecere pe la ranch ? întrebă pe Șerif.

— Da.. da..

— Bine, de treabă oameni Johnsonii.. foarte de

treabă oameni.. Am să mă întorc să le mulțumesc
ma ca lumea.

Dick credea cu tot dinadinsul că la mijloc e o
glumă.

Oa orice bun american râdea, prefăcându-se
serios.

Dick se gândea că Șeriful acesta fusese trimis în
glumă de ranchman ca să-l trezească.

Dar după ce se trezi complet, văzând că Șeriful
nu se dă dus, Dick se gândi că gluma începe a dura
cam mult.

— Vrei să asști la întreaga mea toaletă? El in-
trebă el.

— Perfect.. N'o să te părăsesc o clipă.

— Bine Atunci ia loc. N'o să dureze prea mult.

Nu-mi fac decât o toaletă sumară, nu voi lua o
baie.. fiindcă în acest caz v'ași fi oferit un loc în
baie.. Dar o să mă aranjez mai bine când o să a-
jung acasă.

— Acasă?

— Da, la Redrock, ranchul meu..

— Bine, grăbește-te.

După câțva timp, Dick, încadrat de Șerif și de
un polițist, intra în sala mare a ranchului.

Aceasta era goală.

Dar în curtea ranchului, Dick le văzu pe Mrs.
Johnson și pe Edith, plângând, în brațele lui Wil-
liam Johnson, păzit la rândul său de doi polițiști.

Atunci Dick strigă mirat:

— Deci nu e o glumă?

Și înțelegând situația, el începu să vocifereze fu-

rios, socotind că farsa polițienească mergea prea departe.

— Cum, strigă el, îl arestați pe acest om brav fiindcă mi-a oferit ospitalitatea?..

Și Dick simți mâncărimi în degete să înceapă o bătaie cu Șeriful și oamenii lui.

Ca să nu agraveze și mai mult lucrurile, Quillam Johnson trebui să-l pololească.

Dick îl întreabă :

— Dar, în definitiv, de ce suntem arestați?..

— Cum, de ce?.. Fiindcă d-ta ești Dick-Diavolul. O nouă uimire d'n partea lui Dick.

El întreabă cine e Dick-Diavolul.

— Teroarea Arizonei. Dick care a comis nu știu câte crime, care oprește diligențele încărcate cu aur... Intr'un cuvânt, Dick-Diavolul pe a cărui cap s'a pus un premiu.

— Ah ! exclamă Dick. Ah !.. În sfârșit înțeleg ! Acum știu de ce fugeau în oraș oamenii de mine... pentru ce și d-ta m'ai primit cu arma în mână.

Și râse cu lacrimi.

— Bine.. Bine.. dar în cazul acesta e o greșală.. o mare greșală..

— Ce greșală ? întreabă Șeriful,, D-ta ești în mod indiscutabil Dick.

— Există o mulțime de Dick în U. S. A.

— Dar unul singur e Dick-Diavolul..

— D'n fericire..

— Și acest Dick ești d-ta..

— Eu sunt Dick.. e adevărat.. Dick Madison... dar nu sunt Dick-Diavolul.. Și dat fiind că viu de

departe, din străinătate, nu pot fi acuzat de comiterea atâtor crime.

Apoi îl îmbărbăță pe Will am.

— Bine, spuse el, o să ieșim la iuțel curcătura aceasta.

Și îl rugă pe Șerif să pornească toți câi mii pede spre oraș.

— Vom vorbi cu judecătorul. Totul se va aranja..

Șeriful era acum cam incurcat.

Dick părea sincer.

Dar, în acelaș timp, Șeriful știa că Dick Diavolul era un om șiret înrebuințând toate viclențele.

El știa că e un artist perfect.

Și nu se lăsă înșelat.

— Bine, spuse el, Dick sau ne-Dick.. eu te-am prins.

— Văd.

— Și n'o să te las s'o ștergi.

— Nici nu intenționez.

— Să ne 'n'oarcem în oraș.

— Să ne 'n'oarcem.

Dick voi să se urce pe noul său cal, dar Șeriful se opuse.

— Ia-l pe Pătălăgică.

Dick începu să râdă :

— Ba să mă scutești de rătăciul ăsta șchiop.

Dar Șeriful insistă.

El își spuse că Dick n'o să poată fugi.

— Acest Pătălăgică, îi povesti Dick, este probabil calul lui Dick-Diavolul al d-tale.

Șeriful sări în sus.

— Cum vine asta?... Ce vrei să spui?..

— Vreau să spun, că eu însumi am fost atacat de doi bandiți.

— D-ta?

— În persoană, în timp ce am dejunat foarte liniștit... M'au atacat doi bandiți cu focuri de armă

— Unde s'a petrecut aceas'a?

— La Colina cu Pietre.

Șeriful și oamenii săi tresăriră.

— Te-au atacat doi bandiți? întrebă Șeriful. Și d-ta.. ce-ai făcut?

— Puteam să-i ucid.. caz de legitimă apărare.. Nu erau însă bandiți de clasă.. M'au atacat prin surprindere, cu focuri de armă.. dar eu i-am prins..

Mi-a fost însă milă de ei.. M'am mulțumit să-i leg la un loc și să-i urc pe unul din cai lor..

Și fiindcă n'aveam alt cal, l-am luat pe roșcovanul ăsta pe care d-ta îl numești atât de potrivit Pătlăgică!..

Șeriful și oamenii lui se priviră uimiți.

Dar nu spuseră nimic.

Această declarație semăna mult cu cea a celor doi prieteni, în anumite privințe. Dar se și deosebea în multe puncte esențiale.

Și în sinea lor, Șeriful și oamenii lui înclinară mai mult către versiunea lui Dick-Diavolul decât către cea a celor doi onorabili prieteni din districtul lor.

În sfârșit, după rămas-bunuri emoționante, mica trupă porni la drum.

Șeriful nu crezuse necesar să-i lege mâinile lui Dick.

El se mulțumise să-l încadreze între doi polițiști.

Dick, încălecat pe Pătlăgică, râdea.

— În condițiile acestea în care fac eu drumul, tot înainte și 'napoi ca racul, cred că o să-mi trebuiască cam mult ca să ajung la Redrock.

El era bine dispus, se distra de aventura în care intrase și-i ridica moralul bravului Johnson, căci randamentul fusese și el arestat ca complice.

El îl liniști și pe Șerif.

— Nu, îi spuse el, trupa mea, nu a venit în întâmpinarea mea.. Astfel nu s'ar fi întâmplat toată istoria asta.. N'ai de ce te teme.

În sfârșit, după o cavalcadă de două zile, de altfel destul de plăcută, în cursul căreia Dick se arăta de o bună dispoziție îndrăcită, dacă se poate spune așa, mica trupă ajunsese în apropiere de Sandburg.

Șeriful avu prevederea de a nu cauza prea multă emoție în districtul său, intrând în oraș noaptea.

Nimeni nu aflase încă de strălucitul rezultat al expediției.

Nimeni n'ar fi aflat, dacă din întâmplare, Samy Snarry, clientul Salomului-Bar nu s'ar fi aflat din întâmplare în drumul trupei.

După câteva clipe, tot Salonul-Bar era în fierbere.

Și în district, a 2-a zi dimineată, numai doi menii nu prea păreau deloc bucuuroși.

Aceștia erau cei doi onorabili prieteni Bindler și Kimbly.

Samy Snarry le spuse :

— Dick-Diavolul a fost arestat !...

Fără îndoială, că Kimbly va reîntre în posesia calului său Pătlăgică.

Dar tot orașul va afla adevărul ridicol al faptelor pe care le povestiseră, bluffând, el și Bindler.

Căci desigur că Dick-Diavolul va vorbi.

Și soțul lui Mrs Bindler prevedea o furtună de ocări.

Cât despre reproșurile lui Mrs Kimbly, ele vor fi acoperite de lacrimi pline de sensibilitate.

Iar prietenii de la salonul-bar o să-i acopere de glume ironice pe acești doi viteji care-l atacaseră pe Dick-Diavolul.

Căci așa se petrec lucrurile pe lume : nu se va ține seamă de purtarea vîttejească a celor doi onorabili prietenii.. nu se va ține seamă decît de rezultat.. adică de legarea lor pe calul Nap și de noaptea petrecută în groapă !

Cei doi onorabili prietenii se sîmneau dezonozați pentru totdeauna...

CAP. XV

Soliciitorul Fenton

Afacerea Dick-Diavolul se desfășură cu o rapiditate ce ar părea uimitoare în țările în care justiția schiopătă și e oprită de o mie și una de formalități.

În câteva zile ancheta fu terminată și se fixă ziua judecării.

De altfel arestarea lui Dick provocă o senzație enormă în toată țara.

În sfârșit Arizona scăpase de teroare.

Diligențele puteau circula în liniște, să transporte aur și valori fără să fie oprite și jefuite.

Dar știrea acestei arestări nu produse nicăiri atâtă senzație ca acasă la Dick Madison, la ranchul Redrock.

Aflând-o, James Lawson manifestă o mare durere.

— Ce nenorocire... ce rușine, exclamă el, pentru nobila memorie a bătrânului meu stăpân Joe Madison. Să a bă așa un fiu. Ah ! mai bine ar fi fost ca Dick să moară în cursul unei expediții decât să-terfelească venerabilul nume în noroi, și să-și sfârșească zilele de mâna călăului...

Căci acum James Lawson mărturisă că el știuse că Dick Davolul era Dick Madison.

El declară că întreprinsese totul în ascuns, să-l salveze.

Apoi James Lawson veni la Sandburg, citat de judecător.

El se întâlni acolo cu solictorul Algy Fenton, vechiul prieten al lui Madison tatăl.

Fenton îl cunoscuse pe Dick copil, și acum, cu tristețe, se însărcină cu apărarea acestui nefericit tânăr.

Un om binevoitor, se oferise, cu ajutorul Șerifului, să-l slujească pe prizonier.

Acest om era ciudatul Samy Snarry.

Ne cunoscându-l pe nimeni în Sandburg, Dick fu mulțumit să-l găsească pe acest Samy care se pusese la dispoziția lui.

Intrevederea cu Algy Fenton fu plină de dramatism.

Solicitorul îl îmbrățișă pe Dick.

— Ah! copilul meu.. betul meu copil. Tu copilul unui tată atât de venerabil.. tu, care ai fi putut duce o viață atât de fericită, sfârșind în modul acesta lamentabil.

Dar Dick, după ce-i mulțumi lui Fenton pentru afectuosul său devotament, îi spuse:

— Să nu confundăm.. Să nu ne înșelăm. Am fost arestat ca Dick-Diavolul...

— Va?...

— Bine. Dar nu sunt eu omul acesta.

— Iată ceea ce mă voi strădui să-ți spun juraților, judecătorilor...

— Și n'o să fie greu.

— Intr'adevăr, n'avem dovezi sigure împotriva d-tale.

— Cred și eu. Cum să ai, când în timpul când Dick-Diavolul își comitea crimele în ținutul acesta, eu mă aflam departe, în străinătate.

— Dar trebuie s'o dovedim și în fața judecătorilor.

— N'o să fie prea greu. Îți voi da lista principalelor locuri pe unde am trăit, locuri unde am trăit și n'o să fie greu să obții confirmarea.

Dick îi ceru devotatului solicitor câteva informa-

ții cu privire la situația ranchului său.

— Ah ! scumpul meu copil, răspunse Fenton, din fericire pentru tatăl d-tale mai în-ă, și pentru d-ta în al 2-lea rând, s'a găsit un om, James Lawson, girantul, care nu numai că a administrat admirabil ranchul, dar care, prin devotamentul lui, pot s'o spun, filial, a mărit enorm valoarea proprietății.. O să-ți da seama singur când o să vii acolo..

— Sper că va fi în curând..

— Și eu la fel, dar de pe acum îl poți fi recunoscător acestui brav James.

— Mă voi conforma.

După două zile, James Lawson, obținând autorizația de la solicitor, avu o întrevedere cu Dick Madison.

Dick îl primi pe girant cu căldură.

El îi mulțumi cordial pentru serviciile aduse tatălui său.

Și de cele pe care le făcea acum.

El asigură că la întoarcerea sa la ranch, situația lui nu se va schimba de loc, ci din potrivă se va consolida.

Dar vorbind, Dick îl studia pe James.

În sinea lui se mira că nu-i era deloc simpatic omul acesta care îi arătase atâtea devotament.

El își spunea :

— În viața mea am văzut multe soiuri de oameni. Sunt unii cu care m'am împrietenit imediat.. iar alții care nu mi-au putut fi niciodată simpatici.

Și trase concluzia :

— Dacă l-ai fi înt. it pe omul acesta întâmplă-

tor., dacă n'ar fi devotatul girant al bietului meu părinte, niciodată nu m'aşi fi putut împrieteni cu el.

Şi adăugă tot în sinea lui :

— De altfel la fel ca şi solictorul Fenton. Dar Dick ştia că dacă primul sentiment este adesea cel bun, se întâmplă adeseori să greşeşti.

Omul care, pentru un motiv câteodată perfect fizic, nu-ţi este imediat simpatic, îţi este mai devotat adesea decât cel cu care te-ai împrietenit imediat şi care te trădează.

Dar Dick îl privi şi pe James din punct de vedere fizic.

Şi în privinţa aceasta fu foarte mirat.

Intr'adevăr, uneori, acest James îi semăna foarte mult.

Sau cel puţin semăna cu acel Dick pe care-l vedea în oglindă când se rădea.

Era înalt şi bine făcut ca şi el.

Ca şi el, era un tip perfect de cow-boy.

Dar era mai gras, mai rotund la faţă ca el.

Şi, Dick, avea sprincene mai groase, ochi mai mari, decât acest James.

Ochii săi erau de un verde închis, părând într'adevăr, negri.

Intr'adevăr, dacă nu-i vedeai alături, poate că Dick putea fi confundat cu James.

Dar era imposibil, când erau alături.

Dick însă nu dădu nici o importanţă acestui fapt, socotindu-l doar o glumă a naturii.

Procesul său îl preocupa mai mult decât aceste amănunte.

Acum, începea să vadă că se îngroașe gluma.

Ii fură luate o mulțime de interogatorii.

Când i se vorbea de câte o crimă comisă de Dick-Diavolul, nu avea decât un singur răspuns :

— Nu mă aflu în țară.

Și judecătorii anchetatori socotiră acest răspuns drept singurul mijloc de apărare al inculpatului.

Și prin urmare nu mai ținură seamă de el.

Dick îi dăduse solicitorului lista locurilor, a orașelor unde trebuia să scrie ca să regăsească urmele trecerii sale în diferite epoci corespunzând cu tâlhăriile comise în Arizona.

Dar el îi spusese solicitorului :

— Grăbește-te. Trebuie să scrii în Mexico.. și în Mexico toate merg foarte încet.. nimeni nu se grăbește.. și totul poate dura foarte mult..

Solicitorul făgădui să întrebuițeze toate mijloacele, să folosească chiar și calea diplomatică.

Dar cu toate promisiunile acestea frumoase, Dick începu să fie tot mai puțin încrezător..

Și numai acești doi oameni erau de partea sa.

Dar el începu să râdă.

— Bine, își spuse el, să nu disperăm.. Încă n'a ajuns pe scaunul electric sau cu funia de gât.

Și adăugă :

— Dar văd că trebuie să mă salvez singur.

El nu îndrăzni să-i mărturisească.

— Să mă salvez singur, fără James și Fenton.

Dar în sinea lui se gândi la aceasta.

CAP. XVI

Dick va fi spânzurat

Ziua judecății se apropie .

O mulțime de martori citați sosită la Sandburg. Erau fermieri, ranchmeu jefuiți de vi ele lor, de banii lor, unii oare și văzuseră ferma incendiată fiindcă chemaseră poliția împotriva lui Dick Diavolul.

Erau și călători din diligențele jefuite.

Dar printre ce mai grăbiți, mai ocupați, erau reporterul lui **Morning Despatch**, strălucitorul, răbdătorul și îndrăznețul Josua Bridgepont.

Acest Josua Bridgepont era reporter, datorită talentului, îndemânării cu care obținuse fotografia faimosului bandit

Căc datorită fotografiilor lui Bridgepont isbuti poliția să pună mâna pe Dick-Diavolul.

În urma circumstanțelor care n'au nici o legătură cu aventura aceasta, Bridgepont nu putu sosi la Sandburg decât cu două, trei zile înainte de deschiderea debaterilor.

Cu toate demersurile, el nu putu obține o întrevedere cu prizonierul.

Dick era ținut la secret și nu comunica decât cu apărătorul său Fenton și cu Samy Snarry care era servitor.

Însfârșit, ziua debaterilor sosi.

În fața tribunalului, Dick pe care închisoarea îl făcuse să se simtă abătut, își regăsi toată energia și toată buna sa dispoziție.

Acum el își juca ultima carte.

Deci se prezentă cu fruntea sus, cu surâsul pe buze.

Și trebuie să spunem că cucerii imediat publicul din sală.

Având în vedere misiunea sa, juriul se arătă rezervat.

Judecătorul, extrem de sever.

Defilarea martorilor începu.

Dick îi lăsă să treacă, privindu-i, ascultându-i.

El nu recunoștea pe nimeni.

Dar surâdea auzind depozițiile și în sfârșit află că ce era acuzat.

După depoziția fiecărui martor, îl întreba :

— Mă recunoști suficient ca să afirmi că eu sunt acela ?

— Da, afirmau în general martorii.

— Bine, spunea Dick... onoratul juriu să nu uite că Dick-Diavolul care este recunoscut formal, umbla măscat... că avea pe față o batisă... și după declarații nici odată de aceeași culoare... niciodată aceeași...

Și cu toate astea, azi martorii mă recunosc în mod formal.

În sfârșit, fură chemați ultimii martori.

— Aștia, spuse judecătorul, te-au văzut cu fața descoperită.

Dick, răspunse răsând :

— Atunci cred c'or să fie mulți.. Va trebui să ci-
tați întreaga 22 Avenue și mahalalele Sandburgu-
lui.. unde m'am plimbat o zi întreagă cu valiza în
mână, coborând din tren.. și șeful gării..

Juriul declară :

— Acest câțiva martori vor ajunge

— Dacă sunt cu adevărat buni..

Primul, fu chemat patronul Salonului-bar.

De la trecerea lui Dick, patronul povestise de ne-
numărate ori clienților săi istorica sa întrevvedere
cu teribilul bandit.

Numai cu forța, afirma el, sub amenințarea unui
revolver fusese silit să-i dea banditului șuncă, pâine
cu unt și chiar pe bătrânul său cal.

Tot orașul cunoștea aventura pe care ziarele din
Sandburg o publicaseră pe prima pagină.

În fața Tribunalului, în fața lui Dick-D'Avolul,
patronul nu putea nici să se contrazică, nici să-și
refacă povestrea, căci altfel și-ar fi pierdut toți
clienții.

Dar fiindcă prestase jurământ, crezu că aceasta
va împiedeca orice controversă.

Și el povesti versiunea sa.

Dick îl ascultă cu atenție.

După ce sfârși, Dick îi spuse avocatului său să-l
desmintă formal pe acest om.

Solicitorul se împotmoli în considerații juridice,
vorbi de onorabilitatea martorului și de depozitia sa
care, fără îndoială, era puțin diferită în unele a-
mănunte.

Dick se supără :

— Iertați-mă, îi spuse el judecătorului, dar vă rog să-l întrebați pe acest martor pe care l-am terorizat, pe care l-am amenințat cu revolverul, pentru ce el și nevasta lui mi-au strâns mâna și mi-au urat drum bun.

— Din politeță, răspunse barmanul.

— Exact. Atunc întrebați-l cât i-am plătit jambonul, pâinea cu unt și gloaba de cal.. oare mi-a luat banii tot din politeță?... sau sub amenințarea revolverului?..

Patronul barului, la insistențele lui Dick, trebui să admită că primise bani.

— E de ajuns, spuse Dick răsând, nu-l siliți să dovedească că a mințit tot orașul și că a depus o o falsă mărturie.

Patronul Salonului-bar plecă rușinat, disperat, fluierat de toată sala.

Apoi veni rândul eroului Buster.

Buster dovedi mult tupeu. El încercă să-i țină piept lui Dick și să repete mureața povestire a isprăvi sale.

Dar Dick povesti fuga puștiiului cu iarba 'n spinare.

— Nu m'a silit să-i dau bani, dar am socotit că plăcerea de a readuce calul la Salonul-bar făcea cinci dolari. I-am dat suma aceasta.

— Eu sunt un mincinos, replică Buster.

— Nici nu pretind deloc.. tu nu spui adevărul, asta-i tot..

— Dar...

— Niciodată n'o să convingi juriul că banditul care ani de zile a terorizat Arizona, s'a înspăimântat de tine..

— D-ta a'...

— Ah ! ia seama, puștiule.. Încă nu m'au spânzurat.. și s'ar putea să viu într'o zi să-ți rup urechile..

Buster o șterse mult mai puțin mândru decât venise.

Publicul începea să se distreze.

Când apărură Bindler și Kimbly, Dick li spuse judecătorului :

— Nu s'ar putea să i scutiți pe acești onorabili cetățeni de jurământ ?

— Pentru ce ?

— Pentru că e sigur că vor minți.

În sală, o voce ascuțită strigă :

— Soțul meu nu minte niciodată.

Și Mrs. Bëndler, furioasă, cu o pălărie solemnă cu pană de struț pe cap, începu să-l ocărească pe acuzat.

Abea putu fi scoasă din sală.

Și fiindcă toată lumea râdea, începu să-i ocărească pe toți, cu judecătorul în cap, fiindcă nu-l executase încă pe bandit.

Mrs. Kimbly o încuraja smiorcăindu-se.

Ședința abea putu fi continuată.

Și se ascultă depozitia celor doi vâiteji prieteni.

Tot orașul cunoștea aventura, așa cum o povesteau cele două victime.

Se știa că fuseseră atacați de banda lui Dick și că nu cedaseră decât coplesțiți de număr.

Dar spre marea bucurie a publicului Dick restabili și de data aceasta adevărul.

— Puteam să-i ucid liniștit pe amândoi... Dar mi-a fost milă.

Sala râdea ca la cinema, când Dick povesti plecarea celor doi excelenți prieteni, legați, pe Nap, în timp ce el se îndepărta călare pe Pălăgică!...

Apoi, când judecătorul putu restabili în sfârșit liniștea, Dick încheie:

— Dacă martorii care nu m'au văzut decât cu fața acoperită au mințit, ce să mai crezi de cei care m'au văzut cu fața descoperită?

Apoi spuse:

— Acum, accept cuvânt cu cuvânt depoziția pe care o va face Mrs. Johnson.

Mrs. Johnson povesti simplu, venirea lui Dick la fermă. Cina, culcarea.

Cowboii aprobă această povestire.

Dick le mulțumi.

— După această depoziție, onorat Tribunal, nădăjduesc că nu-l veți mai socoti pe William Johnson pe acest brav om, complicele meu, și că-l veți pune în libertate... I-au asupra mea greutatea crimelor pe care nu le-am comis.

După o scurtă deliberare, bunul Johnson fu pus în libertate.

El ceru voe să-i strângă mâna lui Dick.

A fost o scenă mută dar emoționantă.

— Ai grijă de calul meu, îi recomandă Dick. Apoi fu rândul Șerifului, care-l arestase pe Dick-Diavolul.

Judecătorul crezu că trebuie să-l felicite.

Dar bravul Pattkey răspunse complimentele.

Afacerea fusese prea ușoară și fără primejdie.

Foarte simplu, militărește, el povesti arestarea lui Dick.

Relată călătoria de întoarcere, călătorie ușoară, amuzantă.

— Dick-Dăvolul, spuse el, e un tovarăș vesel... Oamenii săi făcură aceeași depoziție, arătându-și simpatia pentru fostul lor prizonier.

Judecătorul îl întreabă pe Șerif, ce crede el despre acuzat.

Și Șeriful răspunse cinstit:

— Acum când am urmărit aceste debateri... când am văzut... ca auxiliar al Justiției și cu conștiința mea de om, ei bine— nu l-ași aresta pe Dick Madison..

Această declarație produsă, se înțelege, o formidabilă emoție.

Ea primi o aprobare generală.

Dar judecătorul continuă debaterile..

Fu chemat reporterul Bridgepont.

Prezența sa făcu senzație.

Dar Dick, îi spuse imediat judecătorului :

— Martorul m'a văzut pe îndelete, m'a studiat cu de-amănuntul, m'a fotografiat de nenumărate ori. Vă rog să-l întrebați care e culoarea ochilor mei.

— Foarte negru, declară reporterul. E un fapt indiscutabil.

— Bine. Dar după cum puteți constata, eu am ochii verzi.

— Verzi ?..

— Da ! Și dacă-mi pot schimba basmaua, schimb nu-mi pot schimba culoarea ochilor.

Și această declarație simplă produse mare efect. Dick continuă :

— O ultimă întrebare.

— Spune-o.

— Reporterul martor are obiceiul de a ancheta anchetelor judiciare, a afacerilor criminale ?

— Desigur.

— Il rog să ne spună dacă nu i se pare ciudat că Dick-Diavolul care păstra cu prudență încăpățănare batista pe față, de-odată se arată cu figura descoperită, și consimte cu ușurință să fie fotografiat ?

— Curios, într'adevăr !.. Nu m'am gândit până acum.

— Perfect. Și gândiți-vă acum, că acest Dick-Diavolul se dăse fotografiat ca să-i apară fotografia în ziarul d-tale.. În toate ziarele din U.S.A., exact cu puțin timp înainte de întoarcerea mea în țară.. E și mai ciudat.

— Într'adevăr, recunosc.

— Nu vă cer să trageți concluzii. Aceasta e datoria juriului..

Juriul, publicul, vedeau că Dick știa să se apere și că nu înțelegea să se lase numai în seama avocatului său.

De altfel, solicitorul Fenton intervenea rareori și cu multă încetineală.

Fără îndoială că acest solicitor nu prea era avocat pledant.

Judecătorul îl chemă la bară pe James Lawson. Dick sări în sus imediat.

— James Lawson, spuse el, este în serviciul meu. Tribunalul n'are nevoie de depozitia lui.

După o lungă deliberare, tribunalul hotărî să-l asculte totuși pe James Lawson, cu titlul informativ.

Atunci Dick ascultă cu răbdare depozitia acestuia.

James Lawson declară că nu-l cunoștea deloc pe Dick, dar că-l văzuse zădărnice pe tatăl lui plângându-se de purtările fiului său și arătându-și temerile.

Primele isprăvi ale celui ce era numit Dick-Diavolul îl umplură de neliniște.. moartea sa întâmplată în acest timp nu-i miră pe cei din jurul său.. se știa că ranchmanul murise de tristețe.

Era o mărturie copleșitoare pentru Dick.

Dar el pară lovitura.

— Nu de asta, spuse el, nu voiam să-l las pe James Lawson să vorbească. Știam că apărând în fața lui memoria tatălui meu, îl va copleși pe fiu, în aparență vinovat.. Dar țineam ca pe viitor să-l păstrez pe lângă mine pe omul acesta care i-a fost devotat tatălui meu.. Ar mai putea el acum să rămână pe lângă mine?..

Și Dick mai spuse :

— Da, am greșit față de tatăl meu, dar am caracterul violent, iute al tatălui meu.

Noi nu ne înțelegeam în toate. După o ceartă, el m'a alungat.. Am luat-o în serios și am plecat.. M'am dus să trăiesc printre străini. Cine mă poate acuza?... Am reușit.. Mă întorc bogat.. Dar în lip-

sa mea totdeauna am păstrat relații afectuoase cu tatăl meu.

El primea de la mine scrisori de departe.. El știa prea bine că nu puteam să-i scriu din fundul Mexicului și în același timp să jefuiesc diligențele în apropierea ranchului său...

Și Dick adăugă grav :

— Deci nu de asta a murit tatăl meu !... Domnilor jurați, țin să declar că nu eu l-am ucis pe tatăl meu...

Aceste cuvinte produsese o senzație profundă.

James Lawson plecă fără să obțină de loc simpatia sălii — ba dimpotrivă.

Dick câștiga teren.

Acum pariurile pe el se înmulțiseră simțitor.

Dar acuzațiile erau covârșitoare.

În ultimul timp, Dick depusese la o bancă americană o sumă în pepite de aur, egală aproape cu cea furată în aceeași epocă, dintr-o diligență.

Dick remarcă distanța mare între locul din Arizona, unde se săvârșise furtul și locul unde depusese el aurul venind din Mexico.

Dar acuzarea văzu în aceasta tocmai o manevră pentru stabilirea unui alibiu ce trebuia să pregătească pseudo-întoarcerea sa.

— În acest caz, declară Dick, îmi rămâne o singură șansă spre a vă dovedi nevinovăția mea și anume dovezile pe care trebuie să vi le furnizeze avocatul meu spre a stabili șederea mea în străinătate în timp ce se comiteau crimele aici.. Dacă el nu o face... atunci soarta mea depinde de conștiința d-voastră..

Dick părea să se îndolască de epărare.

Într'adevăr, solitorul Fenton, după ce vorbi în dehung de prietenia sa pentru Joe Madison, și după ce declară că nu voia să revie asupra acelei dure-roase faze din viața sa evocată de Lawson, încearcă să înduioșeze juriul prin figuri de stil răsuflăte, vorbind de tinerețe și de caracterul lui imposibil.

Apoi trebui să admită, că în ciuda străduințelor sale, nu putuse obține un răspuns din Mex'co. f

Ou toată pledoaria aceasta lungă și plicticoasă, urmă condamnarea.

Sentința căzu sinistă, într'o tăcere de ghiță.

Chiar cei ce pariaseră pentru condamnare, ar fi fost mai mulțumiți să piardă.

Cel care părea cel mai calm, în acest final dramatic de proces, era Dick.

Când judecătorul îi întrebă dacă mai are ceva de spus, el îi se adresă juraților cu fermitate :

— Dacă sentința aceasta este expresia conștiinței d-voastră.. eu nu mai am nimic de adăugat :

Execuția trebuia să aibă loc în trei zile.

În trei zile, Dick-Diavolul va fi spânzurat.

CAP. XVII

Dick o șterge

Pe când era scos din sala de ședințe, câteva persoane veniră să- strângă mâna.

Printre cei ce-i arătară simpatie, cel mai călduros fu reporterul Bridgeport.

El îi strânse îndelung, foarte îndelung, mâinile lui Dick.

Apoi, foarte mișcat, ștergându-și ochii cu batista, el plecă în grabă din Tribunal.

Bridgepont se grăbi să se întoarcă la hotel.

El se urcă repede în camera sa.

Apoi închise prudent ușa camerei și se asigură că nu-l putea vedea nici un ochi indiscret.

Atunci desfăcu batista cu care și ștersese ochii în Tribunal.

În această batistă se găsea o foaie de hârtie.

Această hârtie, i-o strecurase Dick cu lupeală în mână.

Bridgepont o citi.

Acolo scria :

„Știu că ești sigur că nu sunt vinovat.. Banditul fotografiat de d-ta nu sunt eu.. Dacă vrei să faci un frumos reportaj, telegrafiază la adresa de mai jos..

Ve: avea dovada că în timp ce d-ta obțineai portretul lui Dick (Diavolul, eu mă afluam în locul acela“.

Hârtia purta această adresă :

Esteban MUNOZ

Mines de Guadalgo, la Paso del Norte

Mexico

Bridgepont calculează că-i trebuiesc două zile ca să ajungă la Paso del Norte.

El îi telegrafic imediat lui Esteban Munoz ca să-l aștepte la Alcade.

Era în joc viața lui Dick Madison.

Apo, reporterul se duse la judecător.

— Vreau să obțin dovada nevinovăției lui Dick Madison, îi spuse el, vă voi telegrafia în tre zile. Vă rog să amânați execuția până la primirea telegramei mele.

Judecătorul făgădui.

Atunci Bridgeport închirie o mașină puternică și rapidă.

După ce-și luă provizii, el o porni pe drumul ce duce spre Rio del Norte.

El trebuia să meargă zi și noapte..

„Dick fu băgat în celula specială a condamnaților la moarte.

El îl găsi la ușă, pe ciudatul Samy Snarry care plângea.

Samy Snarry obținuse autorizația să rămână în serviciul său până 'n ultima clipă.

Atunci se produse un fapt neobiceinuit.

Deși în alte țări se pot cîta cazuri asemănătoare.

Rupând un colț de pâine, Dick găsi o hârtiuță care glăsuia :

„Fiți gata la schimbul trei, îți voi ajuta să evadezi“.

Când vezi asta tipărit, nu-ți face nici o impresie.

Dar când Dick o citi scrisă, resimți una din acele senzații ce sunt rare în viața unu om.

Oricât ar fi fost cuvintele acestea de fantastice, Dick stătu gata așa cum i se spusese.

Schimbarea gărzii de pe culoar se făcea din două 'n două ore.

Se făcu al 2-lea schimb.

Dick aşteptă, trebuie să recunoaştem, cu înfrigurare, schimbul trei.

În definitiv ce se petrecu?

Dick, când însă povest: istoria aceasta pe care am plăcerea să v'o repovestesc acum, îmi spuse că pentru moment nici el nu-şi putu da exact seama.

Totul se petrecu atât de rapid, încât aproape nici nu-şi putu da seama de evenimente.

Într'un cuvânt, între schimbul doi şi trei, de-odată uşa celulei se deschise.

Şi apărură misteriosul Samy Snarry.

El aruncă rapid pe patul prizonierului un pachet rotund ce putea da iluzia unui om culcat care doarme.

Apoi îi dădu lui Dick o pelerină şi o caschetă de poliţist.

Apoi îi spuse simplu :

— Vino.

Şi Dick îl urmă fără şovăire.

Ei străbătură culoare, curţi, trecând prin faţa posturilor de sentinela.

Samy răspundea la întrebări.

În sfârşit, trecură de poarta cea mare a închisorii.

Iuţind paşii, ei o porniră pe străzile ce coborau de la închisoare.

Samy îl conducea pe Dick care nu cunoştea drumul.

După o cursă destul de lungă, Samy îl aduse pe Dick în mahala.

Dick începea să recunoască locurile.

Dar își urmă docil ghidul.

În sfârșit, Samy se opri în fața unei căsuțe foarte modeste.

— Am ajuns la mine, rosti Samy.

După „vino” din închisoare, era primul cuvânt pe care i-l spunea prizonierului.

Samy îl introduse pe Dick în casă.

După obcinuita cameră mare, urma — ca totdeauna — mica bucătărie.

În aceeași bucătărie, se afla o femeie care pregătea masa.

— Noi suntem, strigă Samy.

Femeea apărură.

Dick salută :

— Nevaslă-mea, prezentă Samy, Ea a pregătit mâncarea pe care ți-o aduceam la închisoare.

Dick, o laudă foarte galant.

El se gândi :

— Fără îndoială, Samy ăsta se gândește la o bună recompensă.

Însfârșit, vom vedea.

Samy îi spuse :

— Hai să mâncăm, căci avem de făcut o bucată bună de drum.

Ei se așezară la masă.

Fiindcă Samy lua din aceeași farfurie ca și el și bea din aceeași cafea, Dick nu se temu să fie narcotizat.

Căci i' venise gândul că Samy îl ajutase să evadeze.. ca să-l predea mai târziu pentru a încasa prima.

Și acum prima aceasta era triplată, fiindcă era vorba de un prizoner și de un condamnat la moarte.

Prinderea și predarea lui Dick, însemna o mică avere.

Intr'un cuvânt, deși se felicita pen'ru evadare, Dick era atent.

El mănca cu mare poftă.

Samy i' furniză un costum nou de călăreț, ce trebuia să-l facă asemănător cu cei pe care-i întâlnești în deșert.

El îi dădu un revolver.

Și, după ce-și luară rămas bun de la Mrs. Snarry, cei doi se urcară pe cai.

Imediat, Dick observă că avea un cal bun.

Nu era excepțional, dar totuși capabil să alerge bine.

În timpul mesei, discutând planul fugii, conveniseră că vor trece front era Mexicului.

Apoi Samy trebuia să-l lase pe Dick să-și urmeze singur călătoria.

Pentru moment îl conducea la un preten care, desigur, nu știa cine era Dick, ce se va da drept prospector, căutător de aur, în trecere spre Mex'co.

Și între timp continuau să galopeze pe drumuri pe care Samy le cunoșea bine.

Le cunoștea atât de bine, încât Dick își spuse :

— Omul acesta trebuie să fie un fost contrabandist.. trecut în poliție..

Și adăugă :

— Având în vedere că sunt bogat, ei trădează poliția ca să-m ceară pe urmă o sumă mare.

Bine. Vom vedea.

În cursul zilei, fiindcă era foarte cald, Dick propuse să facă un popas pe malul unui râu, ca să lase caii să se odihnească puțin..

— Cred, spuse el, că calul meu șchioapătă de un picior.

— M'ai mira, spuse Samy

Coborâră de pe cai și examină calul lui Dick. Samy, care se pricepea, îl cercetă foarte conștincios.

Între timp, Dick, neîncrezător, privi cartușele din revolverul său.

Și fără nici o surpriză, constată că nu aveau pulbere.

Gloanțele erau inofensive.

— Bine, își spuse el, am înțeles.. grijuliul de Samy mi-a întins o cursă.

Și făcându-l pe Samy să se aplece încă odată cu el, Dick îi schimbă cu îndemănare revolverul.

I-l luă pe cel al lui Samy din centură și îl puse pe al său în loc.

Manevră ușoară, căci aplecându-se, Samy lăsase să atârne în aer revolverul său pe care-l purta în spate, la dreapta.

După ce efectua schimbul acesta, Dick își spuse că acum era absolut inutil să se depărteze de ranchul său.

Căci voia să se reîntoarcă la Red Rock măcar

spre a-și lua bani, căci atunci când fusese arestat : se sechestraseră tot ce avea asupra lui.

Pentru moment nu poseda măcar nici un ban.

După puțin timp, mărturisind că temerile sale fuseseră neintemeiate, Dick se urcă iar pe cal.

Samy încălecă și el.

Și amândoi își continuară drumul.

După o oră, Dick se opri iar.

— Nu, zău, calul ăsta are el ceva.

Și sări jos din șea.

— Să nu știu eu să-l conduc sau sunt prea greu.. în orice caz mersul lui nu e normal.

— Mă mir, eu nu-l găsesc nimic.

— Bine, d-ta care-l cunoști, cîlărește-l puțin... O să vezi..

Samy sări din șea..

Dick, rîzînd, îl ajută să urce pe calul său.

El se urcă pe cel al lui Samy.

Și amândoi porniră într'un galop de încercare.

— Dar calul ăsta n'are nimic ! strigă Samy.

— Ba da, ba da, îi spuse Dick. Are, sau o să aibă în curînd ceva.

Dar nu calului i se întîmplă ceva.

Ci șelii.

De-odată, în timpul galopului, șeaua se desfăcu.

Șeaua se învîrti... și Samy se trezi la pămînt.

Atunci Dick îi strigă rîzînd : f

— Îți spuneam eu că are ceva..

Samy se ridică rușinat.. puțin zăpăcit..
praf.

El ținea șeaua între picioare, dar calul nu mai era sub șea.

Chinga fusese tăia'tă.

În timpul mesei la Samy, acest ciudat individ, Dick putuse ascunde sub haină un cuțit.

— Va fi o armă, se gândi el.

Și prin urmare, galopând, putuse tăia chinga ne lăsând-o să se țină decât într'un fir ca să nu se observe imediat tăetura.

El sări pe cal fără să se sprijine 'n scări.

Deci șeaua rezistă.

Apoi îl ajută pe Samy să se uroe, fără să se sprijine 'n scări.

Șeaua nu se desfăcu imediat, ci după câteva clipe de galop.

Dar atunci Dick stătea solid pe cal.

Atunci Samy înțelese.

Și se înfurie teribil.

— Bandi'tule, răcni el, n'o să-mă scapi.

Scoase revolverul și trase.

Dar, cum era și natural, gloanțele nu luară foc.

Din precauție, după cum știm, Samy îi dăduse gloanțe oarbe.

La o oarecare depărtare, Dick râdea cu hohote de mura lui Samy.

Apoi ca să-i arate că el avea pistolul cel bun, trase un foc.

Glonțul făcu să sară un noursă de praf, în apropierea lui Samy.

Samy, neînțelegând încă de ce avea el revolverul cel fals, își căută la rupeală un adăpost după o movilă de pietroș.

El tremura puternic, căci acum se simțea absolut la discreția lui Dick care-l putea ucide în liniște.

Dar din fericire pentru el, Dick Madison nu era Dick Diavolul.

Și Dick se avântă liniștit în deșertul acesta pe care nu-l cunoștea.

În urma lui, îl lăasă pe Samy care voise să-l trădeze.

CAP. XVII

În deșert

Vestea evadării lui Dick, cauză în Sandburg — trebuie s'o recunoaștem — o bucurie generală.

Oamenii își s'rângeau mâinile exclamând veseli :
— A scăpat.. Ah! bun băiat.. !

Puțin a lipsit ca orașul să nu fie pavoazat.

Dar această veste pricinui o emoție și mai mare la ranchul Red Rock.

Solicitorul, acest bizar apărător, care cu un aer mîeros, pe un ton plîngăreț, îi furnizase arme acuzării, probe împotriva inculpatului, acest crudă prieten al tatălui clientului său, îl însoțise pe James Lawson la ranch.

Intenționa să rămână acolo câteva zile ca să se odihnească în urma emoțiilor ce i le pricinuiseră această afacere dureroasă.

Solicitorul ținea să fie în casa cea, în moment când o va lovi dolul.

Dar știrea evadării: Dick, îl făcu' pe el ca și pe James să tresară.

Amândoi totuși se pregătiră să-î ofere fugarului un azil secret.

Căci fugarul, evadase fără bani și fără resurse.

El va fi silit să vină să le ia de la singurul loc unde era sigur că le va găsi, de la ranchul tatălui său.

James însă credea că Dick nu va veni la ranch.

— Atunci o să-și reînceapă isprăvile, aprobă solitorul.

— Trebuie să-l salvăm totuși, proclamă James pe un ton solemn, în fața cowboilor din ranch și a câtorva vecini care voiau să afle noutăți.

Toată lumea era de părerea solcitorului și a gîrantului.

Dick își va face în curând apariția la Red Rock. . . sau în curând se va auzi iar vorbindu-se de isprăvile lui.

Și evenimentele îi dădură dreptate lui James și lui Fen'on.

În timpul detențiunii lui Dick, diligențele circulare nestingherite.

Dar chiar în ziua în care Dick ar fi trebuit să fie spînzurat, o diligență bine încărcată a fost jefuită ca odinioară de Dick-Diavolul.

Și teroarea se reîntoarce în Arizona.

În aceeași dimineață, judecătorul care pronunțase sentința, primi o telegramă de la Bridgeport.

Telegrama aceasta glăsuia :

„...Suspendați execuția., aduc probele nevinovăției“.

Judecătorul nu se putu opri să nu rătă de coincidența aceasta.

— Probele nevinovăției, când Dick — evadat — își reîncepe isprăvile.

Desigur că judecătorul împărtăși conținutul telegramelor nu numai juraților care-l asistaseră în proces, ci și la numeroase alte persoane.

Toată lumea găsi aceasta extrem de amuzant.

Dick nu pierdu însă nici un prieten.

Dimpotrivă.

Fu admirat și mai mult.

Toți voia să-i trimită felicitări, încurajări.

Dar în acest timp, Dick ducea un trai foarte aspru în preerie.

Calul său găsea de mâncare, dar el..

El trebui să-i urmeze exemplul.

Cunoștea, din fericire, foarte bine ierburile din preerie și știa care sunt bune de mâncat.

— Deci, își spuse el, trebuie să deviu vegetarian!..

Culesse rădăcini pe care le fripe în felul indienilor.

Descoperi și câteva tufișuri cu fructe. Câțiva cactuși cu smochine,

Asta-l fu deajuns.

Cu un glonte bine țintit, Doborî un iepure pe care-l fripe splendid.

Însărit, ca orice om obișnuit cu deșertul, isbuti să nu moară de foame.

Mereu însă era cu ochii în patru.

Știa că trebuie să fie urmărit și prin urmărire căuta să se strecoare cât mai neobservat.

Și ca și în privința hranei, trebui ca și de data aceasta să pue mult la contribuție cunoștințele saie de om al deșertului.

Dar pentru ei drumul era cu atât mai anevoios, cu cât nu cunoștea deloc această parte a preeriei.

Totuși nu mergea la întâmplare.

Imprumutând feiul de a fi al indienilor, mergea urmându-și umbra, căci atunci când venise 'ncoace, avea umbră'n spate.

Deci, socotea să ajungă la punctul de plecare.

Dar acest punct de plecare era orașul Sandburg.

Și orașul Sandburg, însemna închisoarea.

Fără îndotă, dar Dick nu era atât de prost să intre 'n oraș.

Astfel că atunci când ajunse în apropierea primelor ferme și a grădinelor de zarzavat ce înconjoară orașul, el se grăbi să facă un ocol foarte larg.

Din fericire, în timpul acestor câteva zile pe care le petrecuse în preerie, îi crescuse o barbă deasă care l făcea de nerecunoscut.

Acum întâlne câțiva oameni, fermieri, lucrători.

Dar nimeni nu-l recunoscua. Nimeni nu se interesă de el..

Și tot din fericire, nu era districtul în care locuia ciudatul Samy Snarry... astfel că nimeni nu recunoscua calul.

Deci toate erau în regulă.

Dick făcu înconjurul orașului.

Ș'nile de cale ferată îl ajutară să se orienteze perfect.

Desigur că va izbuti să regăsească drumul spre Colina cu Pietre.

O porni pe acest drum, îndreptându-se spre sigura casă unde nădăjduia că nu va fi trădat.

Spre ranchul Johnson.

Dick, ca toată lumea de altfel, nu ştia nimic de trădarea metisului.

Şi întorcându-se la ranchul Johnson unde fusese prins, el se aruncă de bună voie, cum se spune, în gura lupoşului.

Dar noi ştim că Dick era un tânăr înzestrat cu mult curaj şi că vâta în deşert îi dublase instinctul de prudenţă.

Desigur că nu intenţiona să ajungă la ranch galop, trăgând cu pistolul şi răcnind din răcputeri :

— Cucu... Iată-mă !..

Nu. Dick procedă altfel.

El se ascurse în timpul nopţii în apropierea ranchului. Apoi noaptea, după ce se asigură că nu e nimic suspect prin apropiere, scoase şeaua de pe cal şi mână animalul printre caii ranchului.

Iar el, târându-se la umbra tufişurilor, ferindu-se chiar şi de cow-boy, ajunse în faţa casei.

Intru cât mai fusese pe acolo, cunoştea obiceiurile.

Ştia că după masă, Johnson obicinuia să mai fumeze o ultimă ţigară vorbind cu oamenii săi sau ascultând-o pe fiica lui Edith cântând române vesele sau triste.

Apropiindu-se prudent de casă, Dick evi să treacă pe lângă grajduri.

El ştia că pe acolo sunt meişi, şi totdeauna se ferea de meişi.

Se strecură în grădiniţa din faţa casei, şi din boschet ajunsese lângă scara de lemn vopsită în alb.

Apoi Dick ascultă.

Nu se auzea nici un sunet de pian, nici un cântec...

Atunci el se ridică încet şi ascunzându-se după un trunchi de copac puţin arunca o privire prin uşa larg deschisă, în cameră.

Aşa cum se şi aştepta, îl văzu pe stăpânul casei într'un rocking-chair, legănându-se încet şi vorbind cu cow-boii săi.

A atunci, ne mai şovăind, Dick înaintă spre casă.

Ca să evite orice surpriză dezagreabilă şi poate un foc de pistol, atunci când ajunsese lângă scară, luă de jos un fruct şi-l aruncă în cameră.

Fruetul căzu lângă Johnson, care desigur că se miră.

Dar obişnuit şi el cu şireteniile oamenilor din preerie, îşi spuse că în America chiar, copacii fructiferi, cu tot progresul realizat, încă n'au ajuns până acolo încă: să-şi svârleşe ei înşişi fructele în mâna consumatorilor.

Deci însemna că-l svârleşe cineva ca pe un semnal.

Nu era un duşman.

Căci un duşman n'ar fi asvârlit un fruct ci glorie.

Deci era un semn din partea unui prieten sau cel puţin din partea cuiva ce venea cu intenţii paşnice, dar lua precauţii ca să-şi anunţe vizita, şi ca să nu pricuiască o surpriză.

Atunci Johnson se sculă și veni la ușă.

— Intră, spuse el simplu.

Dick răspunde :

— Eu sunt.. Dick..

— Bine.. D-ta.. Vino.

Johnson înțelese că Dick era încă ascuns, așteptând să afle dacă nu era nici o primejdie.

Johnson îl liniștește :

— Poți intra..

Atunci, din doi pași, Dick fu în cameră.

Johnson închise cu prudență ușa după el.

Apoi urmară călduroase și prietenești strângeri de mână.

Dar Miss Edith rosti :

— Trebuie să fii mort de foame ?

— Da, Miss Edith, bunul d-tale suflet a ghicit adevărul. Mor pur și simplu de foame. Iată cinci zile de când rătăcesc prin deșert, hrănindu-mă cu iarbă..

După ce se sătură și după ce-și aprinse o țigară, după care deasemeni jinduise în ultimul timp, în fața cowboy-lor, în fața lui Mrs. Johnson și a lui Edith, el povesti evadarea sa și fuga prin deșert.

Se răsă cu poftă de aventura misterioasă a Samy Snarry.. de revolverul cu ghioaște oarbe.. de căderea de pe cal..

Dick încheie :

— Acest om bizar, desigur că ajutat de complici, m'a ajutat să evadez, pentru ca ulterior să mă predea și să încaseze prima.

— E indiscutabil.

— Ei au voit să pună mâna pe mine... dar eu le-am șters-o de sub nas.

Apoi, Johnson îi povesti lui Dick că după evadarea sa, Dick Diavolul... începuse să răspândească teroarea în Arizona.

— Bine. Dacă n'ai fi fost convins, aceasta trebuie să-ți dovedească că nu sunt eu banditul acesta.

— Într'adevăr.

Atunci Dick declară :

— M'am întors pentru ca eu, Dick, să pun capăt isprăviilor lui Dick Diavolul.

— Da.

— Fiindcă atâta timp cât va exista Dick, eu nu mă voi putea întoarce acasă să-mi iau ranchul în stăpânire.

— Într'adevăr.

— De data aceasta, dacă sunt iar prins, după lege, voi fi executat imediat.

— Așa e.

— Deci trebuie să acționez rapid și sigur.

— Exact.

— E absolut necesar să-l prind pe omul acesta.

— Da... e salvarea d-tale..

— Viața mea însăși e în joc.

Johnson îi spuse pe un ton grav :

— Te poți baza pe noi, Dick..

— Mulțumesc.

— După cele ce s'au petrecut între noi, s'au creat legături sfinte.. noi trebuie să-ți ajutăm.

Oamenii mei și cu mine îți stăm la dispoziție.

Dick îi strânse călduros mâinile.

— Mulțumesc, spuse el emoționat, mulțumesc.. dar sarcina aceasta o voi îndeplini singur..

Dacă voi reuși, va fi perfect.. Dar dacă nu, de data aceasta d-ta și oamenii d-tale veți fi condamnați fără milă în calitate de complici ai mei.

— Vom vedea.

— Nu. D-ta ai familie.. avere.. nu pot primi s le răsti toate pentru mine care sunt un străin.

Johnson strigă răzând :

— Noi, străini?... Păi, n'am fost camarazi de închisoare..

Dar Dick răspunse :

— Să lăsăm gluma. Ceeace cer eu de la generoasa d-tale prietenie este calul meu.. un echipament, arme, ceva bani.. Cât despre rest, va avea Dumnezeu grijă.

— Bine, spure Johnson, toate acestea le vei avea mâine.. Ne trebuie timp ca să le pregătim.. Până mâine vei s'a aici.. Nu cred să ai de ce să te temi. Ai nevoie de odihnă.. Știi unde e camera d-tale, du-te la culcare..

Ne încrezându-se în servitori, însăși Mrs. Johnson și Edith îl pregăteau camera.

Nimeni nu-l putea recunoaște pe Dick cu barba lui reagră și deasă care-i schimba absolut fizionomia.

Era mai bine așa.

Deci, păzit bine de găzdele sale, Dick se duse la culcare.

Deși nu mai era obișnuit să se culce într'un pat.

Într-o cameră, nu întârzie să cadă într'un somn adânc, din care abea putu fi trezit a doua zi dimineață.

Cowboii prieteni care erau de statura lui Dick, își puseră garderoba la dispoziție și se alcătui un bun echipament de west-man.

Șeile nu lipseau la ranch.

Se luă oca de la calul lui Samy, care fu păstrat printre caii ranchului.

Și fu pregătit calul pe care-l cumpărase Dick înainte de a fi arestat.

Totul fu gata pentru echiparea de a doua zi.

Dar, din prudență, Johnson nu voi să l lase pe Dick să plece imediat.

— Am trimis, spuse el, trei oameni de ai mei ca să facă o recunoaștere în împrejurii. Să așteptăm întoarcerea... Vom ști dacă nu e nimic suspect. Atunci o să te las să pleci cu mai puțină neliniște.

Apo îi furniză lui Dick toate informațiile asupra oamenilor din partea locului.

Li arătă pe o hartă trecătorile și potecile secrete care-i puteau folosi.

În sfârșit ducând amabilitatea până la capăt, îi dădu o scrisoare de recomandare către unul din prietenii săi, Will Osborn, din orașul Farlill, cu care avea legături de afaceri.

În scrișoarea aceasta, îl prezenta pe Dick ca pe unul din cow-boii săi veniți să-și procure materiale de la oraș.

În felul acesta, dacă ar fi fost arestat, Dick posedă un document de identitate.

Apoi ea să umple clipele de așteptare, Miss Edith se așeză la pian și cântă câteva romane frumoase. Seara, oamenii se întoarseră din recunoaștere. Ei nu văzuseră nimic suspect. Deci, după dejun, Dick putea pleca liniștit. Oamenii nu văzuseră nimic.. Dar primejdia nu era din afară. Ea era chiar în casă.. Metizul văzuse și acum totul..

CAP. XIX

Legen este formată

Acest Esteban Munoz, pe care ziaristul Bridgepont veni să-l vadă la Guadalajara din partea lui Dick Madison, era un om brav și demn.

Din fericire, atunci el se afla pentru afaceri, chiar în orașul Paso del Norte.

Acest brav mexican, tot din fericire vorbea bine englezește.

Bridgepont îi spuse ce-l aducea la Paso del Norte. Esteban Munoz sări în sus.

— D'gol... (căci el îi spunea lui Dick, Digo) un tâlhar, un asasin.. ce nebunie, e cel mai bun băiat de pe pământ, cel mai viteaz, cel mai curajos și cel mai vesel tovarăș !.. Să fie spânzurat !.. E o nebunie !..

Bridgepont obținut de la Munoz asigurarea că va putea justifica prezența lui Digo în Mexico timp de mai multe luni.

Toamă în lun'le în care faimosul Dick-Diavolul comisese cele mai mari tâlhării ale sale.

Atunci, Bridgepont îi telegrafie triumfal judecătorului să suspende execuția.

El îl asigură că va aduce dovezile nevinovăției lui Dick Madison.

Esteban Munoz puse în mișcare cerul și pământul ca să-i furnizeze lui Bridgepont mărturie în favoarea lui Dick. El făgădui chiar, că dacă va fi necesar, va veni să depună în persoană în fața tribunalului ca să-l salveze pe Digo.

Bridgepont și Munoz, obținută probe privitoare la șederea lui Dick la datele menționate în actul de acuzare.

Acum afară de o părtinire oarbă și o dorință absolută de al spânzura pe Dick, justiția nu putea șovăi. Nu mai încăpea nici o îndoielă cu privire la nevinovăția condamnatului la moarte.

Bridgepont, se întoarse deci la Sandburg cu documentele sale prețioase; el nu mai putea de bucurie, căci era cea mai frumoasă afacere din cariera sa de reporter.

El alergă zi și noaptea. Mașina nu zbura atât de repede pe cât ar fi dorit-o el.

În sfârșit, ajunse la Sandburg.

Era dis de dimineață.

Bără să aibă scrupulele pe care le-ar fi avut un european în acest caz în care fiecare clipă cântărea enorm, el se duse la judecător și-l sculă din somn.

Un judecător pe care l sculă din somn nu e nic odată bine dispus.

Un judecător în pijama, nu e deloc impozant.

Ce e drept, e absolut ridicol să te gândești că nu numai onoarea, dar și libertatea și viața unui om depind de un om în pijama care cască și e într-o dispoziție de câine.

În ardoarea sa pentru cauza lui Dick, Bridgepont nu dormise trei nopți.. El se întorcea zdrobit de oboseală, mort de foame, cu hainele mototolite, pline de ulei și de praf.

Când îl văzu apărând pe judecătorul în pijama, se repezi la el și-i scutură mâna de parcă ar fi voit să i-o scoată din umăr.

— Am dovada nevinovăției lui Dick, strigă el cu voce care făcu să se clatine casa.

— Ah! spuse judecătorul căscând.. de așa m'ai trezit?

— Natural. Dovezile, toate mărturiile sunt semnate și autentificate.

— Asta mi-e egal.

— Cum ți e egal.. când un om e în închisoare.

— El nu mai e în închisoare.

Bridgepont se uită complet zăpăcit la judecător.

Nu înțelegea nimic și se întreba dacă, luat pe ne-pusă masă, judecătorul se trezise complet..

Dar, între două căscături, judecătorul se explică:

— Dick nu mai e la închisoare.. N'a fost executat.. fiindcă înainte chiar de a primi telegrama d-tale, acest condamnat la moarte, în dimineața zilei când urma să fie spânzurat, a șters-o..

— A evadat?..

— Da.

Bridgepont scoase urale de bucurie și începu să țopăie dansul de sărbătoare a caraibilor.

— Evada!... Ah! a evadat... ce băiat de treabă..

Și-l întreabă pe judecător:

— Bine. Dar acum unde-i?

— Nu știu.

— Bine! O să-l caut.. Vreau să-l revăd, să-l felicitez.. să fac un reportaj senzațional.. ah! ce băiat de treabă!..

— Da.

— Vezi prea bine c'ar fi fost păcat să-l spânzuri.

— Da.

— Ai fi avut remușcări toată viața.

— Natural.

— Trebuie să-i fiți recunoscător pentru evadarea lui.

— Absolut.

— Bine. Atunci.. Vă voi încredința documentele originale.. am luat o copie.. și fotografii pentru ziarul meu. Le remit în mâinile d-voastră pentru revizuirea procesului.

— Bine, lasă-le.. O să le văd și voi lua toate măsurile.

Judecătorul luă hârtiile pe care i le dădu Bridgepont și le puse într'un sertar.

— Acum, spuse reporterul, domnule judecător, luați loc.. pardon.. vreau să spun duceți-vă la oîicare..

Judecătorul îi opri.

— Vă reamintesc, îi spuse el căscând mereu, că legea este formală.

— Natural... și cu aceste dovezi, ea nu poate de cât să proclame nevinovăția lui Dick.

— Fără nici o îndoială... dar...

— Ce fel de dar ?

— Viam spus... legea este formală.

— Bine.

— Oricum condamnat la moarte care evadează, dacă e prins, este executat mediat fără judecată.

— Dar cu aceste dovezi de nevinovăție ?

— Condamnatul la moarte Dick a evadat înainte de-a sosi aceste dovezi de nevinovăție.

— Ce are a face, din moment ce acum ele sunt aici...

— Are a face, fiindcă Dick trebuie să dea socoteală pen'ru evadarea lui... și dacă e prins, legea este formală.

— Il veți executa ?

— Imediat.

— Și pe urmă o să-l grațiați .

— Desigur..

— Dar e o nebunie !...

— Așa e legea.. legea este formală...

— Atunci ?

— Atunci, trebuie ca Dick să nu se lase prins sau să n-l aducă pe cel care, în locul lui, a comis crimele pentru care l-am condamnat.

— Ah ! bine.. ah ! foarte bine..

Cu aceste cuvinte, Bridgepont îl părăsi cător.

Ajungând în stradă, reporterul își spuse :

— Văd că nu mi-am terminat munca.. Acuma

trebuie să pornesc în căutarea lui Dick... să-l găsesc ca să-i povestesc întrevederea mea cu judecătorul, să-i spun să nu se lase prins, el trebuie să o știe.. Dar că nu va putea fi liniștit și nu va putea trăi în pace decât dacă-l predă pe cel care-a comis crimele de care e acuzat. Trebuie deci ca Dick Madison să-l aresteze pe Dick-Diavolul..

După cum vedem, bravul Bridgepont voia să-i comunice lui Dick, exact ceea ce Dick luase hotărârea să săvârșească cât mai rapid posibil.

Ceea ce era mai dificil acum pentru Bridgepont era să-l găsească pe Dick..

— Bine, își spuse Bridgepont.. sau voi fi nedemn de reportaj sau îl voi regăsi cu rapiditate pe prietenul meu, banditul Dick..

CAP. XX

Bridgepont acționează

Bridgepont se întoarse imediat la hotel ca să se schimbe, să se radă, ca să nu mai semene cu barba lui de mai mult de trei zile cu un west-man.

În baie, începu să elaboreze un plan de acțiune.

Cum să afle unde se ascundea Dick ?

El se gândi :

— Dick s'a dus probabil să ceară ajutor și bani la ranchul său, la Red Rock.

Dar pe urmă se răzgândi :

— Nu.. Nu s'a dus acolo.. E prea deștept să o facă. Grantul său a avut la judecată o atare atitudine,

Încât Dick trebuie să fi înțeles că are în el nu un aliat ci un dușman...

Reporterul se gândi mai departe :

— Haidem la solicitor... Solicitorul l-a apărât atât de bine încât el a ajutat să fie condamnat... Și asta e un trădător.

Și Bridgepont, săpunindu-se bine, se întreabă :

— Oare girantul și solicitatorul nu cumva or fi făcând parte dintr'un complot a cărui victimă e Dick ?...

Gându-și acesta îl făcu să întrevadă încă un reportaj senzational, și se frecă solid cu săpun.

Dar de unde să-l ia pe Dick ca să discute cu el toate astea ?

El își spuse :

— Ex stă doi oameni care m'ar putea îndruma : bunul Șerif și bravul Johnson.

Ideea aceasta i se păru atât de extraordinară, în cât fu pe ce să răstoarne baia.

— Da, își spuse el, spălându-și săpunul, da Johnson... iată gândul cel bun... dar se știe că Dick și Johnson sunt prieteni... Probabil că se va bănuî că Dick se va duce în primul rând la Johnson ca să ceară adăpost...

Ce e drept, era o prezumție foarte logică, foarte plauzibilă.

Desigur că poliția, care îl urmărea pe Dick, se gândise din capul locului la aceasta.

— Dec, își spuse Bridgepont, frecându-și spaiele cu un prosop răsucit, nu acolo trebuie să-l caut.

Dick e prea șiret ca să intre singur în gura lupu-

lui... sau doar a trecut pe acolo... de altfel poliția cred că supraveghează atent ranchul lui Johnson. N'as face altceva decât să-mi pierd timpul.

Dar fiindcă voia să-l vadă totuși pe Dick, întreprinzătorul reporter avu altă idee.

Și aceeaș'a îi venea pe când își punea butonul guler, adică atunci când fu gata de plecare.

El termină iute cu îmbrăcatul, și aproape alergând, cu pași mari, coborî treptele, sări în mașina sa și se îndreptă cu viteza maximă către Polce Station din district.

— Numai să-l găsesc încă pe bravul Patkey !
birou, își spuse el pe drum.

De nădejdie, bravul Patkey nu plecase încă în inspecție, și totmai își sfârșise curierul.

Bridgeport se repezi la el cordial.

— Hello Sheriff !... Ești un bărbat excelent... Cred că ai să-î poți face plăcere ziarului meu, făcându-mi un mare serviciu..

— Dacă e posibil, de ce nu..

— Mulțumesc. Uite.. Alerg după Dick..

— Și eu.

— Bine, putem alerга împreună, numai să mă lași pe mine să sosesc pr mul..

— Pentru ce ?..

— Mai întâi pentru ziarul meu.. iau un
terview cu câteva fotografii...

— Bine, și pe urmă ?..

— Ca să-î spun că am toate dovezile nevinovăției sale..

Șeriful sări de pe scaun :

— Ai d-ta probele acestea?..

— Le am în regulă... iscălite...
cutabile!..

— Trebuie să i le dăm judecătorului.

— I le-am și dat.. N'am păstrat decât copii
grafiile acestea... Uită-te și d-ta.

Bridgepont puse pe biroul Șerifului piesele d-o
côsarul nevinovăției condamnatului la moarte.

Șeriful le studie îndelung, cu atenție.

Bridgepont îi povesti cum și le procurase și în-
cheie cu vizita la judecător.

— Judecătorul mi-a spus, că-l va declara cu plă-
cere pe Dick nevinovat.. dar mai întâi îl va spân-
zura.. fiindcă legea e formală.

— Exact.

— Da, dar ca să ne ferim de lege, Dick trebuie
să-l predea pe adevăratul vinovat care va fi spân-
zurat în locul său.

— Absolut. Și trebuie ca în nici un caz Dick să
nu se lase prins înainte de această predare.

— Natural.

— Da, dar tot eu am fost însărcinat cu prinderea
lui Dick.

Bridgepont strigă vesel:

— Hurrah! Așa mai zic și eu..

— Da, dar nu e prea bine pentru Dick..

— Dece, din moment ce d-ta știi că el este nevi-
novat.. n'o să-l arestezi..

— Iartă-mă.. Eu, știu că e nevinovat.. Am știu-
t-o chiar înainte de dovezile d-tale.. Am spus-o la
Tribunal.

— Mi-aduc aminte.. D-ta ești un bărbat excelent, curajos.. un om cumsecade..

— Fac și eu ce pot.

— Bine.

— Dar am primit ordin formal.

— La fel de formal ca și legea..

— Exact.. ordin formal.. să-l arestez pe Dick Madison.. datorită mea este să-l arestez pe Dick Madison.

— Chiar știindu-l nevinovat?..

— Asta nu mă privește..

— Oh!..

— Nu. E treaba judecătorului..

— Prin urmare.. D-ta?

— Eu trebuie să pornesc în expediție ca să-l arestez pe Dick Madison.. Iată.. Și o să-mi dau toată osteneala ca să-l arestez pe Dick Madison.

Într'un elan de furie și dezamăgire, bunul Bridgmont trimise la toți dracii legile formale, magistrații scrupuloși, șerifii sclavi ai datoriei.

— În sfârșit, exclamă el, cu unul știu că trebuie în mod formal să-l salvez pe acest nevinovat..

— D-ta ai dreptul.. Ași spune chiar.. că e datorită d-tale..

— Absolut.. Imi voi îndeplini această datorie.. pentru aceasta trebuie să vorbesc cu Dick..

Dar cum să-l găsesc?.. Unde să-l întâlnesc?..

Șeriful începu să râdă.

— Suntem amândoi în aceeași situație, deci pentru un motiv diferit. D-ta trebuie să-l întâlnești pe Dick, ca să-l ajuți să scape, eu ca să-l prind.. Și nu știm încotro s'o apucăm..

— Nu.. D-ta n'ai ni ! o idee ?...

— Ba da.. am una.

— Care ?

— Acea pe care-o ai și d-ta..

Bridgepont îl privi țintă pe Șerif.

— Să mergem la Johnson ? întrebă el.

— Da. La reporter, la jurnalist, mă pot mărturisii fără să-mi calc datoria, pot lăsa să scape această declarație în cursul unui interview despre banditul Dick-Diavolul..

— Era și ideea mea.. Dar mă gândeam că Dick n'are să aibă curaj să se ducă la Johnson.

— Ba da. A trecut pe-acolo.

— Ești sigur ?

— Am fost acunțați prin telefon..

— Ah.. de un agent de-al d-tale ?

Șeriful scutură din cap.

— Prima instanță pentru prinderea lui Dick îi ispitește pe mulți.

— Nică nu mă îndoiesc, trebuie să fi fost trădat..

— Da !.. Dar are un frumos avans..

— Trebuie să mă duc la Johnson.

— Imediat.. Pleacă repede.. căci trebuie să plec și eu..

Cei doi bărbați își strânseseră mâinile cordial.

Ei se înțeleseseră.

În clipa în care Bridgepont ieșea pe ușă, Șeriful îi spusese :

— În orice caz avertează-l pe Dick și pe Johnson.. Să se ferească de careva din apropierea lor.

— Mulțumesc..

Apo! Bridgepont nu mai șovăi. El se sui în mașină și plecă cu toată viteza spre ranchul lui Johnson.

Acolo fu primit cu toată pritenia.

Și află vestea cea bună.

Acum știa unde e Dick.

Johnson îi spuse :

— I-am dat lui Dick o scrisoare de recomandare pe lângă un prieten de al meu.

— Foarte bine.

— O să-ți dau și d-tale una către Will Osborn, la Farhill... E un om excelent, un prieten sigur. El o să-ți spue unde se află Dick..

— Perfect.. perfect..

Dar la rândul său, Josua Bridgepont îi recoman-dă fermierului: să fie atent.

— În apropierea d-tale e un trădător, spuse el. Johnson sări în sus.

— Imposibil ! Sunt sigur de oamenii mei.

— Prima e mare, ispititoare..

— Nu pentru oamenii mei..

— Șeriful Patkey m'a însărcinat să te avertizez.

— Mulțumesc. Șeriful trebuie să se înșele.. Dacă e o trădare, ea nu e a unui om de al meu.

— Cu atât mai bine.. Dar fi' atent totuși... Johnson nu spuse nimic pen'ru moment.

...Fiindcă era târziu. Mrs. Johnson nici nu vo' să audă de plecarea lui Bridgepont.

— Ve' pe'rece noap'tea a'ci. ! spuse ea. Ți s'a progă'tit camera în care a dormit Dick.

— Camera în care a fost arestat ?

— Exact.

— Oh, atunci rămân !.. Ce frumos reportaj !.. să dorm în patul lui Dick-D'abolul. Mulțumesc.. Mi-e de mulțumiri !..

CAP. XXI

Capcana trădătorului

După ce rămase singur, Johnson îi spusese soției sale :

— Draga mea, o să te rog să-mi pregătești un pachet cu ceva de ale mâncării.

— Pentru tine ?

— Nu. Să-l pregătești ca și cum ar fi de mâncare pentru un om care lucrează singur într'un ogor îndepărtat.

— Da. Înțeleg.

În timp ce soția sa îi pregătea pachetul, Johnson deschise ușa și chemă :

— Harry... Ești acolo ?

— Da.

— Bine. Vino aici trebuie să-ți vorbesc..

Harry era ajutorul ranchman-ului și șeful trupei de cowboys.

— Harry, băte. Ascultă.

— Ascult.

— Prima dată când a fost aici Dick Madison, am fost mirați de arestarea lui aici. Nu știam cum a aflat poliția de prezența lui.

— Așa e.

— Ei bine, acum știu.

— Foarte bine.. Cum s'au petrecut faptele?

— Josua Bridgepont mi-a spus că știe din sursă sigură că printre noi se află un trădător.

Harry sări în sus.

— Imposibil, exclamă el.

— Și totuși, așa e. Aici e un trădător.

— Nu printre cow-boys.

— Prima e frumoasă, ispititoare.

— Nu pentru cowboys, repetă convins Harry.

— E exact ce i-am spus și eu lui Josua Bridgepont.

— Niciodată un cow-boy nu va comite o atare murdărie pentru bani.

— O știu. Dar totuși, printre noi se află un trădător, din moment ce poliția a fost încă odată informată de prezența lui Dick la ranch.

— Atunci, aveți dreptate, spuse Harry pâlind. Există un trădător.

— În mod sigur.

— Dar eu persist să afirm că nu e un cowboy.

— Din nefericire, spuse Johnson, la ranch nu sunt decât cowboys.

— Indienii? sugeră Harry.

— Nu, căci după spusele lui Bridgepont, s'a fumat, ori indienii nu știu să telefoneze.

— Deci, e un metis.

— E concluzia la care am ajuns și eu, rosti son.

— Nu m'ar mira să fie unul din metișii noștri. Majoritatea sunt oameni de ispravă, dar sunt și câțiva în care n'am încredere.

- Nic' eu.
- Mai ales acela de la grajduri..
- Mazuga ?
- Da, Mazuga. E cel mai deștept, dar are o mulțime de vicli.. E jucător..
- Deci ca să încaseze prima..
- E capabil să trădeze.
- Uite ce-am plănuit.. Dar pentru asta, băiete, o să trebuiască să sacrifici câteva ore de somn..
- Nu con'ează.. Ce trebuie de făcut ?
- Mrs. Johnson a preparat un pachet cu mâncare. Trebuie să te prefaci că-l duci, astăseară, în secret.. lui Dick.
- Am înțeles.
- Urcându-te pe cal să-i spui misterios camaradului tău Paddy că o să lași pachetul la locul convenit cu Dick.
- S'a făcut.
- De pldă la albăa lui Dryniver.. lângă boschetele de lauri.. Să spui că acolo va veni Dick zilnic să la mîncarea.
- Perfect..
- Paddy căruia o să-i lași supraveghierea, o să te ajute în mîșunea ta..
- Supraveghîindu-l dîscret pe metisul pe care-l bănuim..
- Vom ști cum acționează metisul și vom reacționa în consecință.
- Ne-am înțeles.
- Intr'adevăr, în toată noaptea, Harry veni la grajduri să-și ia calul.

Era un fapt obicinuit în toate ranchurile și metisul n'avea de ce să se mire.

Dar el trebuia să audă ceea ce Harry îi va spune confidențial lui Paddy.

Și dacă era un trădător, desigur că va cădea în capcană.

Deci, în tot'ul nopții, Harry își înșeuă calul.

— Stai liniștit eu sunt, îi spuse el metisului.

Metisul se culcă la loc, dar fu atent la cele ce vor urma.

Se prefăcu că doarme, dar ciuli urechile.

A atunci, Harry îi spuse 'n șoapă lui Paddy :

— Mă duc la Dryriver să las în boschetul de lauri pachetul acesta cu mâncare.. D'ek va veni mâine să-l ia.. La fiecare două zile voi proceda la fel.

Nu vorbi nimănui de aceasta.

Apoi plecă.

Paddy se ascunse în apropierea grajdurilor.

El așteptă destul de mult.

Dar până la urmă îl văzu pe Mazuga plecând de furș.

Metisul se strecură tăcut în curtea ranchului.

Paddy îl urmări, ascunzându-se și el în umbră.

Îl văzu pe Mazuga îndreptându-se spre unul din parcurile unde dormeau caii afară.

Metisul sări rapid pe un cal și plecă în galop spre primul post care se afla, după cum știm, la o depărtare de câteva mile de ranch.

La acest post, care era o stație pentru diligența care face curse între Farhill și Sandburg, se afla un Șerf bătrân, în legătură cu poliția oficială din

Sandburg. Lui îi făcuse Mazuga cele două denunțuri.

Și tot lui i-l făcu și pe al treilea pe care Șerif se grăbi să-l telefoneze la Sandburg.

I se răspunse că Șeriful Pattkey și oamenii erau în drum spre ranch.

Șeriful, notă conștiincios declarațiile metisului.

Când va apărea Patkey, îl va conduce el însuși la boschetul de lauri de pe Dry river.

Nădăjduia că mulțumii indicațiilor metisului, banditul va fi înfățișat prins.

Crezând că a și pus mâna pe primă, Mazuga se întoarse fericit la ranchul Johnson.

Paddy, la pândă, îl văzu furișându-se cu aceeași suplețe de pisică.. sau de indian..

Apoi, toată lumea se duse la culcare.

După puțin timp, Harry se întoarse și el la ranch.

A doua zi dimineața, Paddy raportă manevrele lui Mazuga.

Johnson îi spuse :

— Bine. În cursul zilei să te duci cu Harry la Dryriver și să așteptați acolo poliția. Vom vedea dacă metisul ne trădează cu adevărat. Și vom avea dovada trădării sale.

Desigur că Harry nu lăsase pachetul în boschetul de lauri, căci, dacă poliția ar fi găsit acolo un pachet.. ar fi avut o dovadă de complicitate între Johnson și Dick.

În zor, bunul Josua Bridgeport își luă rămas bun de la amabilele sale gazde.

El se sui în mașină și plecă în viteză spre Farhill.

Dar, mergând, Bridgepont își spuse :

— Știu unde și cum să-l găesc pe vechiul meu prieten Dick.. Deci nimic nu mă mai grăbește.. dacă ași face un ocol.. Dacă m'ași duce până la ranchul Redrock.. în domenul părintesc a lui Dick-Diavolul ?..

Ce e drept, era o idee.

— Desigur, se gândi Bridgepont, nu-l voi găsi acolo pe bravul meu prieten Dick.. Dar îl voi întâlni pe acel straniu girant care, ca să-și salveze stăpânul, i-a dat o lovitură teribilă, în timpul procesului.

E adevărat că acest James Lawson era un om curios.

— E ceva neclar, își spuse Josua Bridgepont. Trebuie să fie vre-o combinație necurată, un calcul perfid.

Deci, în drum către Farhill, Josua o apucă spre Redrock, în direcția ce i se indicase la ranch.

La Redrock ajunse spre seară.

James Lawson, girantul, nu se afla la ranch, ci, ca în fiecare seară, era în inspecție.

Un indian se duse să-l caute cu cartea de vizită a reporterului.

Între timp, Josua Bridgepont putu să constate ce deosebire mare era între ranchul lui Johnson și acesta.

La Johnson totul era deschis, cu sinceritate.

Aici, totul era închis.

În fața fiecărei porți era un cowboy, un indian, sau un metis, ce-și făcea de lucru, dar care păzea fiecare ieșire.

— Oh, oh, se gândi Josua Bridgepont, lată o casă unde cur oșii nu prea sunt iubiți.

Dar fap'ul acesta nu-l emoționează deloc.

Și fiindcă nimeni nu-l poftise să intre 'n casă să se răcorească, să se odihnească, rămase în mașină.

Și ca să-și treacă vremea, luă câteva fotografii ale casei în care se născuse Dick și în care și petrecuse o parte din tinereță.

CAP. XXII

Farsa dela Redrock

Când indianul îi dăte girantului cartea de vizită a lui Josua Bridgepont, acesta tresărește.

El o arată oamenilor săi care tresăriră și ei.

— Ce naiba o fi căutând?... spuse James Lawson.. De ce a venit aici?... Bridgepont așa e reporterul care l-a fotografiat pe Dick-Diavolul.

Auzind aceasta, cowboyii izbucniră în râs.

— Oh! spuseră ei, e un băiat smecher!..

James Lawson îi spuse unuia din oamenii săi:

— Du-te tu la ranch.. Primește-l bine pe reporter.. Spune-i că mă 'ntorc cum termin inspecția..

Cow-boy-ul plecă în galop.

— Voi, le spuse girantul celorlalți, mai spălați-vă puțin.. n'ar strica să vă radeți... și să veniți după masă să mi spuneți bunăseara. Asta ca să facem atmosferă cât mai plăcută la ranchul Madison..

— Ne-am înțeles..

„Cow-boy-ul sosit în galop, în curtea ranchului.
El sări de pe cal și alergă la mașină.

— Cum! strigă el, prefăcându-se mirat, nemulțumit, nu v'a poftit nimeni în casă?..

— Nu face nimic, spuse Bridgepont.

— Ba da, dimpotrivă, Mr. James va fi foarte supărat..

— Lasă că tot nu mi-am pierdut timpul.. Am luat câteva clișee interesante..

— Mr. James vă roagă să-l așteptați câteva clipe.. Sosește.. Iși termină inspecția zilină..

M'a însărcinat pe mine cu onorurile casei.

— Foarte amabil din partea lui.

— Vă rog să mă urmați..

Și în timp ce Josua Bridgepont cobora din mașină, cowboyul strigă spre bucătărie:

— Pregătește ceva răcoritor pentru gentleman.

Cowboyul îl introduse pe Bridgepont în biroul girantului.

Camera nu avea nimic deosebit.

Cowboyul puse înaintea reporterului o cutie cu țigări. Luă și el una, și fumând, îl întreabă pe zărist dacă nu era obosit de drum..

În sfârșit, apărură și James Lawson.

El se rezează cu amândouă mâinile întinse spre Bridgepont, ca și cum ar fi întâmpinat un prieten scump.

Și Josua, înțelegând că trebuie și el să joace comedie, i le strânse deși știa că sunt mâinile unui trădător.

Dar totuși, trebuia să se lase păcălit.

— E o mare bucurie pentru mine, pentru noi toți., exclamă James Lawson, să vă avem aici..

Dar nu vă putem oferi decât o ospitalitate de cow-boys.. Și vă rugăm să ne iertați..

Bridgepont se arătă încântat, spuse că e doar în trecere și că intenționa să plece imediat mai departe.

— Cătuși de puțin.. strigă James Lawson- N'o să vă lăsăm să plecați astfel, noaptea.

— Vă închipuiți, spuse râzând Josua, că prietenul meu Dick-Diavolul ămi va opri mașina, luându-mă drept o diligență?..

Gluma aceasta leftină îi făcu să râdă cu poftă pe girant și pe oamenii săi.

— Vă oprim aici, insistă James.

— Atunci, cu forța.

— Da ! Vreau ca mâine să puteți vizita ranchul.. să vă puteți da și dv. seama de feiul oum e adm. i-strat.. de valoarea pe care i-o dăm.. Vreau să înțelegeți cât e de nebun să alerge după aventuri când ar putea fi atât de fericit aici..

— Sunt cu totul de părerea d-tale.. Dick Madison e nebun !..

În clipa ceeă, Josua Bridgepont crezu că e bine să spună :

— Dar probabil că nu peste mult timp Dick va veni aici.

— Cum asta ? întrebă James.

— Cred că știi că a fugit din închisoare.

— Da ! Am auzit.

— Și că și-a reluat tâlhăriile ?

— Da, așa se pare..

— E fantastic!.. După tot ce i s'a întâmplat.
După condamnarea lui.. să reînceapă..

— Tocmai de aceea trebuie să înceteze..

— De ce vrei să înceteze?... Lui îi place viața aceasta de aventuri.. Și acum când e condamnat la moarte, nu poate decât să o continue.. din moment ce nu riscă nimic mai grav..

— Fără îndoială..

— Și cred că mai știi că dacă e prins, de data aceasta va fi spânzurat fără judecată..

— Da, știu.. Legea e formală..

— Absolut formală..

— Atunci Dick nu se mai poate și va fi prins imediat.. Și spânzurat..

— Dă-mi voie.. replică Bridgepont. Dă-mi
A intervenit un fapt nou.

— În favoarea lui Dick?..

— Dovada nevinovăției sale!

— Oh!.. E posibil.. Nevinovăția sa?..

Dar revenindu-și imediat, gîrantul exclamă:

— Ah, nevinovăția lui Dick.. Oh, vorbiți!.. Ar fi cea mai frumoasă zi din viața mea aceea în care Dick s'ar întoarce aici, nevinovat.. Vorbiți..

Joshua Bridgepont, răspunse liniștit:

— E foarte simplu.. Eu i-am furnizat judecătorului dovezile că în timp ce Dick-Diavolul teroriza Arizona, Dick Madison se afla în orașul Paso del Norte din Mexico..

James Lawson îl întrebă cu vocea stragulată:

— Ai furnizat d-ta aceste dovezi?... Și ce-a spus judecătorul?..

— Judecătorul a spus, răspunse Josua Bridgepont, că le va cerceta. Dar va dura mult.. Știi și d-ta, justiție... merge încet..

— Desigur, va dura foarte mult..

— Și prin urmare Dick nu trebuie să se lase prins înainte de a se face această verificare.

— Desigur, va fi spânzurat imediat.

— Fără o nouă judecată și cu toate dovezile de nevinovăție... pe care nu va fi avut timpul să le verifice..

— Atunci ?

— Atunci, se pare că Dick a fugit fără bani, fără resurse.. Se spune că e la strâmtoare..

— Cu toate ultimele jefuiri ale diligenții.

— Așa se spune.. printre partizanii lui, că va veni să caute adăpost, aici.

— Aici ?

— Păi sigur că da.. doar e la el acasă.. Va veni să ceară ajutor.

Garantul strigă :

— Dar poate fi sigur de întreg devotamentul meu.. și al oamenilor săi..

— Nici nu se îndoiește. Deci, când va veni.. spune-i să fugă imediat.. să se întoarcă imediat în Mexico..

Ajută-l să fugă.. Să rămână acolo până se verifică dovezile și se face o nouă judecată.. care să-l proclame nevinovat..

— Da.. da.. Aveți dreptate.. de o mie de ori..

— De aceea am venit la d-ta.

— Ah, cât de recunoscător vă sunt.. ce prieten

credincios sunteți... Cum vă va putea mulțumi vreodată Dick.

— Oh, declară Josua Bridgepont, eu sunt de pe acum răsplătit prin reportajul meu senzational.

Dar James Lawson adăugă:

— Mă gândesc... că este cineva care ar putea accelera demersurile justiției.

— Cine?

— Solicitorul Fenton.

Josua Bridgepont dădu un pumn în masă strigând:

— Ai dreptate... Mă voi duce să-l vizitez.

— Foarte bine!.. Intre timp, eu o să-l fac scăpat pe Dick. Dacă e nevoie, îl voi conduce cu forța la frontieră.

— În felul acesta... i îl vom salva! chiar fără voia lui..

Încă odată, cei doi bărbați își strânseră mâinile.

Acum, Josua Bridgepont, căpătase convingerea că era mai bine d'eo sută de ori pentru Dick să continue să rătăcească prin preerie, decât să vină să-i ceară ajutor girantului său.

Dar se feri să-și arate convingerile.. Ba chiar dimpotrivă.

James voi să-și trateze bine oaspetele.

— Acum, spuse el, suntem asociați sau complici la salvarea scumpului nostru Dick.

Deci îi oferi lui Josua o masă substanțială.

După masă, conform înțelegerii, cow-boii veniră să-i spună bună seara girantului și-l salutară pe oaspete... James Lawson îi arătă reporterului por-

tretele lui Madison-tatăl și al lui Dick, în rame aurite, la locuri de onoare, în salon.

Și de data aceasta, Josua Bridgeport știu să joace o frumoasă comedie.

El se apropie emoționat de portretul lui Dick:

— Ah, ah! spuse el, iată ceva ce mă interesează în cel mai înalt grad. Portretul lui Dick Madison.

— Acesta e cel autentic, declară girantul. Dick însuși i l-a trimis lui tatăl-său.

Reporterul replică surâzând:

— Autentic. Da.. Poate.. Probabil.

— Cum, nu crezi că e adevăratul portret al lui Dick Madison?

— Da, fiindcă-mi spui d-ta.. Fiindcă d-ta afirmi că l-a trimis însuși Dick.. Da.. Inșă..

— Inșă? întrebă girantul, neliniștit.

Reporterul răspunse:

— Dar acest portret autentic se poate să nu fie portretul autentic al lui Dick.

— Ce vrei să spui?... Din moment ce însuși Dick l-a trimis.

— Tocmai de aceea.. Dick știa perfect că acest portret autentic va fi arătat prietenilor, vizitatorilor și pus la vedere în salon.

— Atunci?

— Atunci, e foarte simplu. C'ne-ți dovedește că Dick însuși a pozat pentru portretul său autentic?

Auzind acestea, James Lawson și oamenii lui săriră 'n sus.

— Cum! Cum! Să nu fi pozat Dick pentru portretul său autentic?

— Nimic nu o dovedește..
I-a trimis lui taică-su.

Josua adăugă :

— Aș spune chiar că trimiterea aceasta a unui portret după atâția ani, face ca în spiritul meu ziarist să se nască îndoeli tulburătoare.

— Pentru ce ? Explicați-ne.

— Iată, cât e de simplu. Când a trimis Dick portretul ?.. Exact atunci când Șerifi din Arizona îl urmăreau.. Atunci când se pusese un premiu pe capul său.. Când se oferea o sumă enormă în dolari buni celui ce va ajuta să fie prins.

— Foarte exact.

— Motivul e limpede.

— Nu încă.

— El a pus să fie fotografiat cineva care-i mână foarte mult.

— Cu ce scop ?

— Cu scopul precis de a-i îndrepta pe un drum greșit pe cei ce-și fac v'suri din prinderea lui.

Și trimițând fotografia sa aproximativ autentică, înșela pe toată lumea.. Știți că așa a procedat și în atacul diligenții.. Atunci a fost un Dick-Diavolul autentic.. S'a spus la Tribunal..

— E adevărat.. Da.. Da !.

— A fost un prim Dick autentic în urmărirea căruia au plecat polițiștii. A fost un al doilea Dick, la fel de autentic, care ceva mai departe a oprit diligența.

— Într'adevăr.

— Dar al doilea Dick, mi-a pozat cu multă bunăvoință. Astfel că acum, avem portretul autentic a trei Dick... din care doi, cel puțin, sunt fiecare adevăratul Dick.

— Perfect.

Josua adăugă:

— Iar la Tribunal am avut un alt Dick ce pretindea că are ochi verzi în timp ce unul din Dick-Diavoli are ochii negri... Ceeace face exact patru Dick-Diavolul autentic.

Reporterul încheie:

— Și acum te întreb dacă d-ta înțelegi ceva din toată afacerea asta. Oricum, ceeace e important e că atunci când unul din adevărații Dick va veni aici, să-l primești bine și să-l ajuți să treacă în Mexico.

Girantul își reînoi protestările de devotament absolut.

Josua Bridgepont nu putu decât să-l felicite pentru respectosul său devotament față de familia Madison.

Apoi se urcă în camera ce-i fusese pregătită și-și petrecu acolo o noapte excelentă.

CAP. XXIII

Boschetul de lauri

A doua zi dimineața, girantul îl conduse pe reporter și-i arătă proprietatea.

— Averele Madisonilor, declară el, acum e mai mult decât dublă.

— Ceeace dovedește că ești un girant în aceeași măsură pr'ceput pe cât ești de devotat.

Josua Bridgepont putu fotografia în voe.

Acum știa tot ce voise să afle. Ne mai voind să piardă timpul, se pregăti să-și ia rămas bun.

La plecare, Lawson se puse cu totul la dispoziția sa pentru tot ce va avea nevoie în timpul anchetei. Apoi îl sfătuî pe Josua să se ducă să-l vadă pe solicitator.

— Făceți în așa fel, spuse el în cele din urmă, ca stăpânul nostru să se întoarcă în curând... Noi, cei de aici, vă vom fi cu toții recunoscători.

Dar când mașina reporterului se pierdu în depărtare, girantul și oamenii săi se prîvîră cu neliniște.

Între timp, la ranchul Johnson, se petreceau alte fapte, care, deși diferite, erau în strînsă legătură cu acestea.

După cum știm, Josua Bridgepont, datorită rapidului său automobil, avea un mare avans asupra Șerifului și a oamenilor săi care veneau călări.

Șeriful Pattkey, de îndată ce apărură la stația de diligență, celălalt Șerif alergă la el și-i spuse repede :

— Nu descălecați !

— De ce ?

— Il vom prinde pe Dick... imedî ! O să-l dibuim ca pe o pasăre în cuibul ei.

— Ah ! Ah ! D-ta știi unde e cuibul băiatului ăstă șiret ?

— E la boschetul de lauri.

— De unde-ai aflat informația asta senzațională? Atunci, celălalt Șerif povestește toate amănuntele întrevăderii sale cu metisul Mazuga.

Pattkey clătină din cap și spuse :

— N'am nici o încredere în corectura aceasta. E un trădător pe care-l bănuiesc că lucrează și pentru Dick.

Celălalt Șerif protestă :

— Imposibil..

— Ba e perfect posibil !.. declară Pattkey.. A dovada din moment ce ți-a mai dat o informație despre Dick.

— Într'adevăr.

— Ori, informația era falsă..

— Nu spune că nu.. Dar n'a fost din vina lui.. Și de data aceasta prima e prea frumoasă pentru ca informația să nu fie adevărată..

Pattkey declară :

— În orice caz, datoria mea este să veri informație.

Bine.. Boschetul de lauri nu e prea departe de drumul nostru ; vom ocoli pe acolo, dar numai ca să ți dau satisfacție d-tale.

— Sunteți prea amabil.

— Căci, sunt sigur, că nu vom găsi nici urmă de Dick..

— Totuși, metisul mi-a afirmat cu toată certitudinea..

— Metisul merită nu prima, ci un simplu glonte de pistol.. E părerea mea.

Pattkey și oamenii săi, cu acel humor ironic specific poliției americane, îl lăsară pe Șerif să se descurce singur.

Acesta, cu un curaj admirabil, înainta spre tufișul de lauri, târându-se ca un indian pe cărările războiului.

Desigur că nici o detonătură de carabină sau de revolver, nu-i opri mersul.

Însfârșit ajunsese la tufiș.

El se furișă în insuliță, care, într'adevăr, forma o ascunzătoare admirabilă, cu aceleași precauții.

Laurii crescuseră în jurul unor pietre mari, ce formau un fel de peșteră..

Dar nici în insuliță, nici în peșteră, bravul Șerif nu descoperi nici urmă măcar de trecerea unui om..

Foarte dezamăgit, el se întoarse spre Pattkey.

— Ați avut dreptate, îi spuse el.. Nici urmă de Dick..

— Deci metisul acela a mințit, ca de obicei.

Celălalt Șerif înormăi ceva ce s'ar putea traduce prin :

— Am să-i tai eu pofta să mai mintă.

Pattkey se arătă curios să afle în ce fel ; se despărți doar de confratele său și se îndreptă cu oamenii săi spre ranchul Johnson..

Primirea de care avură parte acolo, l-a mirat foarte mult pe celălalt Șerif.

— Sunteți bineveniți în casa mea, le spuse Johnson.

Cowboii se ocupară de poliștii și de caii lor..

Pentru unii pregătiră patură, iar pe ceilalți îi duseră în grajd.

Căci, la invitația lui Johnson, Pattkey și trupa sa rămăseră să și petreacă noaptea la ranch.

Cineva care nu pricepea nimic din toată afacerea asta, era Mazuga, metisul.

Ca grăjdar, el trebui să se ocupe de caii polițistilor. El își închipui că Pattkey venise aici în urma jurnatului său, ca să percheziționeze și ca să pună mâna pe Dick..

La masă, Șeriful Pattkey îi spuse lui Johnson :

— Fără să mă laud cu mirosul meu de polițist, cred că, Dick Madison a fost pe-a ci.

— Într'adevăr, declară fermierul fără să șovăie. Și-a petrecut o noapte aici..

— După evadare ?..

— Da.. La câteva zile după.

— Atunci când Dick-D'evolul își răsfrânge isprăvile ?

— Exact.

Șeriful trase concluzii :

— Deci, dacă întocmai ca mine, n'ai fi convins de nevinovăția lui Dick Madison al nostru, în faptul acesta ai vedea o incontestabilă probă de vinovăție.

— Absolut.

— Eu unul, știu că în timp ce Dick fugea spre Mexico cu Samy Snarry, care nu s'a întors încă, știu că Dick nu putea fi în acelaș timp și acolo și aici..

— Exact.

— Dar oare de ce nu s'a dus Dick în Mexico ?

De ce l a părăsi pe salvatorul său Samy?...
ce trebuie să aflăm...

Johnson îndrăzni :

— Poate s'a grăbit să-și adune el însuși dovezi de nevinovăției sale.

— Sunt de aceeași părere.

Atunci, Șeriful declară sincer :

— Ei bine, eu mă aflu aici ca să-l arestez pe Dick-Diavolul.

— Pe Dick al nostru ?

— Pe el. Da... dar voi îi cerca totuși să pun mâna pe celălalt.

— Hurrah !... Da, pe celălalt... Hurrah !

— Trebuie să arestez un Dick-Diavolul... Bine !
Nădăjduesc să arestez un Dick-Diavolul... Pentru
ca prietenul nostru, condamnat la moarte să poată
 trăi fericit...

— Dacă vă pot fi de vreun folos...

— Mulțumesc.

Șeriful adăugă :

— Trebuie să vă spun că la ranchul vostru se
află un trădător.

— Exact... Și cel pe care-l bănuim... mizerabilul
de metis... a căzut în cursă...

— Într'adevăr... vă confirm că el e trădătorul.

— Bine... socoteala sa va fi încheiată...

Șeriful nu socoti necesar să se mai amestece...

Dar a doua zi, metisul fu găsit aproape mort, lo-
vit de un cal ; fu transportat cu o căruță la oraș.

Dar muri pe drum.

Legile preeriei sunt nemiloase pentru trădători.
Mazuga le cunoștea.
El își cercase noroc dar pierduse.

CAP. XXIV

Don Diego El Mexicano

Între timp, grație rapidei sale mașini, Josua Bridgepont sosise la Farhill.

El se prezintă imediat la Will Osborn, prietenul lui Johnson, pentru care avea și Dick o scrisoare de recomandatie.

Acest Will Osborn era un om la fel de cumsecade ca și Johnson; el îl primii pe reporter foarte bine și-i spuse că nu primise încă vizita lui Dick.

— Bine, spuse reporterul, Dick este prudent. Mai înainte de a veni la d-ta, vrea să se asigure că prin împrejurimi nu e nimic suspect.

— Probabil.

— Și eu am făcut rău, venind la d-ta direct dela ranchul Johnson. Spionii celuilalt Dick pot trage concluzia că Dick Madison e în legătură cu d-ta..

Astfel că Dick, mai prudent ca mine, nu va veni aici prea curând.. În sfârșit, ca măsură de precauție, eu mă întorc la hotelul meu.. Vă rog să-mi telefonați îndată ce aflați ceva despre Dick, căc. e absolut necesar să-i vorbesc.

— Ne-am înțeles.

Josua Bridgepont se întoarse deci la hotelul său. În restaurantul hotelului, printre cei câțiva cîlă-

tori care-și consumau breakfastul, se afla un gentleman mexican care se ocupa cu afaceri cu vite.

Datorită profesiei sale, veșnic în goană după știri, Josua Bridgepont se pricepea de minune să intre în relație cu oamenii cei mai fantastici.

Deci, răspunse la salutul acestui gentleman mexican, care din întâmplare intră odată cu el în restaurant. Apoi fuma o țigară împreună o țigară.

Intr-o grădină publică, pe o bancă mai ferită, adăpost de urechi prea curioase, Josua Bridgepont află cu mare emoție că acest gentleman mexican venea de la Paso del Norte... și că se numea Senor Diego Madisono...

— Diego Madisono!

Bridgepont sări în sus.

— Caramba!... strigă el, ca să pună puțină ouă locale în convorbirea aceea fantastică..

Nu te-ai fi recunoscut niciodată.

— E pentru a doua oară, observă Dick râzând.

— Adevărat.

— Totuși, d-ta m'ai fotografiat.

Bridgepont nu putu decât să râdă.

— Sunt aici de câteva zile, spuse Dick — dar și d-ta, am fost prudent.. Se știe că acest Osboen e un prieten al lui Johnson.. Desigur că oricui ne s'a gândit că voi veni la el.

— Era logic.

— Atunci m'am transformat în acest personaj mexican.. cu barba mea. nimeni nu mă poate recunoaște..

— Foarte bine. Eu nu te-am recunoscut deloc

Bine.. Voi continua deci.. In felul acesta, aseară m'am putut duce la Will Osborn.

El mi-a dat adresa d-tale.. și iată-mă.

Dick adăugă :

— Avem de vorbit mult.

— Da, am să-ți dau o mulțime de noutăți.

— Nici nu mă 'ndoesc.. Dar nu putem vorbi aici...

— Exact. Ce facem ?

— Intoarce-te la hotelul d-tale.. In timpul zilei te voi vizita..

Și după ce-și iuară toate măsurile de prudenții, cei doi prieteni se întâlniră 'n camera lui Bridge pont.

Reporterul îi povesti călătoria sa la Paso del Norte și rezultatul fericit al demersurilor sale.

— Am vorbit cu judecătorul din Sandburg, spuse el.. Dar legea este formală.. dacă ai fi rămas în închisoare..

— Dacă pun mâna pe mine mă spânzură..

— Deși au dovezile nevinovăției d-tale.

— Perfect.. Așa e legea.

Dick exclamă :

— Deci am făcut rău c'am evadat.. dar am avut dreptate să fug..

— Asta e..

— Dar nu e totul, dragă prietene. Toată lumea cunoaște nevinovăția mea, chiar acel excelent judecător.. d-ta aduci dovezi indiscutabile.. dar eu, trebuie să-l predau pe bandit.

— Trebuie:

— Bine. Este ceea ce voi face.

— Îți pot ajuta cu ceva?

— Mă bizui pe devotamentul d-tale.

Atunci Dick declară:

— Sunt doi oameni care în afacerea mea au jucat un rol bizar și inexplicabil..

Bridgepont îi tăie vorba lui Dick:

— James Lawson și solicitorul Fenton.

— Ai ghicit.. Cum ai ajuns la acest rezultat surprinzător?

— Fiindcă sunt reporter..

Atunci, Bridgepont îi povestește lui Dick vizita sa la Redrock.

Dick încheie, râzând:

— Da.. da.. scumpe prietene! Da, acest devotat James Lawson.. îmi este atât de devotat.. încât ar fi gata să se lase spânzurat în locul meu!..

Această idee îl făcu pe reporter să râdă cu poftă.

— Bine, continuă Dick.. L-ai văzut pe devotatul James.. va trebui să-l vezi și pe celălalt devotat.

— Pe solicitor?.. Chiar intenționez.

— În cursul întrevederii, întreabă-l în treacăt, dacă el care a fost avocatul lui Madison-tatăl, știe ce se întâmplă cu averea Madisonilor în cazul decesului moștenitorului Dick..

— Ah! înțeleg prea bine..

— Ași fi curios să-i aflu răspunsul.

— O să-l aflu cât mai curând..

Apoi Dick adăugă:

— Dute deci, să-l vezi pe acest abil solicitor care m'a apărut atât de bine, încât după pledoaria lui

ar fi trebuit să fie spânzurat de două ori..
toarcete aici cât mai repede.

— Pentru ce ?

— Am aflat că se vor executa două transporturi
de pepite de aur.

— Crezi că..

— Sunt sigur că Dick-Diavolul, care, ca și mine
a aflat de aceste transporturi, va ataca diligențele..

— Și nu vei fi d-ta..

Dick își aprinse o nouă țigară și răspunse în spaniolește :

— Eu ? No, Senor.. Eu n'o să mă mișc de aici..
Eu sunt acum Senor Diego.. Toată lumea va con-
stata că n'am părăsit hotelul.

— Perfect... da, perfect.. Foarte bine..

Și conform obiceiurilor sale, Josua Bridgepont
sări aproape imediat în mașina sa și se îndreptă
spre gară..

Solicitorul Fenton își avea biroul într'un al tre-
lea oraș destul de îndepărtat care râvnea la titlul
de capitală comercială a acestei părți din Arizona..
Orașul avea un tribunal în fața căroră veneau a-
proape toate procesele din ținut..

Ajunse la solicitor, pe când acesta se întorcea de
la tribunal.

Fără îndoială că îl aștepta. Poate că fusese pr-
venit de vizita sa.

Ii făcu deci reporterului o primire la fel de căl-
duroasă ca și James Lawson la ranchul Redrock.

Solicitorul știa că prin Josua Bridgepont, vizita
la cabinetul său va fi cunoscută în U.S.A.

Prin urmare el îi dădu ma: detalii decât
nădăjduia reporterul.

Ascultându-l, Josua Bridgepont se gândea :

— Ai spune că e mai degrabă un inculpat care se
apără, decât un om care răspunde la întrebările u-
nui ziarist.

Solicitorul, insistând mereu asupra vechei sale
prietenii cu Joe Madison, vorbi de tristețea pe care
o resimțea pentru purtările lui Dick.

— Ah ! nenorocitul ! exclamă el. Să ai un părinte
atât de cumsecade și să devii un bandit !..

— E îngrozitor..

Solicitorul adăugă :

— A reușit să fugă din închisoare și în loc să fugă
în străinătate și să încerce să-și refacă viața sub un
alt nume.. uite-l că a reînceput isprăvile..

— Da.. da, într'adevăr, e extraordinar..

Și solicitorul declară mâhnit :

— Mă tem că băiatul acesta va sfârși în ștreang.

— Ah ! da ! Și eu mă tem.. Nici nu poate sfârși
altfel.

Atunci, fără să aibă aerul că-i dă vreo importan-
ță, Josua întreabă :

— Dar dacă sfârșește în modul acesta.. dat fiind
că el e singurul moștenitor.. cui îi va reveni acel
mens domeniu ?

Solicitorul nu răspunse.

Bridgepont, continuă pe acelaș ton indiferent :

— Aceasta va fi o afacere foarte plicticoasă pen-
tru bravul și devotatul girant James Lawson..

— Pentru ce ?

Fiindcă nu poate gira în mod indefinit o proprietate fără proprietar.

— Asta e just.

— Dar e probabil.. cel puțin așa cred.. că tatăl acestui fiu denaturat a prevăzut acest caz dureros.

— Probabil.. Dar eu nu știu..

— Mi s'a spus că Madison îl iubea pe James, ca pe un fiu..

— Exact..

— Că ar fi spus la o mulțime de persoane.. dacă fiul său ar dispărea..

— It va lăsa lui James, pe care-l va adopta.. toată averea sa.

— Intr'adevăr aceasta era intenția sa..

— Mi s'a spus că d-ta, solocatorul și prietenul lui Joe Madison, ai redactat un testament în acest sens.

Solicitorul tresări fără voce.

— Oh ! oh !.. spuse el, oamenii care spun aceasta merg prea departe.. Nimeni nu poate cunoaște secretele cabinetului meu.

— Fără îndoială. Dar din moment ce Joe Madison o spuse prietenilor săi, nu mai e un secret..

— Intr'adevăr..

Josua Bridgeport îl întreabă :

— Eu, respect discreția d-tale profesională.. Dar ași vrea să știu doar, dacă pot avea dreptul în caz că se va produce un accident fatal — să spun în ziarul meu că moștenitorul averei lui Madison-tatăl este James Lawson.

— E o chestiune delicată, nu vă pot autoriza.

— De acord !.. Dar îngădui-mi să sper că dacă

după executarea lui — i da această știre, d-ta n-o să mă desminți.

Solicitorul șovăi: câteva secunde.

— Dacă d-ta promiți să nu transmiți informația mai înainte de sfârșitul fatal al lui Dick, promit și eu că nu te voi idesminți...

— Mulțumesc.

După puțin timp, Josua Bridgepont roul solicitorului.

Când ajunse în stradă, el își spuse:

— Canal'a...

CAP. XXV

Cei trei călători din dărgență

Reporterul se reîntoarce la Farhill, cu convingerea statornică pe care o căpătase în cursul procesului.

— E un complot organizat împotriva d-tale, îi spuse el imediat lui Dick când se reîntoarce la hotel.

— Nici nu mă îndoesc, îi răspunse Dick — o știu de mult... Sunt convins că onorabilul meu apărător, solicitorul Fenton, ar fi trebuit să-mi ia locul împreună cu girantul meu, pe banca acuzaților. Vor trebui două funii bine unse... Sunt convins că tatăl meu a căzut victimă acestor doi bandiți... Cred că de când a venit James la ranch, ticăloși ăștia au făcut totul spre a-l convinge pe tatăl meu să mă desmoștenească... ca să-mi ia locul... Dar nu l-au

încă., și cel pe care l-am lăsat la închisoarea din Sandburg îi așteaptă..

Apoi el spuse aprinzându-și o nouă țigară :

— Ești sigur că nu m'am mișcat din acest oraș.. și că am rămas gentlemanul mexican pe care l-a putut vedea toată lumea..

— Da.

— Ei bine, scumpe prietene, eri, diligența a fost jefuită de Dick-Diavolul. Dar asta nu e totul, diligența va fi probab'il jefuită peste trei zile.

— De unde știi ?

— Foarte simplu. Un prieten de-al meu, trimite în Mexico câțiva saci cu monede de argint pentru plata lucrătorilor..

— Acest om..

— Sunt eu însumi. Deci Dick-Diavolul a aflat.

— Vei lua și d-ta aceeași diligență, înarmat cu aparatul fotografic.

— Perfect.

..De data aceasta, diligența nu transportă decât puțini călători.

Caballero mexican don D'ego.. reporterul Josua Bridgepont și un negustor de vite, care nu părea de ioc încântat că nu și putuse amâna călătoria.

Vizitiul era nou angajat ; era chiar la prima sa călătorie, căci vizitii aceste; companii de diligențe nu se mai recrutau cu ușurință.. Acesta era un băiat în înalt și solid, cu înfățișare hotărâtă. El nu părea să se teamă de întâlnirea cu Dick-Diavolui.

..Lăzile cu bani se încărcară în cursul nopții.

La recomandăa lui Diego, Dick, reporterul, luă

loc în interiorul diligenței.. Astfel, că viziti
singur, pe capră,

..Diligența i... în oraș, și în curând o apucă pe
drumul preeriei.

Negustorul de vite își aprinse pipa și începu să
privească pe geam.

Caballero dormita.

Josua Bridgepont își examinează hârtiile.

Iar timpul trecea încet.

CAP. XXVI

Ultima lovitură a bandiților

Acum, diligența mergea pe drumul preeriei. În
vântul dealului, vizitiul opri caii ca să-i lase să ră-
suflă puțin, spuse el, adresându-se celor trei călă-
tori, fiindcă în curând vom intra în ținutul lui Dick-
Diavolul.

În clipa aceea se petrecu o scenă cu totul neaș-
teptată, sub ochii mirați ai reporterului.

Caballero se ridicase de pe scaunul său. El voi
să-și ia covertura sa de călătorie ce se afla în plasa
de de-asupra capului negustorului de vite. El se
scuză în spaniolă.

Negustorul de vite, ca să înlesnească operația
mexicanului se aplecă puțin înainte.

Atunci, caballero coborî covertura dar în așa fel,
în cât îl prinse 'n ea pe negustorul de vite.

Imediat caballero, sau mai bine zis Dick.. cu o

curea subțire, dar foarte solidă, făcu câteva legături bine strânse și un nod de nedesfăcut.

Dick îi legă picioarele, apoi mâinile.

— Asta-i unu, îi spuse el lui Josua și vizitiu sărise 'n ajutor.

Și i-l prezintă pe vizitiu reporterului :

— Harry !.. șeful cowboilor prietenului nostru Johnson.

Și fiindcă negustorul de vite urla mereu sub cuvertură, Dick îi rezezi câțiva ghionți în fălci.

— Taci, îi spuse el.. Degeaba faci scandal.. dacă nu taci te pocnesc.

Apoi îi spuse vizitiului :

— Hai să urcăm pachetul ăsta pe capră. Dacă Dick trage în noi, gloanțele vor fi pentru compli-cele său..

Ajutat de Harry și de Josua, îl urcă pe negustorul de vite pe capră.

Apoi, porniră la drum.

Conducând cai, Harry privea în toate părțile.

Dick și Josua, erau gata de apărare.

Harry trebuia să-i prevină printr'o dublă pocnitură de bici de îndată ce va zări ceva suspect.

Situația era destul de bizară.

Oameni la pândă se îndreptau spre bandiții ce-i așteptau.

De-odată, se auziră cele două pocnituri de bici.

— Atenție, îi șopti Dick lui Josua.. semnalul.

Diligența intrase într'un fel de defileu, un loc admirabil pentru jaf.

Harry dădu d'n nou semnalul de mai multe ori..

— Ah ! șopti Dick, sunt mulți... Bine. Va fi mai amuzant... O să vezi.

Diligența își continuă drumul mai departe.

De odată un pocnet sfâșie aerul.

Un călăreț mascat ieși de după o stâncă și se opri în mijlocul drumului...

Harry opri caii, și legă hățurile de capră.

Dick scoase capul pe ușă.

Și redevenit pentru moment caballero mexican, strigă spre vizitiu span olește :

— Que hay ?... ques eso ?... que tenemos ?...

Ceeace înseamnă :

— Ce este ?... Ce e asta ?... Ce s'a întâmplat ?...

Și prefăcându-se îngrozit strigă, văzându-l pe călărețul mascat :

— El demonio !... Bargamedios... (Dick-Diavolul !... Dumnezeu să ne păzească !...)

...Călărețul înaintă.

El amenință diligența cu revolverul.

De după stânci mai ășiră doi oameni.

— Sunt trei de toți, socoti Dick. Deci este unul ș. pen'ru d-ta Josua... Ia-l pe cel d'n dreapta.

— S'a făcut.

Celalți doi, erau pe jos.

Ei aveau carabine cu care amenințau la rândul lor diligența.

Sigur: de lovitura lor, toți trei, în cap cu călărețul, înaintau fără frică.

Călărețul strigă :

— Toată lumea jos... Hei, vizitiule, coboară...

Dar Harry nu prea părea dispus să facă așa ceva.

El poeni iarăși din bici, ca să-i prevină pe Dick.

Crezând că încearcă să fugă, banditul își descarcă pistolul în direcția lui. Uitând recomandările lui Dick, Harry luă carabina și ripostă.

— Bine, rosti Dick vesel, începe balul...

Și ocolind, trase prin ușa diligenței.

Josua făcu la fel

Calul banditului mascat făcu o săritură și
puși...

Călărețul, căzu din șea rostogolindu-se în praf.

Unul din complici îi, atins de glonțul lui Josua,
căzu și el.

Celălalt fugi către stânci.

Dar un glonte tras de Dick îl opri.

Atunci, Dick și Josua săriră din diligență.

De pe capră, Harry trăgea spre omul ascuns după
stânci.

Josua se ocupă de cel pe care-l doborâse.

Și Dick alergă spre călărețul ce încerca să fugă.

Dar Dick îl ajunse.

Și între cei doi bărbați se încinse o luptă teribilă.

Ah! batista care îi ascundea figura banditului nu
rămase prea mult timp la locul ei.

— Ah!... ah!... strigă Dick., James Lawson!
Știam că te voi demasca, girant devotat.

Atunci, James îl recunoscă pe Dick sub barba sa
mexicană.

— Dick!... strigă el îngrozit.

Și plin de furie, simțindu-se pierdut, încercă cel
puțin să se răsbune.

James era înalt, foarte pulernic și un boxeur vestit.

Dar Dick era un adversar de temut.

James îi trânti lui Dick o lovitură teribilă care-l făcu să se rostogolească în praf; dar Dick își reveni imediat.

Și-i dădu lui James o lovitură decisivă.

Fu rândul lui James să se rostogolească în praf.

Între timp, Harry, coborând de pe capră, se duse să-i lege pe cei doi bandiți răniți. Apoi sări în ajutorul lui Dick.

În acest moment, James se ridică și orbit de furie, se repezi la Dick ca un taur.

Dick însă îl așteptă liniștit și cu o directă îl trimise din nou la pământ.

— Bine. E de ajuns!.. spuse Harry.

Și fără să mai aștepte răspunsul lui Dick, îl legă pe bandit.

— Acum, spuse el, să transportăm aceste trei pachete în trăsură.

— Da, aprobă Dick, și să-l căutăm pe bunul Șeri Pattkey ca să-i remitem captura noastră...

Diligența o porni din nou la drum.

Cei trei bandiți, legați solid, erau așezați pe banchetă, în fața lui Dick și a lui Josua. Cei doi complitici răniți, gemeau. Dick și Josua îi încurajau să mai aibă puțină răbdare.

Cât despre James, când își veni în fire și se văzu prizonier, furia sa fu fără margini.

Nu există amenințare sau injurătură pe care să nu i-o fi adresat lui Dick.

Dar Dick își fură liniștit țigară.

— Observă, îi spuse el lui Josua, ciudată asemănare dintre ticălosul acesta și mine... Ca să semene și mai mult, și-a vopsit sprincenile cu negru...

Parcă'm juca un film.

Spre seară, avură norocul să-l întâlnească pe pu-
mul Șerif Pattkey și ceata lui.

Văzându-l de departe, Harry pocni vesel din bici.

Iar Dick și Josua îi salutară pocnind magnific din
pistoale.

E de la sine înțeles că nu trăgeau în oamenii Șe-
rifului.

— Hello.. Șerif.. răcni Dick.. Eu sunt... da, eu,
Dick-Diavolul, teroarea Arizonei...

— D-ta, Dick..

— Chiar eu în persoană.. Am executat cel ma-
mare atac banditesc. Josua s'a obligat să-l descrie
în ziare.

— Perfect!.. Și ce-ai făcut?

— O să-ți povestesc.. dar mai întâi...
formală.. arestează-mă.

— Bine! spuse Șeriful râzând. În numele legii
arestez.

— Mulțumesc..

— Acum dă-ți drumul..

— E inutil să povestesc, Șerif, n'ai decât să vi-
zi. Apropie-te fără frică.. privește..

Șeriful și oamenii săi se apropiară.

Ei priviră în trăsură..

Și scoaseră un strigăt de uimire:

— James Lawson!..

— El însuși, Șerifule.. James Lawson, gîrantul meu devotat.. Gîrantul credincios al tatălui meu.. care mă înlocuia atît de bine.. și pe care l-am prins eu însumi..

Atunci Dick declară :

— Șerifule, am onoare să vi-l predau pe Dick-Diavolul, teroarea Arizonei..

În diligență, izbucniră urlete de furie.

— Vă cer iertare, Șerifule, spuse Dick, că nu vă pot preda pachetele acestea intacte.. Unde trebuie să-i ducem acum ?

Era o chestiune destul de grea.

Dar tot Dick oferî soluția :

— Ca să poată fi spînzurați, e nevoie să fie în bună stare. Ranchul Johnson nu e departe de-aici.

Deci ne putem opri acolo ca să-i îngrijim pe ticșaloșii aceștia pînă cînd vor fi predați doctorului închișorii.

— S'a făcut.. de la Sandburg vom trimite o ambulanță..

..Conform planului stabilit, diligența ajunse spre seară la ranchul Johnson.

E inutil să mai spunem cî fură primiți cu cea mai mare bucurie.

Apoi, fu coborît de pe capră primul bandit capturat. Nu s'a mai văzut niciodată om mai furios și mai mirat ca el, atunci cînd, după ce fu scos din cuvertură, se trezi nas în nas cu Șeriful..

Între timp, Mrs. Johnson și Edith se ocupară de Dick.

..La început, cînd sări din diligență, nimeni

recunosc cu barba lui de mexican.

Apoi fu un răs general.

Și aceea care răsese cel mai mult...
fios... fu Miss Edith.

— Oh ! ce urât ești așa ! exclamă ea v

Ceeace voia să însemne probabil :

— Altfel, ești mult mai bine..

Dar mexican sau nemexican.. ea îi pansă rănilor
ușoare pe care Dick le primise în timpul luptei cu
James..

A doua zi dimineată, Dick, îi conduse pe prizonieri în fața celor trei lăzi mari din diligență.

— Dragul meu girant, spuse el, iată lăzile cu argint mexican pe care le transporta diligența..

Și le deschise.

Ele conțineau saci cu pietriș.

Desigur că James Lavson nu aprecie
gluma aceasta.

Odată cu ambulanța, veni
mobilele ale poliției.

Dick și Șeriful luară loc într'una din ele.

Conform legii, Șeriful trebuie să-l conducă în fața
judecătorului ca să obțină eliberarea.

Dar el îl predase pe adevăratul Dick-Diavolul.

E p i l o g

Acum, ce să mai vorbim de sfârșitul acestei venturi, pe care desigur că vi-l închipuiți.

James Lawson și complicității săi, fură judecați.

James Lawson nu fu apărat de solictorul Fenton.

Căci, atunci când onorabilul solictor află de arestarea lui James.. dispăru.. nu se știe unde.

Se descoperi că James acesta era un bandit vechi.

Solictorul îl introdusese la Joe Madison cu scopuri ascunse.

Hărțile și actele găsite în casa sa de bani, zară toate explicațiile.

Solictorul măsluise un act prin care James Lawson obținea toate proprietățile lui Joe Madison, în cazul dispariției lui Dick. Atunci când James află că Dick se întorcea acasă, el jucă rolul lui Dick-Diavolul; profitând de vaga asemănare cu Dick, nădăjduia că acesta va fi prins și spânzurat.

În felul acesta, ar fi devenit unul din cei mai bogați proprietari din Far-West.

Dar lucrurile se petrecură altfel.

James și cei doi complici ai săi fură spânzurați.

Ceilalți, condamnați la închisoare.

Orice carte
apărută în

Editura **EXPRESS**

E
X
P
R
E
S
S

este o
garanție
de mare succes

Editura „E X P R E S S”
BUCUREȘTI I
Ștr. Brezolanu Nr. 8